

~~4113~~

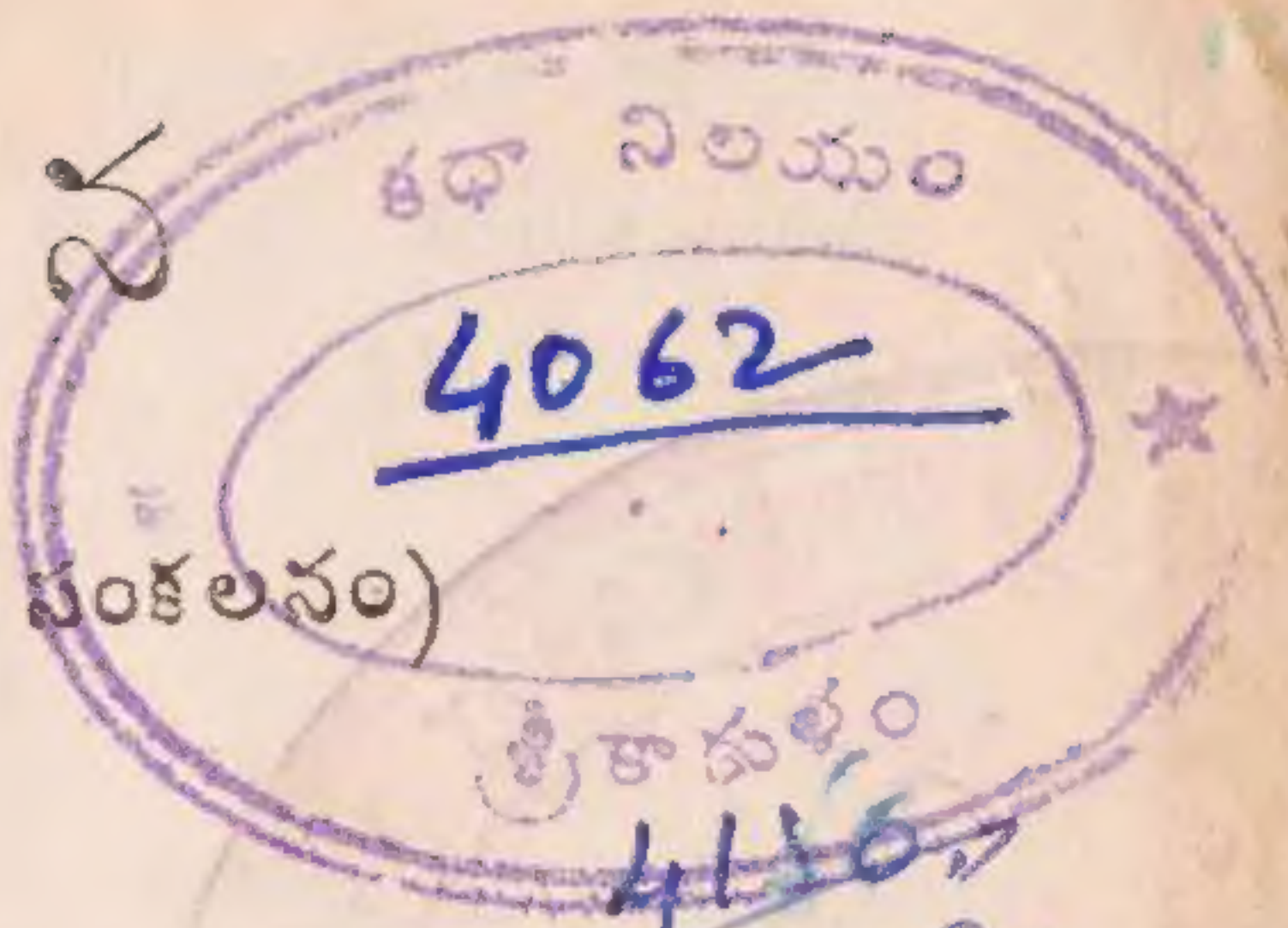
6.10. Chou to Shu c. 8

Picket 4062

$$\begin{array}{r} 4150 \\ \hline 402 \end{array}$$

కల్పన

(రచయిత్రుల కథల సంకలనం)

22

గౌరవ సంపాదకుడు

శ్రీ రత్న ప్రియ

పద్మ ప్రియ ప్రచురణలు

విశాఖపట్నం-4.

త

శి

నా
సమ
న్న
మసి
న్న
మని,

ంగా
మలు
మలు
డు
కర్మి
యి.
ధ్య

టు
ట
తం
ంట
ది.
య్య

పద్మపీఠ ప్రచురణ కి

ప్రతులు 2000

14 జనవరి 1962.

ముద్రణ :

రంగా ప్రింటింగు వర్కుస్
విశాఖపట్నం-1.

మూల్యం: 1-50 న. పై.

ప్రతులకు :

బుక్ సెంటర్

విశాఖపట్నం-1.

కల్పన-

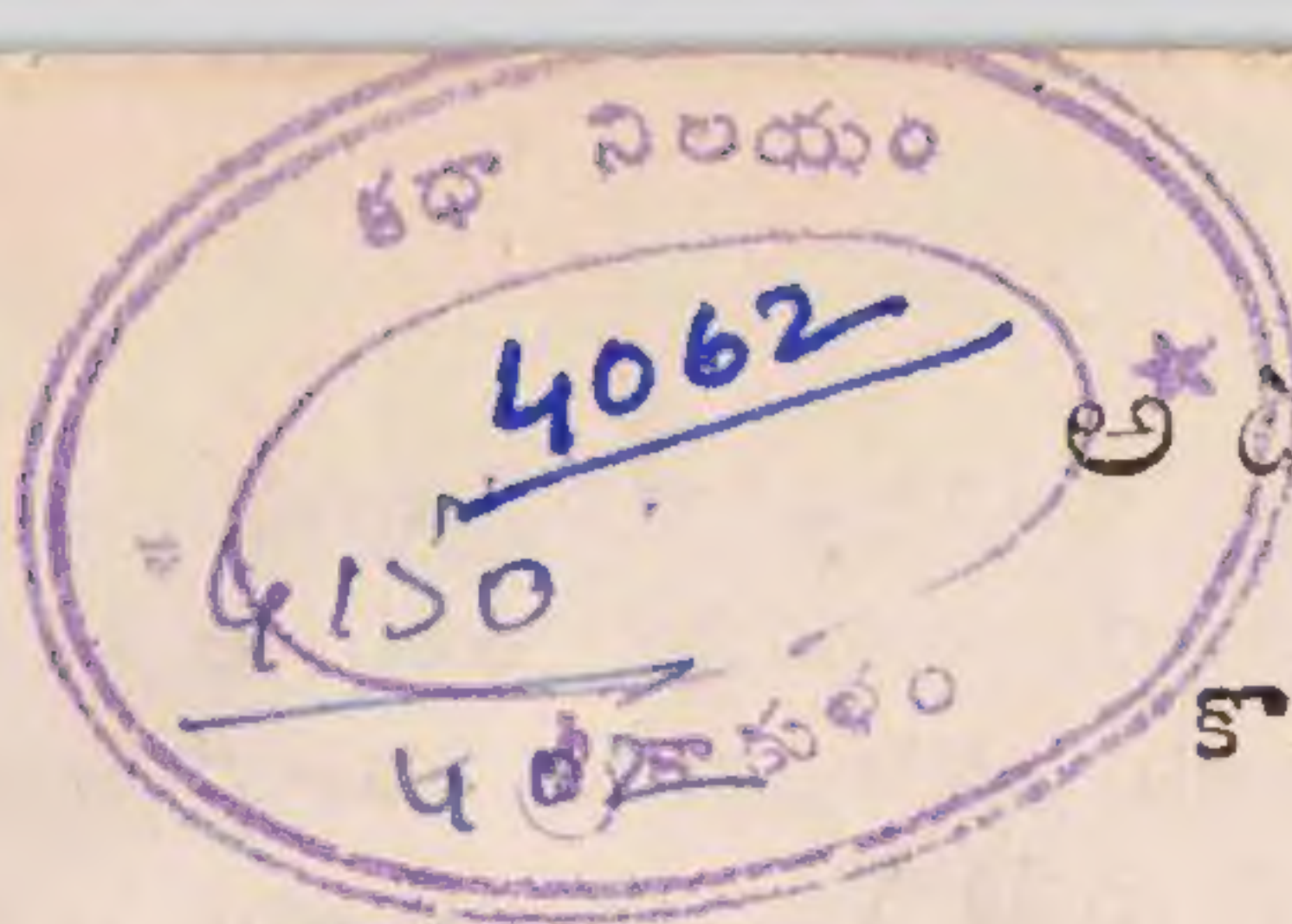
తెలుగు కథానికా సాహిత్య సీమలో
మగువలు పోషించి పెంచుతున్న పూల
మొక్కల నుండి కొన్ని పూల నేర్చి కూర్చిన
పూలమాలిక. పరిమితమైన శక్తి సామర్థ్య
లతో దానిని చక్కగా సమకూర్చాలని
ప్రయత్నించాను. ఈ మాలిక తెలుగు పాఠక
లోకానికి కొత్తది. దీని అంద చందాల
నిర్ణయం సహృదయులైన పాఠకులకే విడిచి
పెట్టున్నాను.

సేకరణ విషయంలో సహకరించిన
ఆయా రచయిత్రులకు, దక్షిణ భారత పుస్తక
ప్రచార సంస్థకు, మిత్రులకు నా కృతజ్ఞతలు
తెల్పుకుంటున్నాను.

గౌరవ సంపాదకుడు.

విషయ సూచిక—

అదృష్టదేవత	—	కొమ్మూరి ఉషారాణి	5
అవేద్యాలు	—	నిడదవోలు మాలతి	15
అంతంలేని వంతం	—	మందరపు పద్మ, లలిత	28
అర్గురు పిల్లల శాంతమ్మ	—	కె. రామలక్ష్మి	40
తండ్రి పోలిక	—	ఇల్లిందల సరస్వతీదేవి	48
బామ్మ రూపాయి	—	చాగంటి తులసి	57
విజయ	—	ముప్పాళ రంగనాయకమ్మ	78
శశి	—	యస్. యస్. ప్రసూన	109
స్నేహం	—	తురగా జానకీరాణి	110

అర్జున దేవత

కొమ్మూరి ఉషారాణి

ప్రియమైన సుందరంకి,

ఈమధ్య మువ్వు తరచుగా జ్ఞాపకం వస్తున్నావు. మువ్వు నా పక్కన లేకున్నా, నీ మూర్తి నా వెంటవుండి, ఈ దుఃఖ సమయంలో నన్ను పూరడిస్తున్నట్లేవుంది. నా మనసులో రగులుతున్న ఈ ఆవేదన, ఎన్నటికీ చల్లారదేమో అన్న ఈ అగ్ని, ఎలా సమసిపోవాలో నాకు పాలుపోవటంలేదు. నీకు నాకూ మధ్య వున్న స్నేహం, ఆత్మీయత మామూలుకాదు. నా పరిస్థితి అర్థంచేసుకుని, నాకు సలహాయిస్తావనే ఆశతో ఈ ఉత్తరం రాస్తున్నాను.

“మా కుటుంబ పరిస్థితులు నానాటికీ చాలా విచిత్రంగా రూపొందుతున్నాయి. డబ్బులేమి అను, మధ్యతరగతి కుటుంబీకులు సామాన్యంగా ఎదుర్కొనే అసంతృప్తి అను, సహజ అపేక్షలు లోపించటం అను, మాలో ఒకరిమధ్య ఒకరికి గోడలు ఏర్పడుతున్నాయి. జీవితంలోని ఒక్కో సంఘటనా, సుఖదుఃఖాలు ఒకరిని ఒకరికి దగ్గరగా చేర్చటం పోయి అగాధాలు ఏర్పడుతున్నాయి. మాలో మాకు వున్న ఈ పొరుపొచ్చులకితోడు, అన్నయ్య ఈమధ్య ఒక కొత్త సమస్యని తీసుకువచ్చాడు మా మధ్యకి.

“ఎవరో అనాధ బాలికట. చిన్నప్పుడే తల్లితండ్రిల్ని పోగొట్టుకుంది. పెత్తండ్రి పెంపకంలో అష్టకష్టాలుపడి, చివరకి జీవితం పెట్టే పరిణాలో నెగ్గలేక, అధఃపాతాళానికి దిగజారిన పిల్లని యింట చేర్చాడు. పిల్ల బుద్ధిమంతురాలు. బ్రాహ్మణ కుటుంబంలో పుట్టింది. ఆ పిల్లని సంస్కరిద్దామనో, ఆశ్రయం కల్పిద్దామనో, అన్నయ్య

క ల్ప న ...

ఏ వుద్దేశంతో యింట చేర్చాడోగానీ వాటికి పరిణామాలు మటుకు చాలా దారుణంగా తయారయాయి ఆ పిల్లని వంట యింట్లో చేర్చరాదని బామ్మ గోల, కుర్చీలో కూర్చోరాదని వొడిస రూలు, దేవుడి గదిలో ప్రవేశిస్తే అంటు అని అమ్మకేకలు. ఇంట్లో ఆడవాళ్లు ఆ పిల్ల బ్రతుకు భరింపరానిదిగా తయారుచేస్తున్నారు ఈ మాటలు, పోట్లు ఒకమూల ఇలా వుండగా. స్కూల్లో చేర్చిస్తామనీ, అనాథ స్త్రీ శరణాలయంలో రికమెండు చేస్తామనీ, రోజు కొకరు చొప్పున యింటి చుట్టూతిరిగిపోయే సంఘసంస్కర్తలు, పెద్దమనుష్యులు ఎక్కువయి పోతున్నారు. ఆ పిల్లదేనికి ఉలకదు, పలకదు. తన భవిష్యత్తుని తానే నిర్ణయించుకో గలననే ఆత్మ విశ్వాసం, ధైర్యం, తుదకి తిట్లకి సూటిపోటి మాటలకి చలించే ఉద్రేకం సయితం కోల్పోయిన ఆ రాతిబొమ్మని చూస్తే నా గుండె తరుక్కు పోతోంది.

“ఈ యింట్లో ఆ పిల్ల ఎలా అన్నం తింటోందో, నిద్రపో తోందో నాకు చాలా ఆశ్చర్యంగా వుంది. ఆ పిల్లకేసి చూస్తేనే పెద్ద అన్యాయం జరుగుతున్నట్లు బాధగా వుంది. ఈ నరకకూపం నుంచీ, వాతావరణంనుంచీ ఆమె నెల్లాగై నా రక్షించాలని వుంది. నేను యింకా చదువుకుంటున్నాను. అస్వతంత్రుణ్ణి. ఆ పిల్లకి సహాయ పడాలనే కోరిక వుందిగానీ అది ఎలా నెరవేరగలదో తెలియని పరిస్థితిలో వున్నాను. నన్ను ఏంచేయమంటావు? నీ వేమయినా సహాయం చేయగలవా?”

సుందరం స్నేహితుడి ఉత్తరం జేబులోపెట్టుకుని సిగరెట్ ముట్టించాడు. భాస్కరం ఎప్పుడూ ఇంతే. చిన్నప్పటినుంచీ ఉద్రేకం, నెంటిమెంట్లు గల వ్యక్తి. కొన్ని విషయాలను దులిపేసు కునే స్వభావంలేదు. చిన్న విషయాలనే పెద్ద విషయాలుగా ఊహిం

చుకుని కుమిలిపోయేరకం. లేనిపోనివన్నీ తనమీద వేసుకుని బాధ పడిపోతూ వుంటాడు. చదువుకుంటూ, హాయిగా, నిశ్చింతగా జీవితం గడచేల్చిన ఈ వయసులో ఈ గొడవ ఏమిటి? ఒక అనాధ బాలికని రక్షించబోవటం ఏమిటి? కొంపతీసి ఆ పిల్లను ఇతను ప్రేమించటం లేదు కదా!... ఇదీ ఒక సమస్యే?... సుందరం పడ కుక్కర్చీలోంచి లేచి గడియారం చూసుకొన్నాడు. అప్పుడే తొమ్మి దయింది. ఇంకో అరగంటలో రైలు ప్లాటుఫారం మీదికి వస్తుంది. రంగడ్డి పిలిచి వెంటనే టాక్సీ పట్టమ్మన్నాడు.

అనుకున్న దానికంటే ఓ అరగంట ఆలస్యంగా వచ్చింది రైలు. నెకండు క్లాసు కంపార్టుమెంటులో అట్టే రద్దీలేదు. పరువు పర్వు కుని, దినపత్రిక, శంకర్సు వీక్లీ, ఫిలింఫేరు ముందు వేసుకుని, కిటికీ లోంచి బై టికి చూశాడు సుందరం... అతని ఆలోచనలు ఆ పరిసర ప్రాంతాలనుంచి, భాస్కరం ఉత్తరంనుంచి కొన్నివందల మైళ్ళు దూరం పరుగెత్తింది.

పచ్చని పొలాలు, నీలా కాశం, నల్లనికొండలు, అక్కడక్కడా వై ర్ తెస్ తీగెలమీదుగా ఎగిరే రంగు రంగుల పిట్టలూ... ప్రకృతి సౌందర్యాన్ని తనివితీరా చూస్తూ, ఆ పొలాల మధ్య, రంగుల మధ్య తన జీవిత స్వప్నాన్ని చిత్రించుకున్నాడు సుందరం. మద్రాసులో ఓ చిన్న యిల్లు, ఆ యింటిముందు చక్కని పూలతోట, ఆ తోటకి నీళ్లు పోస్తూ ఓ మాలీ, ఆఫీసునుంచి అలసి తిరిగివచ్చిన తనని చిరునవ్వుతో పలకరించే అర్ధాంగి.... జీవితంలోని ఒక్కో మధురఘట్టం కళ్ళ ముందు నాట్యమాడింది - రూపం, విద్య, సాంప్రదాయం గల చక్కని భార్య, మంచి ఉద్యోగం, కొండంత భవిష్యత్తు - ఏ వ్యక్తి అయినా ఇంతకంటే కోరుకునేది ఏముంది?.....

పెళ్లిచూపులకి వెళ్ళినప్పుడే పార్వతి అంటే అమ్మ ఎంతో ఇష్ట పడింది. ఇక నాన్న సరేసరి! వెంటనే ముహూర్తం పెట్టించాలన్నాడు.

క ల్ప న ...

ఉభయపజాల పూర్తి అంగీకారంతో నిశ్చయమయింది సంబంధం...
ఓ నెల తిరక్కముందే తనకి ఉద్యోగమయింది, అరె! పిల్ల అదృష్ట
మన్నారు అంతా... సుందరం ఖాళీ సిగరెట్ పెట్టె కిటికీలోంచి
బై టికి విసిరేశాడు. కొత్త పెట్టె తెరిచాడు. ఆ తుణుంలో గాలిలో
ఎగురుతున్న సెలుఫూన్ పేపరు ఎంతో అందంగా కనిపించింది
సుందరం కళ్ళకి... తను వుద్యోగంలో చేరబోతున్నాడు... పార్వతికి
అతి సన్నిహితంగా వెళుతున్నాడు... ఇక పెద్దల ఆశీర్వాదంకొరకు
మాఘమాసంవరకూ వేచివుండాలి... అరె! రైలు ఇంత నిమ్మళంగా
వెళుతోందే? ఈవేళ పొద్దు ఎక్కువేమి చెప్పా! మద్రాసు మొత్తా
నికి చాలా దూరమే - ఇలాటి ఆలోచనలతోనే సతమతమయాడు
సుందరం. అతనిలో రేగిన ఆతురత. ఉత్సాహం అలాటివి ఆ
సమయంలో.

రాయపేటలో మేనమామగారింట్లో మకాం. కొత్త వుద్యోగం.
సాయంత్రంపూట పార్వతి ఇంటికి పి కార్లు, ఆదివారాలు సినిమాలు,
బీచీ జీవితం మధురంగా, అతి మధురంగా గడచిపోతూంది
సుందరానికి అప్పుడప్పుడూ పాంటు జేబుల్లోనూ, పెట్టె అడుగునా
ఖాస్కరం ఉత్తరం ఆడ్డు వచ్చేది, ప్రియ స్నేహితుడికి జవాబు రాయ
లేదనే బాధ మనసుని పీకేది. కాని దానికి తగిన మూడ్ లేదంటూ
వాయిదా వేస్తున్నాడు.

క్యాలెండరు పేజీలు గిరగిర తిరుగుతున్నాయి. మాఘ
మాసం దగ్గిర పడుతూంది పార్వతి సుందరరూపం, వంకర్లు తిరిగిన
ఒత్తయిన జుత్తు, తీగెలాటి శరీరం, మత్తెక్కించే కళ్ళు. ఒళ్ళు పులక
రింపజేసే చిరునవ్వు - వీటన్నిటితో బాటు పార్వతి హృదయం. ఆ
హృదయం వెనుక దాగివున్న ఆలోచన పరంపరలు కొద్దికొద్దిగా
అవగాహన అవుతున్నాయి సుందరానికి. ఆమెని రోజూ కలుస్తు

న్నాడు. పికారుకి వెళుతున్నాను. రంగు రంగు చీరల్లో, అలంకరణలలో అందాలు ఒలకబోస్తూ ముగ్ధుణ్ణిచేస్తూ పార్వతి అతనిని మూనసికంగా కూడా చాలా దగ్గరగా రాగలిగింది.

ఆమెయందు అతనికిగల ఆకర్షణ హెచ్చవుతూంది. కానీ దానితో బాటు అతని మనసులో ఏదో ఆందోళన, అర్థంకాని అసంతృప్తి అలముకుంటున్నాయి. అంతేకాదు; ఒక్కొక్కప్పుడు పార్వతి అతన్ని ఆశ్చర్యచకితుణ్ణిగా చేస్తుంది. “మా నాన్నగారు ముందే చెప్పారు, మీకు మంచి ఉద్యోగం దొరుకుతుందని. నేను ఎప్పుడూ నా సెలెక్షనులో తప్పుచేయను. మీరు అందంగా ఉన్నారని నా స్నేహితులు ఎగ్రీతయారు” అన్నది నవ్వుతూ. ఈవిషయాన్నే ఇంకో విధంగా, సున్నితంగా అనిఉంటే బాగున్నా అనిపించింది సుందరానికి.

“నాకు మొదట్నుంచీ వివాహం గురించి యిదమిద్దమని కొన్ని అభిప్రాయాలున్నాయి. అందం, డబ్బు వంటివి యిలా నా మనసుకి అనువైంది ఏనుకుని, అవి వున్న వ్యక్తిని వివాహమాడాలని నిశ్చయించుకున్నాను. నా ఆశ నెరవేరింది” అన్నది యింకో రోజు. “ఏ ఆశ?” అని అడగాలనిపించింది సుందరానికి. కానీ వెంటనే మనసుని నిలద్రొక్కుకున్నాడు.

ఇంకోరోజు భాస్కరాన్ని గూర్చి ఉపోద్ఘాతమిచ్చి, అతని ప్రస్తుత సమస్యని విడమర్చి,

“ఏమంటావు?” అన్నాడు సుందరం ఆతురతతో.

“అ! అంతా ఒట్టి నా న్నెన్ను. ఈ మధ్య మన సొసయిటీలో యిలాటి కేసులు ఎక్కువయాయి. అనాధ శరణా లయాలు, సంక్షేమ కేంద్రాలు ఉన్నాయి కదా అని ఇలాటివాళ్లు కొల్లలుగా తయారవుతున్నారు” అతి చులాగ్గా తేల్చేసింది పార్వతి. సుందరం మనస్సు ఎందుకో చివుక్కుమంది.

“ప్రేమా గీమా నాకు నమ్మకంలేదు. నేను చాలా ప్రాక్టికల్ మనిషిని” అన్నది యింకోరోజు మాటల సందర్భంలో. ఆ మాటతో సుందరం తల దిమ్మెక్కినట్లయింది. అతని చేతిలోంచి ఏ అద్భుత దేవతో జారిపోతున్నట్లనిపించింది.

తన అభిప్రాయాల బరువు, దృక్పథం, సుందరంలో ఎలాటి ప్రభావం కలిగిస్తుందో, అతనిలో ఎలాంటి మార్పును కలిగిస్తున్నదో అగి అలోచించలేదు పార్వతి. తన చక్కదనంతో, ఎక్కాం ప్లిషు మెంటుతో అతన్ని మంత్ర ముగ్ధుణ్ణి చేస్తున్నాననే నమ్మికతో ఆమె ముందుకి వెళ్ళిపోయింది. కానీ సుందరం తనకి చాలాగజాల వెనుక నిలబడిపోయాడని తెలుసుకోలేదు ఆమె.

సుందరంలో సంభ్రమాశ్చర్యాలులేవు యిప్పుడు. జీవితంపట్ల ఒక విధమైన నిర్లిప్తత, అసంతృప్తి కావు అవి. ఎవరికీ చెప్పుకోలేని, చెప్పరాని ఆవేదన అది. తన జీవిత స్వప్నం ఎలా ఎందుకు కూలిపోయిందో, ఎవరికీ అర్థంకాని ఒక భరింపరాని ఆవేశం ... మనసుని ముక్కలు ముక్కలుగాచేసేదిగులు. తను ఎక్కడ పొరబాటు చేశాడో, జీవితాన్ని ఈ భయంకరస్థితినుంచి ఎలా కాపాడుకోవాలో తెలియలేదు అతనికి.

సుందరం ఇప్పుడూ కలతనిద్రతో బాధపడుతున్నాడు. స్వప్నాలు కంటున్నాడు. ఆ కలల్లో పచ్చని మైదులూ, రంగురంగుల పిట్టలూ, అతిరూపవతి అయిన భార్యా లేరు. బీచీలో అలల వైపుగా నడచివస్తున్న పార్వతి, ఆమె చేతి వ్రేళ్ళ నాజూకుతనం అతన్ని ఉక్కిరిబిక్కిరి చేయటంలేదు. తన భావాలలో లీనమై, తన మనసు విశాలంలో ఓ పక్క పంచుకుని, తన ఉద్రేకాలపట్ల సానుభూతి చూపుతున్న ఒక స్త్రీ నిలచివుంది. ఆమె సుందర్యం, లాలిత్యం అతని కళ్ళకి మసకమసకగా కనువిస్తున్నాయి. కానీ ఆమె కళ్ళలో ప్రేమ జ్యోతి అఖండంగా వెలుగుతోంది. దయాకరుణలతో పొంగిన

ఆను హృదయం అతనికి లీలగా గోచరించింది. ఎలాటి జీవిత సత్యాన్నియినా ఎదుర్కొనగలిగే మనస్థయిర్యం ఆమె మాటల్లో ప్రస్ఫుటమయ్యాయి... కల కరిగింది. సుందరం కళ్ళు తెరిచాడు. కానీ ఆ కలలమాటున దాగివున్న తీవ్రమైన వాంఛ అతన్ని ఉక్కిరిబిక్కిరి చేసింది.

“సుందరం! నువ్వు ఆదృష్టవంతుడివోయ్”

“సుందరం! మీ తల్లి నోము ఫలించింది”

“నీకేం తక్కువోయ్. అరచేతిలో స్వర్గం వుంది”

ఎక్కడికి వెళ్ళినా ఏవైపు తిరిగినా అతని చెవులకి వోరెత్తించేవి ఈ మాటలు. ఆ కాసేపు అతనికి ఆనందంగా వుండేది. “అవును కామోసు! ఎందుకు కాదు!” అనుకునేవాడు. కానీ ఆ ఆనందం తాత్కాలికమైనదే. ప్రపంచం గుడ్డిది అనిపించే సంఘటనలు అనేకం ఎదురయ్యేవి అతనికి. ఆలా రోజులు, వారాలు బరువుగా తోస్తున్న సుందరానికి ఓ రోజు భాస్కరం దగ్గిరున్నచి మళ్ళీ ఉత్తరం వచ్చింది.

“ప్రియమైన సుందరంకి,

నీ వుత్తరం అందినప్పటినుంచీ ఎప్పటి కప్పుడు సమాధానం రాయాలని, కానీ సంకోచిస్తూ ఉండిపోయాను. లేనిపోని బాధ్యతలన్నీ పైన వేసుకుని బాధపడవద్దనీ. ఈ సమస్యని యింట్లో పెద్దలకే వదిలేయ్యమనీ రాశావు. నా కేమం కోరి, నామీద వుండే అభిమానంకొద్దీ నువ్వు యిచ్చిన సలహాకి ప్రతిబింబం. కానీ దాన్ని పాటించలేకపోయినందుకు చాలా విచారస్తున్నాను. నేను రాయబోయే విషయాలు నీలో ఎలాటి అనుభూతులు కలిగిస్తాయో తెలియదు. తప్పో, ఒప్పో నన్ను ఆర్థం చేసుకోగలవాడివి నువ్వొక్కడివే అని నీకీ వుత్తరం రాస్తున్నాను.

క ల్ప న ...

“నీకు పోయిననూటు ఆ జాబురాశాక, యింట్లో పరిస్థితులు చాలా విపమించాయి. ఆ పిల్ల జీవితం దినదినగలన ముప్పుపోయింది. తన స్థూలులో ఉచితంగా పద్య నేర్పుతాననే మిహిమిద ఒ పెద్ద మనిషి. ఆమె జీవితాన్ని మరింత దుఃఖభాజనం చేయబ్రయత్నించాడు. ఆ రాత్రికి రాత్రే ఆమె గోలుగోలున ఉడుస్తు. మా వాకిటను ఉదు వాలింది. ఆమెని వివాహం చేసుకుని సంస్కరిస్తానని ఓయోధ్య సం వత్సరాల “బాలుడు” అతి దయార్థ్ర నృదయంతో ముందుకు వచ్చాడు. ఇంట్లో అందరూ, చివరకి అన్నయ్యకూడా అంగీకరిం చేందుకు సిద్ధమయారు. కానీ నేను ఆ దారుణాన్ని జరగనివ్వలేను.

“నిండా ఇరవై సంవత్సరాలన్నా లేవు. ప్రతి కడలికలో, చూపులో, భయాందోళనలు ద్యోతకమవుతూ, జీవితంలో ఉద్వేగం దెబ్బలకి దైన్యంతో కుమిలిపోతున్న ముఖం - ఆమెచేసిన పాపం ఏమిటి? కొందరు స్వార్థపరులకి ఎరఅయి, సంఘం పర్పరచిన నియమాలను ఉల్లంఘించింది. అందరిచేతా అసహ్యించుకుని, జాతి పడవలసిన ఘోరస్థితికి వచ్చింది.

“కొన్ని సంఘటనలు ఎందుకు సంభవిస్తాయి? కొందరు వ్యక్తులు ఎందుకు అలా ప్రవర్తిస్తారు? అనే విషయాలని లోతుగా ఆలోచించే ధైర్యం, శక్తి లేవు మనలో. జరిగిపోయిన సంఘటనల తప్పొప్పులు నిర్ణయించి కాలయాపనచేసే బదులు భవిష్యత్తునిగూర్చి ఆలోచిస్తే మంచిది. దీనికి స్వచ్ఛంద హృదయం, కార్యదీక్ష, కరుణ ఎంతో అవసరం. ఒకర్ని మనం సంస్కరిస్తున్నామనే అహం. కాఠిన్యం ఏ కోశాన వున్నా మనం తలపెట్టే కార్యం సఫలంకాదు, నా ఉద్దేశం. యిలాటి చిక్కులు ముడిపడటంవల్లనే ఆ పిల్ల సమస్యని యిక్కడ ఎటూ తేల్చలేకపోతున్నారు. అంతేకాదు, సంస్కరణ పేరుతోవున్న స్థితిని మరింత దుర్భరంచేస్తున్నారు.

“ఈ వై ఆలోచనలతో కలతచెందుతున్న నేను ఒక దృఢ
సౌఖ్యమునికి పచ్చాను. ఆమెను ఒక స్త్రీ సంతేమ కేంద్రంలో చేర్చి
పర్వాట్లు చేశాను. రెండు సంవత్సరాలపాటు అక్కడ ఆమెకి కుట్టు
చేతిపనులలో తర్ఫీదు యిస్తారు. కొద్దిగా నదువుకూడా చెబుతారు.
ససతి, భోజనం ఉచితం. ఈ తర్ఫీదు పూర్తయ్యాక ఆమెకు స్వతంత్ర
జీవనోపాధి చేసుకునే అవకాశం వర్పడుతుంది. ఈ పర్వాట్లన్నీ చేసి
ఆమె నక్కడ చేర్చేముందు యింటా బయటకూడా నా మీద
అడుతలు చల్లినవారే ! పిల్లల్ని పట్టుకునే ఆయా కిందయినా
నుండేది మధ్య నక్కడ ఎందుకు అనిమూతి విరిచింది ఒదిన. అంట్లు
తోముంటూ వైపనికి సహాయంగా ఉండేది అంటూ వాపోయింది
అమ్మ. “మీవాడేమిటి ? ఆ పిల్లనేసుకుని పీఠులంట తెగతిరుగు
తున్నాడు!” అని నాన్న చెవులుకొరికారు చుట్టాలు, స్నేహితులు.

చేతిగడియారం అమ్మేసి, ఆమెని తీసుకుని, విజయవాడ రైలు
స్టేషన్‌కి నాకూ నా కుటుంబానికీ మధ్యపున్న సంబంధం పూర్తిగా
చిగిపోయింది. ఆమెని లేవదీసుకు పోతున్నాననీ, తల్లి తం
ద్రులకి కృతఘ్నుడననీ, పెద్దలయందు భయభక్తులులేక చెడిపోయా
ననీ నిర్ణయించింది లోకం.

“నాకు ప్రస్తుతం ఇవేమీ అంటవు. ఈ వూళ్లనే ప్రయివేటు
కంపెనీలో చిన్న ఉద్యోగం సంపాదించాను. నా సంపాదనలో
ఆమె పైబర్చులకి నెలకి ఓ యిరవై రూపాయలు పంపుతున్నాను.
సాయంకాతాలు ప్రయివేట్లు చెబుతున్నాను. వారానికి రెండు
సార్లయినా ఆమెని వెళ్ళిచూసి వస్తూంటాను.

“నాకు ఈ వూళ్ల స్నేహితులనబడే ఘరానా పెద్దమను
ష్యులు, చుట్టాలు బొత్తిగా లేరు. ఒక వేళ వున్నా వాళ్ళు నన్ను
చూసి ముఖం తిప్పేసుకుంటారు. వాళ్ళ యిళ్ళల్లో నేను అడుగు
పెట్టటం కాదుకదా, వీధిలో పలకరించేందుకే సిగ్గుపడతారు పాపం.

క ల్ప న ...

ఇలా తెగతెంపులు చేసుకు వచ్చేసినందుకు, మందలిస్తూ అన్నయ్య మటుకు ఓ ఉత్తరం రాశాడు. ఒక్క బరువైనా భుజాలనుంచి దిగి పోయినందుకు అన్నయ్య సంతోషం అన్నయ్యది. ఆ పుత్తరం మినహా మరి యింటి విషయాలు నాకేమీ తెలియవు.

“నాకు ఈజీవితంలో ఏ అసంతృప్తి, దిగులూలేదు. పైపెచ్చు బోలెడంత ఆత్మ విశ్వాసం, ధైర్యం చేకూరాయి. వీటితోబాటు ఓ మధురమైన అనుభూతికూడా నాజీవితాన్ని పునీతం చేసింది. నేను లలితని...ఆమెని...ప్రేమిస్తున్నాను. ఈ విషయం ఆమెకింకా తెలియదు. ఈ రెండు సంవత్సరాలూ ఆమెకు ఆర్థికంగానూ, యితరత్రా సహాయపడే ఒక స్నేహితుణ్ణిమటుకే నేను. తరువాత నా భాగ్యం ఫలిస్తే ఆమెను అర్ధాంగిగా చేసుకోవాలని. నన్ను పూర్తిగా విశ్వసించి, తన జీవిత పుటలని యావత్తు నా ముందుంచి, గౌరవాభిమానాలతో నన్ను పలకరించే లలిత — ‘ప్రేమ’ అనే పదానికిగల నిర్వచనం, విలువ యావత్తు, ఆమెలో చూడగలిగాను.

“ఇంతకంటే ప్రస్తుతం ఇంకేం రాయలేను. నీ సహకారం, ఆశీర్వాదం ఎల్లప్పుడూ లభిస్తుందనే ఆశతో - భాస్కరం”.

చెమ్మగిల్లిన కళ్ళతో పుత్తరం మడిచాడు సుందరం. అవి అనంద బాష్పాలు. ప్రియ స్నేహితుడి సాహసానికి. మనోదారుఢ్యానికి, కరుణ హృదయానికి మురిసిపోయింది మనసు, కానీ ఎందుకో కొద్దిగా కలతచెందిందికూడాను. లలిత... ఎవరు...? ఎలా వుంటుంది? “ప్రేమ” అనే పదానికి గల నిర్వచనం, విలువయావత్తు ప్రస్ఫుటం చేసే వ్యక్తి... సుందరం ఆ పంక్తిని పదేపదే చదువుకున్నాడు. తన చెయిజారిపోయిన అదృష్టదేవత... కాదుకాదు ప్రేమదేవత! స్నేహితుణ్ణి దీవించింది... ఆ తుణుకుతో భాస్కరంకంటే భాగ్యవంతుడు మరొకడు కనిపించలేదు సుందరంకి.

ఆ వేద్యాలు

నిడదవోలు మాలతి.

తలొంచుకుని తండ్రి వ్రాసిన ఖండకావ్యం తాబూకు పూపు చూస్తోంది శారద. శారదని చూసి ఆగిపోయాడు చలపతి ఒక కాలు గుమ్మంలోనూ, ఒక కాలు గుమ్మంపైనా ఉంచి - రన్నింగ్ రేస్ లో ఛాంపియన్ లా.

కొనకంటిలో మనిషి మెదిలినట్టయితే 'ఎవరోలే' అనుకుని, కాపలిస్తే వాళ్ళే సిలుస్తారు అన్న ధోరణిలో దృష్టిమరల్చలేదు శారద.

చలపతి సందిగ్ధంగా ఓ నిమిషం నిలబడి "మామయ్యలేరా?" అని ప్రశ్నించాడు మందరస్వరంలో.

శారద తలెత్తి 'ఓహో' అంది కొత్తగా గుర్తుపట్టినట్టు. అలా అనడంలో కాస్త తడబడుతూ 'నువ్వా!' అనే చప్పున 'నాన్నగారు లేరు. ఇప్పుడేవస్తావని వెళ్ళి చాలాసేపయింది వచ్చేస్తాడు' అంది గబగబ.

చలపతి "పోనీలే. మళ్ళీవస్తాను" అన్నాడు వెనక్కి తిరగబోతూ.

'కూర్చోకూడరా - ఒక్క అయిదు సేపయిపోలు' అంది. కాని అతగాడ్ని అక్కడ అలా అకట్టడంలో తన బట్ట పీచీ లక్షలు కురియవు. ఆ మాట అతను గ్రహించేలా, 'నాన్నగారు రాజమండ్రి వెళ్తున్నారు రాత్రికి, రెండు మూడు రోజుల దాకా రారు.' అంది.

చలపతి కూచోడానికే నిశ్చయించుకుని ఓ మూలపడి ఉన్న పాత పత్రిక ఒకటి తిరగేయసాగాడు. కొనకళ్ళలోంచి శారదరూపం లీలగా కనిపిస్తోంది. శారద అపరంబిబొమ్మ. పువ్వులాటి మనిషి.

'ఏదైనా పనిమీద వచ్చేవా?' శారద యాదృచ్ఛికంగా ప్రశ్నించింది. కాని అందులో వింటైన కొడుకం వ్యక్తమౌతూంది.

క ల్ప న ...

అప్పుడే శారదకెలా తెలిసింది? ఆ మాటే అడుగుదామను కున్నాడు. కాని 'దొంగాడా! కరవకు' అన్నట్టుంటుంది.

'ఏమీలేదు' ఎంతనిర్లక్ష్యంగా అందామని ప్రయత్నం చేసినా ఏదో వెలితిగానే వినిపించింది.

'అంతేనా' అంది శారద గుండెమీంచి బండ దింపినవతుగా. "పేశన" అనుకున్నాడు చలపతి. అంతకన్నా 'ఆమాట చెప్పడానికి ఇంతదూరం రానక్కర్లేదు. ఇంతసేపు నిరీక్షించ నక్కర్లేదు ఇంతదేనా పనుందా?' అనడిగితే బాగుండేది.

'మా తమ్ముడు దురదృష్టజీవి' అన్నాడు, గతం అప్పుడే జ్ఞాప కం వచ్చినట్టు. శారద పెడిమిలమీద లీలగా మెరిసిన నవ్వు ఆ వాక్యాన్ని నిరసించింది.

'విర్ధారణేనా?' అంది శారద.

శారదకి జ్ఞానం వచ్చినప్పుడే తనకి తల్లి లేదని తెలుసుకుంది. మెల్లిగా ఇల్లు పోతుంటూ ఫోర్టుఫారం వరకూ చదివింది. ఫోర్టు ఫారం చదువుతున్న రోజుల్లోనే, 2. రోజు ఇంటికి రాగానే తండ్రి 'నేనిక స్థూలికి వెళ్ళనండీ,' అంది. ఆయనకి అర్థంలేదు 'ఎవరైనా ఏదేనా అంటే చెప్పు. గుండెని కొట్టేస్తాను.' అన్నారాయన.

శారద మాటాడలేదు. మర్నాడు స్థూలికెళ్ళలేదు. మూడో నాడూ వెళ్ళలేదు. వారం రోజులుపోయేక దశరథ రామ్మూర్తి గారు, 'పోనీ వ్రేవేటుగా మెట్రిక్ కి కట్టు' అన్నారు. శారద అంగీక రించలేదు. మనుచరిత్రలో నాలుగు పద్యాలు, మహాభారతంలో నాలుగు పద్యాలు, కందుకూరివారి వ్యాసం ఒకటి - అందులో మళ్ళీ రెండు పద్యాలు 'అనింపారైంటు' ఎందుకొచ్చిన చదువది? ఇదీ సూక్ష్మంగా ఆ పిల్ల అభిప్రాయం. అంతకంటే ఒక క్రమంలో

ఇంట్లో చదువు కోడమే మేలు. అయితే ఆ క్రమం ఏమిటి అంటే అది ఆ అమ్మాయి బుర్రలో ఎప్పటికేది సరి అనిపిస్తే అది. శారద అడిగిన నిఘంటువూ, అమరకోశమూ ఏదడిగితే అది తెచ్చేవారు ఆయన. తనకి తోచినట్టు అర్థం చేసుకొనేది. అర్థం కాకపోతే వూరు కొనేది. కొన్నాళ్ళయేక మళ్ళీ తీపేది. ఆ విధంగా శారద ఆంధ్ర సాహిత్యంతో పరిచయం పృథ్విచేసుకుంది. .

అయినా చలపతి, అతని తమ్ముడు సుందరం దృష్టిలోమటుకు శారద థోర్త్ ఫారం అయినా పాస్ కాలేని మూర్ఖురాలు!

శారదకి పదిహేడేళ్ళు వచ్చేక ఓరోజున దశరథ రామ్మూర్తి గారు 'తాంబూలాలిచ్చి' వచ్చినట్టు చెప్పారు. మరేమీ పై సంబంధం కాదు. చిన్నప్పట్నుంచి అనుకుంటున్న మేనరిక మే - సుందరం. ఇహ శారదని విడిగా అడగవలసిన అవుసరమేమిటి? ఇప్పుడుమటుకు చెప్పవలసిన అవుసరం ఉండిగాదు, చెప్పింది. వూరికి యాదాలాపంగా చెప్పారు. చెప్పేక శారద ఏమంటుందో ఆయన ఎదురు చూడలేదు. శారద ఏమీఅనలేదు. మర్నాడు రెండిళ్ళలో ఇరవైనాలుగు గంటలు గడిచేసరికి నలభై ఎనిమిది గంటలుపట్టింది. లేదా ఆ రెండిళ్ళవాళ్ళకి అలాఅనిపించింది. ఒకటి పెళ్ళికొడుకువారిది. రెండోది పెళ్ళికూతురు వారిది. మూడోరోజు తెల్లవారలేదు. ఇంకో గంటకు తెల్లవారుతుందనగా చలపతి వాళ్ళపక్కింటి కుర్రాడు నైకిల్ మీద బాణంలా దూసుకుని వచ్చేడు.

చలపతి తండ్రి హఠాత్ గా గుండెనొప్పివచ్చి కళ్లు మూశారు. విన్నవాళ్ళు, "ఒక్కొక్కరి జన్మ విశేషం, కోడలు గృహప్రవేశం, అత్తగారి అగ్నిప్రవేశం సామెత ఉండనే ఉంది కదా" అన్నారు. ఈ మాటలు శారద పరంగా అన్నవి.

"ఆ ఆస్పత్రి చల్లని ఆస్పత్రి. క్షేమంగా వెళ్ళి లాభంగా వస్తారు - డాక్టర్లు. జబ్బుతో లోపలికి వెళ్ళిన మనిషిమటుకు రెండు

క ల్ప న ...

“కాళ్ళమీద నడిచి పైకిరావడం చూడలేదు,” అని ఆస్పత్రిని దువ్వెత్తి పోశారు కొందరు. మొత్తంమ్మీద శారదకి కావలసిన మావగారు ప్రపంచపు నాటకరంగంమీద తన పాత్రకి భరత వాక్యం పలికేసి పూరుకున్నారు. అయితే అది ఎట్టి అసమయంలో చేశారో దానివల్ల కలిగే ఫలితాలేమిటి అని ఆయన ఆలోచించినట్టు ఏ విధమైనా దాఖలా లేదు.

పెళ్ళిచూట మళ్ళీ ఎవరూ ఎత్తలేదు. చావింట్లో పెళ్ళి పనికి రాదు. కన్యాదానమైతే ‘ఓపడానికి అలోచించొచ్చు కాని పరిగ్రహణం అసలే పనికిరాదు - ఏడాది వరకూ.

శారద ఎట్టి దురదృష్ట జీవో - పుట్టగానే తల్లి పోవడం, చదువో, టవట్టకపోవడం, తండ్రి కవిగా పైకి రాలేకపోవడం మొదలైన వన్నీ ఈ పెళ్ళి చెడడంతో పైకి వచ్చేయి. ఆ అమ్మాయి నష్టజాత కుర్రాయి అయ్యారు. ఏడాది ఆయన దశరథ రామ్మూర్తిగారు కబురు పెట్టిపెళ్ళాడు చలపతికూడా ఇంచుమించు అదే భాషలో మాటాడి ఆఖర మాటగా “అమ్మది అదోరకం; నమ్మకాలూ, అపీను. మనం చెప్పలేం” అన్నాడు.

ఆయన - శారద కన్నతండ్రి నిశ్చేష్టుడై నిలబడిపోయాడు. ఇందులో ఎవరూ నిందార్లులేకారు. ఆయన వెనుతిరిగి పెళ్ళిపోతూంటే చలపతి గేటుదాకా వచ్చి, “ఏమీ అనుకోకండి,” అన్నాడు. దశరథ రామ్మూర్తిగారు ఆవేశ ఆలా భంగపడి ఇంటికొస్తుండగా చూసిన ఒక సంస్కృతం మేష్టరు - ఇందుకేగదూ హిమవంతుడు పార్వతిని పరిగ్రహించమని శివుణ్ణి కోరడానికంత సందేహించాడు - అనుకున్నారు. ఆ రోజు ఆయనని పలకరించడానికి శారద భయపడింది. ఆ తరువాత వారం రోజులవరకూ ఆయన శారద మొహం చూడలేకపోయాడు. ఆ తరువాత పెళ్ళి సంబంధాలు చూశారు.

కట్నం ఎంతిస్తారు? ఏమీలేదు. అస్తి అంతా ముచ్చం పెట్టు
రూపాయలు అంతే.

పిల్ల చదువుకుందా? లేదు.

చూడ్డానికి చక్క గా ఉంటుంది. కాని అడపిల్లని పెళ్ళిచేసుకోడం
చూడ్డానికి కాదే!

పనిపాటలు వచ్చు.

కాని పనిపాటలు రానివాళ్ళెవరూ ఈరోజుల్లో.

ఎవరో ఒక పెళ్ళికొడుకువచ్చి, “ఈఅమ్మాయి నేక దూ” అప్పుడు
సుందరానికి ఇద్దామసుకున్నారు,” అనేసి వెళ్ళిపోయాడు. దశరథ
రామ్మూర్తిగారికి ఏంచేయాలో తెలీలేదు.

“రాజమండ్రి ఎందుకు వెళ్తున్నారు?” అన్నాడు చలపతి
మార్చాలనో, ఎదుటి మనిషిని మంచి చేసుకోవాలనో. శారద అవ
మానభావంతో కృంగిపోతూ. “ఏమో!” అంది. ఆ ఒక్కమాట.
ఆమె వేపు ఒక్క చూపు, చాలు, సగటు మనిషికి - సంగ తేమిటో
అర్థం చేసుకోడానికి.

ఆయన ఏదో సంబంధం గుఱించి విచారించడానికి వెళ్తున్నారు.

చలపతికి శారదని ఆ ఉణంలో ఓదార్చాలనిపించింది. “విచా
రించి మనసు పాడుచేసుకోకు శారదా! జరిగేవి ఎలాగా జరక్క
మానవు.” శారద కన్నులలో నీరు సుడులు తిరిగింది. తనపట్ల జరగ
కూడనివి జరుగుతున్నాయి! ఆ ఉణంలోనే శారద చప్పున నోరు
జారింది. “నాన్నగారు ఇంతయోభవడడానికి కారణం, ఉద్యోగంనుంచి
రిటైర్ అయినా బాధ వదిలించుకో లేకపోవడానికి కారణం - మీ
మూర్ఖత్వం” అంది, ఎటువంటి పరిస్థితుల్లోనూ మాటతూలని శారద.

క ల్ప న ...

చలపతికి మొహమ్మీద చురకి పేసినట్లయింది. అతను లేచివళ్ళి, కూజాలో నీళ్ళు గ్లాసులో పోసుకుని, మళ్ళీవచ్చి కూర్చున్నాడు.

శారద ఈచర్య కనిపెట్టిందో, లేదో ఆమె పృథ్గత భావాలేమిటో చెప్పడం కష్టం.

ఏదో తట్టి అక్కడ్నుంచి లేవబోయింది, కాని ఈలోపలే చలపతి అందుకున్నాడు.

“నీకు మీ నాన్నగారిమీద ఎంత గౌరవముందో, నాకు మానాన్న గారిమీద అంత గౌరవమూ ఉంది.”

ఉంటే ఆయన ఇచ్చినమాట ఎందుకు నెరవేర్చాలో శారదకి అర్థం కాలేదు.

“మూఢనమ్మకమని నువ్వు. నేనూ ఇక్కడ కూచుని కొట్టి పారేయ్యొచ్చు. పేళన చెయ్యొచ్చు. కాని తరతరాలుగా వస్తున్న సంప్రదాయాన్ని తోసిరాజనడం - కనీసం మన ముందుతరం వారికి అంత తేలికేం కాదు.”

చలపతి ఒక్క ఊణం ఆగాడు.

శారద మాటాడలేదు. లేవాలని రెండోమారు చేసిన ప్రయత్నం కూడా విఫలమైంది. చలపతి మళ్ళీ అందుకున్నాడు.

“పోనీ నేను చేతకానివాణ్ణి. అసమర్థుణ్ణి. అమ్మ నీకు పరాయిది కాదుకదా! నువ్వే నచ్చచెప్పకూడదూ...”

“ఇప్పుడేవస్తా!” చలపతి మరోమాట ఆనేలోపల శారద అంతర్ధానమైపోయింది. అతను ఆడిన అవివేకపు మాట అసందర్భపు సలహా శారదకి వెన్నులో పొడిచినట్లయింది. తనకన్నా విద్యావంతుడూ, అనుభవజ్ఞుడూ, పెద్దవాడూ అయిన చలపతి ఇటువంటి సలహా ఇవ్వగలడని తను అనుకోలేదు. ఇతడంటే తనకి ఒకానొకప్పుడు విపరీతమైన భయం.

“అప్పుడేవస్తాన”న్న శారద ఎప్పటికీ కాకపోవడంతో చలపతి ఎంటంటి గుమ్మంలోకి తనే వచ్చి ‘మరినేవస్తా’ అన్నాడు . శారద విందో, వినేవూరుకుందో తలెత్తలేదు.

చలపతి తటపటాయించి అన్నాడు, “నీకు అన్యాయం జరిగింది. ఆ విషయం నాకు తెలుసు. కాని అమ్మ ఎప్పుడూ అంటూ ఉంటుంది - పదహారు పళ్ళలో ఒక పల్ల విషం అని. నువ్వు ఏమన్నా నిన్ను ఊభ పెట్టిన పాపం మమ్మల్ని కట్టి కుడపకమానదు. అంతే నే చెప్పదల్చుకున్నది. వస్తా.”

శారద మనసులో మండింది. మొదటిమారు తగిలినప్పుడు తగిలినంత బాధ రెండో మారు తగిలినప్పుడుండదు.

“ఎందుకు బావా ! మిమ్మల్ని, మీ కుటుంబాన్ని దూషించి దుష్కృతి పోసి నేన్నొల్లుకునేదేముంది?” అంది నిరామయంగా.

చలపతి రెండడుగులు వేసి మళ్ళీ ఆగిపోయాడు. తనొచ్చినపని? “నిన్నొకటి అర్థించడానికి వచ్చేను” అన్నాడు, శారద మాటాడలేదు. “అది నీవల్ల అవుతుంది.” అన్నాడు మళ్ళీ.

“సంప్రదాయ విరుద్ధమైనది కాకపోతే...” ఎంత దాచినా మాట మొనవాడకుండా వచ్చింది. సూటిగా తగిలింది.

తీక్షణమైన ఎండదెబ్బ తిన్నవాడి మొహంలా ఉంది చలపతి మొహం. “ఇలాటి మాటలు ఎన్నైనా సహిస్తాను, ఒక్కగాని ఒక్క కొడుక్కోసం.”

“కిష్టుడిమాటా! అంది శారద ఒకింత అక్కజపడుతుంది.

“వాడిమాటే”. మొదట్నుంచీ వాడెంత తెలివైన వాడో నీకూ తెలుసు. యూనివర్సిటీ ఫస్ట్ వత్తందని ప్రాణాలు ధారపోసి చదివేడు - ముందేళ్ళూనూ. తీరా పరీక్షల వేళకి ఒళ్ళు చెడి వితుడ్రా

క ల్ప న ...

అయేడు. ఈ ఏడు నా స్న గా రు పోవడంతో మతి చిలించినంత పనైంది. శారద భావరహితమైన మొహంతో కూచుని వింటోంది.

“ఇప్పుడు ఫస్ట్ క్లాస్ కాదుకదా సెకండ్ క్లాస్ కి పద్నాలుగు మార్కులు వచ్చేయి. ఈ మాట తెలియగానే చాడు ఏంచేస్తాడో పూహించడానికొక్కడా భయంగా ఉంది.” చలపతి దీనాతి దీనంగా అన్నాడీమాట.

“శారదకి అతని ఆర్థం పోధపడింది. కాని ఒకనాడు పొరుగింటిలో ఉండి ఆయన అభిమానానికి పాత్రురాలయిన తను. ఆ అభిమానాన్ని ఇలా మార్కులు అడిగి ఖర్చు రాయించవచ్చునా? ఇది తగిన పనేనా? ఈ పని తనవల్ల అయేమాట నిజమే. కాని హేయంగా లేదూ? “తరతరాలుగా వస్తున్న సంప్రదాయం కాదేమో కాని నీతి దూరమైన పనిగాలేదూ?”

చలపతికిమారు కోపమే వచ్చింది. ముక్కు మొహం తెలీని పరాయివాడెవడో ‘నీ కొడుకు ధీశక్తి గూర్చి నాకేం తెలుసు’ అన్నట్టు మాట్లాడుతూంది మేనత్త కూతురు. అక్కడికి తమాయించుకుని అన్నాడు “నేనేమీ కోరరాని కోరిక కోరడంలేదు. ఎంతో ముదికి తగినవారు అని తోస్తే మాట్కలుకలిపి క్లాస్ ఇవ్వడం నాకు తెలుసు.” “అయితే ఇహ నేనెందుకు కలగజేసుకోవడం,” - అంది శారద - నీ కొడుకు తగినవాడని తోస్తే నీకొడుక్కి ఇస్తారు అన్న భావం వ్యక్తం చేస్తూ.

చలపతి ఆసంభాషణ పూర్తయినట్టు గ్రహించాడు. ‘ది ఎండ్’ అన్నట్టుంది ఆ స్వరం. ‘వస్తా’నని చెప్పడంకూడా వెక్కిరించినట్టుంటుంది. ఇప్పటికి మూడు మార్లు చెప్పాడామాట. “నా జీవితంలో నేనెవర్నీ ఏదీ అడగలేదు - నోరువిప్పి. చిన్నదానివైనా నీచేత పడ్డట్టు ఇన్నిమాటలు ఎవరిచేతా పడలేదు. నువ్విందాకా చెప్పావుకదూ,

మిమ్మల్ని దోభ పెట్టమని. అది అనుభవంలోకి రావడానికి ఇంకా నా మరేమీ ఉండనుకోను. నువ్వు మా కీమీసాయంచెయ్యబ్బరేదు మనం ఇంకా కడులు సాధించుకోడానికికూడా ఏమీలేదు. అదే నయం." అనేసి దళచర వెళ్ళిపోయాడు చలపతి. శారద రాత్రి వంట ప్రారంభించే సరికి ఏడయింది. శారద నిప్పు చేస్తుండగా దళరథరామ్మూర్తిగారు వచ్చేరు.

"మీకోసం చలపతి బావోచ్చాడు" అంది శారద.

"ఎందుకు?" అన్నారాయన. ఈ మధ్య ఆ రెండిళ్ళకీ మధ్య రాకపోకలులేవు.

'ఏమో' అంది కుంపట్లో చింత బొగ్గులు చిటపట్టాడుతుంటే వెనక్కు జరుగుతూ.

మర్నాడు సుందరం రోడ్డుమీద కనిపించినప్పుడు ఆయనేఅడిగారు చలపతి ఏదేనా పనిమీద వచ్చేడా? అని.

సుందరానికి అర్థంకాలేదు. శారదే చెప్పి ఉండవచ్చుకదా!

'ఏమీ పనిమీద వచ్చేడనుకోను' అన్నాడు సుందరం.

పదిరోజులయింది. సుందరానికి, డిప్యూటీకలెక్టరుగా రమ్మాయి బానకికీ పెళ్ళి నిశ్చయమైనట్టే అందరూ ధృవపర్చుకున్నారు. ఆవేళ ఫిళ్ళున కాస్తున్న ఎండ ఒక్క- మారుగా ఉరిపింది. అరె! చినుకులు పడుతున్నట్టున్నాయే అనుకునేలోపల వాన పోయిన కురవసాగింది. బిల్లు విసిరి కొడుశూంది. వస్తాదుల్లాటి మనుషులు వెనక్కి కొట్టుకు పోయేట్టున్నారు.

తండ్రి వీధిలోంచి ఇంకా రాలేదని ధయపడుతూ శారద కిటికీ దగ్గర నిలబడింది. వరండాలో మనిషి. అలికిడి అయి. 'ఎవరు?' అంది అనుమానంగా. వరండాలోవ్యక్తి ఉణం ఆలోచించి 'నేను' అన్నాడు.

శారద ఉణం సందిగ్ధంగావూరుకుని 'నువ్వా' అంది తలుపుతీస్తూ.

క ల్ప న...

సుందరం వజ్రవజ్ర వసుకుతూ లోపలికి వచ్చాడు. పూర్తిగా తడిసిపోయాడు. శారద లోపట్నుంచి తువాయి, లుంగీ తెచ్చి ఇచ్చింది. మళ్ళీ లోపలికి వెళ్ళి ఫ్లాస్క్ లో ఉన్న కాఫీ గ్లాసులోపోసి తీసుకొచ్చింది.

‘మామయ్యలేరా?’ అనడిగాడు సుందరం. అంతదరకూ తామి ద్దరిలోనూ ఏ ఒక్కరూ మాటాడలేదని జ్ఞాపకం తెచ్చుకుని.

‘లేదు. ఎక్కడ చిక్కు పడిపోయారో - ఈ వానలో. రెండు రోజుల్నుంచి వట్లతో కూడా బాగుండడంలేదు’ అంది శారద (స్వ) సహజ మైన భయంతో.

అదన్నమాట మొహం వాడినట్లుండడానికి కారణం అనుకు న్నాడు. మళ్ళీ ఏంమాటాడాలో తెలీలేదు అతనికి. శారదకి అక్కడ ఉంటే బాగుంటుందో లోపలికి వెళ్ళిపోతే బాగుంటుందో తెలీలేదు.

‘కిష్టుడికి క్లాస్ వచ్చింది - నీ ధర్మమా అని’ అన్నాడు సుంద రం, కృతజ్ఞతాభావం వెల్లివిరియగా.

‘నాదేమింది. విధినిర్ణయం అలాఉంది కాబోలు’ అంది శారద.

సుందరానికి మాతాత్ గా తాను శారదపట్ల అన్యాయంగా ప్రవ ర్తించానని, దివప్పటికీ సాడాస్తు భూదేవివంటి ఓరిమిగల శారద తమని మన్నించి, వైపెచ్చు వుపకారంచేసి తన హృదయ వైశాల్యాన్ని వ్యక్తి కరించిందనీ తట్టింది. ఆమాటే వెంటనే శారదతో చెప్పి, ఉమించ మని వేడుకుని బారిపోబోతున్న ఈ మాణిక్యాన్ని చేజిక్కించుకుంటే బాగుంటుందనుకున్నాడు. కాని ఈమాటలు చెప్పడం ఎలా ?

‘మామయ్య రాజమండ్రి వెళ్ళి వచ్చేరు కాబోలు’ అన్నాడు ప్రస్తావనగా.

శా ర ద తనక్కడుంచి వెళ్ళిపోవడమే ఉత్తమమనే నిర్ణ

యానికొచ్చింది. 'ఆఁ వచ్చేరు' అనే ఒకే విరుపుమాటలో సమాధానం చెప్పేసి, లోపలికి వెళ్ళిపోయింది. సుందరం వంటింటివేపు నడవడమూ, వీధివేపు నడవడమూ అన్న దైలమాలో ఉణం ఉండి, వంటింటివేపు రెండడుగులువేసి, 'నేవెళ్తున్నా' అన్నాడు.

'ఆఁ' అంది శారద

'ఒకమాట. పొరపడి నిన్నేదో అన్నమాట నిజమే. నువ్వే ఆలోచించు' అన్నాడు.

శారద నిరసనగానవ్వింది. ఆ పెదిమవిరుపులో ఎన్ని అర్థాలయినా తీసుకోవచ్చు, "ఒకమారు ఒప్పుకున్నావు కాని ఎన్నిమార్లు ఒప్పుకుంటావు - విద్యాగంధంలేని పశువుని అని అనొచ్చు. ఇంత నిలకడ లేని మనిషివా అన్న అర్థం ఉండొచ్చు. ఏదైతేనేం శారద పెదిమ కదల్చకుండానే సుందరం అక్కడుంచి వెళ్ళిపోయాడు - మంచికో, చెడుకో....

'సుందరం ఏమిటి? డిప్యూటీ కలెక్టరుగా రమ్మాయిని చేసుకోనంటున్నాడట?' ఎవరో దళరథ రామ్మూర్తిగారిని అడిగారు.

"ఆహా" అన్నారాయన.

"అలా 'ఆహా' అంటావేమిటోయ్, చుక్కల్లోకి చూస్తూను. మన శారదనే తప్ప ఇంకెవర్ని చేపట్టనని శపథం పట్టేడని వూరు గగ్గోలెత్తుంటేనూ!" అన్నాడా శ్రేయోభిలాషి.

నిజానికి జరిగిన కథ ఇది. సుందరం ఆవేళ ఆ వానరాత్రి శారదని చూశాక తాను పొరబడ్డానని, ఆ పొరపాటు దిద్దుకోవాలనీ గట్టిగా రూఢిచేసుకున్నాడు. ఆవైన ఇంటికి వెళ్ళే జానకిని చేసుకోననీ, శారదని చేసుకుంటాననీ, వివరాలు అడగవద్దనీ ఒకే వాక్యంలో చెప్పి పూసుకున్నాడు. చలపతి కసిరిచూసినా లాభం కనిపించలేదు

క ల్ప న ...

పోగా చలవతి ఏమొహంతోమంమయ్యగారింటికి వెళ్ళడమా అని ఆలోచిస్తుండగానే పూరివారే పూనుకుని ఈవార్త ఆయనదగ్గరికి మోశారు.

దశరథ రామ్మూర్తిగారు ఈవార్త విని పూరుకున్నారు తరవాత శారదతో అని చూశారు, “చూశావా? సుందరం చేసిన పొరపాటు దిద్దుకోవాలనుకుంటున్నాడట.”

“కలెక్టరుగారూ వాళ్ళూ తాంబూలాలు కూడా ఇచ్చుకున్నారు.” అంది శారద, తండ్రికి తన అభిప్రాయం సూటిగా చెప్పలేక. తండ్రి మొహంలోకి సూటిగా చెప్పలేకపోతూంది. తననుంచి ఆయన ఎట్టి మనస్తాపానికి గురిఅవుతున్నారో చూస్తూ తనేమీ చేయలేకపోతూంది. ఏం జన్మ? అనిపిస్తుంది.

“తాంబూలాలకేమిటి? మనం ఇచ్చిన తాంబూలాలు పుచ్చుకున్నారు, వేసుకున్నారు.” హాళనగా నవ్వేరు ఆయన.

ఈయనకి మతిగాని పోతుందేమో! శారద రివటాకులా కంపించింది.

“నన్నోడి తన్నోడెనా? తన్నోడి నన్నోడెనా? అని ద్రౌపది ప్రశ్నించింది.”

“కాఫీ తీసుకొస్తూ ఉండండి.” అంది శారద లోపలికి వెళ్ళి.

దశరథ రామ్మూర్తిగారు, తన మనోవేదనకి కారణమైన కూతురు ఎమటుంచి తొలిగిపోగానే, తన కలవాటయిన భగవద్గీతా పఠనంలో ములిగిపోయారు.

ఆయనకి మరి కాఫీ రానేలేదు.

అదేరోజు మునిమాపువేళ అప్పలమ్మ కొడుకు సుందరం చేతిలో చిన్న చీటీ పెట్టి వెళ్ళిపోయాడు.

“పొరపాటు దిద్దుకుంటానంటూ అదే పొరపాటు చేయడం తెలివైన పని కాదని నాకు తోస్తోంది. ఇంతదాకా రావడమే పొరపాటు. జానకిని ఉమాపతి వేడుకోడం సమంజసం.”

సుందరానికి ఈ బుటెటన్ ఎవరు పంపిరో అర్థం అయింది. అతను నిర్ఘాంతపోయాడు.

సుందరానికి జానకి అట్టహాసంగా పెళ్ళి అయింది. పెళ్ళికి దశరథరామ్మూర్తి గారినీ, శారదనీ రమ్మని నొక్కినొక్కి చెప్పారు, చలపతి దంపతులు.

వూరుసుంచి వూరికి వెళ్ళడం నడ పెళ్ళికి వెళ్ళలేదు కానీ, మగ పెళ్ళివారింట్లో గృహప్రవేశానికి, సర్వనారాయణ వ్రతానికి వెళ్ళి, పెళ్ళికొడుక్కి కట్నం చంపించి వచ్చారు. ఆర్భాటం, పోరు గాలి అంతా ముగిశాన పెళ్ళికొడుగిని నిలుపుకుని, నే పెళ్ళికూతుర్ని అడిగిన మొదటి ప్రశ్న:

‘అయితే నీకు శారదని ఎలా తెలుసు?’ అని.

దీనికి వధువు జవాబు అయోమయపు చూపులు.

‘శారదెవరూ?’ అంది.

‘తెలీదన్నమాట’ అని ఆశ్చర్యపడి, ‘ఎందుకలా అడిగానా?’ అని విచారపడి సుందరం నాలిక్కొరకున్నాడు.

‘అదే తెనాలిలో సర్వర్ గా పనిచేస్తూ చచ్చిపోయాడే, నటరాజన్,’ అనేసి, మరే ప్రశ్నకి టైమివ్వకుండా,

‘మీకు ఇంటర్మీడియేట్ లో ఏడాదూ ఉండేదా?’ అని అడిగాడు.

“ఒకసారి పత్నీ సమేతుడవై మూయింటికిరా” అని శారద సుందరాన్ని ఎప్పుడూ ఆహ్వానించలేదు.

“ఇదీ జరిగిన సంగతి. ఈమే శారద.” అని సుందరం ఎప్పుడూ జానకికి చెప్పలేదు.

తన చుట్టూ రోజూ కనిపిస్తున్న సందలాది ప్రజల్లో “శారద” ఎవరో, సుందరం అడిగిన శారద పేరుతో జానకి తెలుసుకోలేదు. ●

అంతంలేని పంతం

మందరపు పద్మ, లలిత

“చూడండి! మొన్న ప్రక్కంటావిడ పేరంటానికి కట్టుకొచ్చిందండీ చక్కటి జరి చీర! కెంసలాంటి పెట్టటి రంగు! దానిమీద జరి కళ్లు చెదిరేట్టు ఎలా మెరుస్తున్నదనుకున్నారూ? అట్లే ఖరీదు కూడా లేదండీ! పాతిక రూపాయలేనట! నా కలాటిది ఒకటి కొనియ్యరు?” మెల్లగా గోముగా జంకుతూ అడిగింది వనజ.

సురేష్ వనజకేసి తీవ్రంగా చూశాడు. “మీ ఆడవాళ్ళకు ఎంత సేపూ ఇదే పని! ఆ అచ్చమ్మ మంచి చీర కట్టుకుని రావడం భయం ఈ పిచ్చమ్మ కొత్తనగ వేసుకోవటం భయం మా మొగవాళ్ళమీదికి వచ్చి విలుచుకు పడతారు మొగవాళ్ళను వేధించటం తప్ప మీకేం పనిలేదు! పాతిక రూపాయలు నీ కంటికి మహా చవగ్గా కనిపిస్తున్నాయి కాబోలు, నా దగ్గట ఇప్పుడు కానీకూడా లేదు. నేనిప్పట్లో ఏ చీరా కొనను, కొనదలుచుకోలేదు!” అని కిగరెట్టునుసి దులుపుతూ సురేష్ ఖచ్చితంగా చెప్పాడు.

వనజ చిన్నబోయింది అభిమానంతో, రోవంతో కళ్ళంట నీళ్లు తిరిగాయి. తనేమంత పెట్టుచీరలు కొనమన్నదని? పందలుపెట్టి కొనమన్నదా, వేలుపెట్టి కొనమన్నదా విసుక్కోటానికి? అడుగులకు మడుగులొత్తుతున్నా, మగవాళ్ళు అధికారం చెలాయించి, రుణడించి కొడుతునే వుంటారు! తన సరదాలను తీగ్గమని భర్తను కాకపోతే మరెవరినడుగుతుంది? వాళ్ళ కిష్టమైన వాటి కిన్నిటికీ బాగానే ఖర్చు పెట్టుకుంటారు! ఇవతలవాళ్ళకూడా వాళ్ళలానే సరదాలుంటాయని ఎందుకనుకోరో మరి! అర్థిక స్వాతంత్ర్యం లేకపోబట్టేగా అడదాని కిన్ని తిప్పలూ, మొగవాళ్ళు కసిరికొట్టటమూనూ — ప్రతి చిన్న విషయానికి చేతులు సాచవలసి రావటంవల్లనేగా మగవాళ్ళ కింత అలుసు! చదువుకుని ఉద్యోగం చేసుకుంటే బాగుండిపోను!

వనజ కళ్ళంట నీళ్ళు పెట్టుకుంటూ గిరుక్తున ఇంట్లోకి వెళ్ళి పోయింది. మంచంమీద బోర్లాపడుకుని మనస్సుకు శాంతి లభించేంత వరకూ కన్నీళ్ళు కార్చింది. వ్యధాపూరితమైన మనస్సుతో అలా ఎంతసేపు ఏడుస్తూ పడుకుందో! అత్తగారి కేకవిని వనజ త్రుళ్ళిపడి లేచింది.

“బాగుందమ్మా! ఇలా నువ్విక్కడ మంచం ఎక్కి కూర్చుంటే ఎవతల వంటంతా ఎవరుచేస్తారనుకున్నావు తల్లీ? నాజూకులు మాయై టి దగ్గల పనికిరావమ్మా లే లే!”

వనజ మనసు తిరుగుబాటు చేసింది. మాట్లాడకుండా లేచి తన పెట్టె గబగబా సర్దుకుని వీధిగుమ్మంలోకి వెళ్ళి రిక్ష్వాను పిలిచింది. అత్తగారు తెల్లబోయి చూస్తూ నించుంది కాస్సేపటికి తెప్పరిల్లి “అబ్బాయి! చూశావురా, కోడలు ఎంతవరకు తెగించిందో!” అంది. సురేష్ తన గదిలోంచి బయటికొచ్చాడు. వనజ ప్రయాణ సన్నాహం చూసి విస్మితడయ్యాడు. “ఇప్పుడు నేనేం అన్నానని అగ్రహంతో పుట్టింటికి వెళ్ళాలని చూస్తున్నావు వనజా!” అందా మనుకున్నాడు కాని, అంతట్లోనే అభిమానం ముంచుకొచ్చింది! ఈ అడవాళ్ళు సామాన్యులా? కనికరిస్తే కంట్లో వేళలు బెడదామని చూస్తారు.

“వెళితే వెళ్లనియ్యమ్మా! అవిడ ఇక్కడవుండి మనల్నేం ఉద్ధరించాలిగనుక!” అంటూ గిరుక్తునతిరిగి తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

వనజ పుబికివస్తున్న కళ్ళ నీళ్ళ నాపుకుంటూ వెళ్ళి రిక్ష్వాలో కూర్చున్నది. రైల్వో ప్రయాణం చేస్తున్నంతసేపూ సురేష్ మాటలు జ్ఞాపకం వచ్చి వనజకు గుండెల్లో సూదులు పొడుస్తున్నట్టనిపించింది.

ఇంటికి వెళ్ళాక వనజ తండ్రినిచూసి బావురుమని ఏడ్చింది. “నా తోటి వాళ్లంతా చక్కగా చదువుకుని సుఖపడుతుంటే పద్నాలు

క ల్ప న ...

శేషకే ఏ కొంపముంచుకు పోయిందని పెళ్ళిచేశావు నాన్నా? ఈ మూడేళ్ల కాపురంలో నేను సుఖపడ్డదేలేదు. అత్తగారి దెప్పులూ, అయ్యగారి ఆగ్రహం తప్ప మరేం లేదు నాన్నా!" అంది.

భూషణం వనజ ఏకరువుపెట్టిన కష్టాలన్నిటినీ ఆత్రుతగా విన్నాడు. కోపంతో కళ్లు ఎర్రగా చింతనిప్పుల్లా అయిపోయాయి. "ఏమిటీ! నీచేత యింటెడు చాకిరీ చేయిస్తూ పైగా నిన్ను నానా మాటలూ అంటున్నారా? ఇంత డబ్బూ ముఖానపోసి వాడికంట గట్టిన దెందుకూ, ఒక చీరా కొనక, ఒకనగా చేయిచక పోయాక! బుద్ధి గడ్డితిని నీకు పెళ్ళిచేసానమ్మా! యిప్పటికైనా మించిపోయింది లేదు! నువ్వు ఎంతవరకు చదువుకుంటానంటే అంతవరకూ చెప్పిస్తా, ఆదరిద్రుడి ముఖం మాత్రం చూడకు!" అన్నాడు.

వనజ కలకలబారిన మనస్సుతో చాలాసేపు ఆ విషయమే ఆలోచించుకుంటూ కూర్చున్నది.

రోజులు గడుస్తున్నకొద్దీ వనజ ఆగ్రహం మెల్లమెల్లగా చల్లారుతూ వచ్చింది. ఏ క్షణంలోనైనా సురేష్ తనను తీసుకెళ్ళటానికి వస్తాడేమోనని వల్లంతా కళ్ళుచేసుకుని చూడసాగింది. కానీ... లొంగినకొద్దీ మొత్తూనే వుంటారు మొగవాళ్లు! తను బింకంగా ఉండకపోతే లాభంలేదు మరి! వనజ మనస్సు మాత్రం సురేష్ కోసం తహతహలాడసాగింది. "ఏమోపాపం! నిజంగానే చేతిలో డబ్బు లేదేమో; వుంటే ఎందుకు కొనివ్వరూ?" అనుకుంటి ప్రేమగా! తనను నవ్విస్తూ కవ్విస్తూ ఎంత సరదాగా ఉండేవాడు! మళ్ళా సురేష్ దగ్గరకు వెళ్లగలిగితే బాగుండును! ఆ తీయని వాక్కులకోసం తన మనస్సు పరివరిస్తున్నది - అయినా అంతలోనే ఆభిమానం అడ్డుతగిలింది! ఇన్నాళ్ళై పుట్టింటిలోవున్నా ఒకసారైనా వచ్చాడా?

తనేమంత అనరాని మాటలు అనేసిందని అంతకోపం రావటానికే
తనను వచ్చి తీసుకెళ్తే అతని సొమ్మేపోయింది? తనదే అతనికంటే!
అవసరం లేనప్పుడు తనెందుకు 'నువ్వు తప్ప నాకు గతిలేదు' అంటూ
పరుగెత్తుకుని అక్కడికి పోవాలి అని రోషం తెచ్చుకుని వూరుకుంటుంది.

సురేష్ క్షణాదా వనజమీదికి మనస్సు పోసాగింది. "పాపం! మన
స్సుండబట్టలేక కావాలని నోరుతెరిచి అడిగితే కళిరేశాను. ఇంకెప్పు
డైనా కొంటానని మెల్లిగా చెప్పాల్సింది!" అనుకున్నాడు జాలిగం
పశ్చాత్తాపంతో.

వనజలేనిదే ఏం తోచటంలేదు, వెళ్ళి తీసుకొస్తే బాగుండును!"
అనుకుని మళ్ళా అంతలోనే "ఆడదానికే అంత తలబిరుసుగావుంటే డబ్బు
గడించే మొగవాడిని నా కెంత వుండాలి?" అని బిగిసి కూర్చున్నాడు.
పుట్టింటికి వెళ్ళింది వెళ్ళినట్టు తిరిగిరాలేదూ? తను అక్కడ
దిగబెట్టాడు గనుకనా, మళ్ళీ వచ్చి తీసుకురావటానికి? ఆవిడ అలకలు
తీర్చి, భుజాన్నెక్కించుకొని తీసుకొచ్చేంత అవసరం తనకేంలేదు. వచ్చి
నప్పుడే వస్తుంది. రాకపోతే అక్కడే వుంటుంది! "నా అవసరం
ఆవిడకు లేనప్పుడు ఆవిడతోనేనా నా కవసరం?" అంటూ కోపంతో
బింకంగా కూర్చున్నాడు సురేష్.

రోజులు గడుస్తున్నకొద్దీ ఇద్దరికీ కోపంఎంత చల్లారుతున్నదో
పట్టదలా అంత పెరుగుతున్నది. సురేష్ ను తల్లి అప్పుడప్పుడు మంద
లిస్తూనే ఉన్నది. "పోయి కోడల్ని తీసుకురారా? ఎన్నాళ్లు దాన్ని
అక్కడే ఆట్టేపెడతావ్? మొగుడూ పెళ్ళాలన్న తర్వాత పోట్లాటలు
రాకుండా పోతాయా? మెల్లగా సరేసుపనిపోవాలిగాని ఇలా కాపు
రాలు మానుకుంటారటరా? మనం పనియిపోయానా ఇంకా
పనంతా ఎన్నాళ్ళని నేను సవరించుకుని రాగలనురా? కోడలుమీద
భారంవేసి హాయిగా రామా, కృష్ణా అంటూ కూర్చోపలసినదాన్ని!"

కాని సురేష్ తన పంథం మానలేదు. ఈ పంథాల మధ్యా, పౌరుషాల మధ్యా ఒక ఏడాది యిట్టే గడిచిపోయింది. ఇరుపక్షాల నుంచీ సరిగ్గా ప్రయత్నాలేం జరుగలేదు!

వనజ మనస్సు రాయచేసుకుని చదువులో పడ్డది. ఉన్నట్టుండి హఠాత్ గా ఒకరోజు సురేష్ తల్లి బండిలోంచి దిగింది. వనజ తండ్రి భూషణం ఆవిడను చూసి ముఖం ముడుచుకున్నాడు. వనజ మనస్సులో మాత్రం చిన్న ఆశారేఖ మెరిసింది! సురేష్ తల్లి నవ్వుతూ “బాగున్నావా అమ్మా వనజా” అంటూ పలకరించి దగ్గరకొచ్చి కూర్చున్నది. “నిన్ను తీసుకెళ్ళాలని వచ్చానమ్మా!” అంది వనజను పరికించిచూస్తూ. వనజ మాట్లాడే అవకాశం యివ్వకుండానే భూషణం “అమ్మాయిని తీసుకెళ్ళటానికి నువ్వు వస్తావటమ్మా? అమ్మాయి మీద అంత అభిమానం ఏడిస్తే మీ అబ్బాయే వచ్చునుగా? సుఖంగా వున్నదాన్ని ఆ నరకంలోకి ఈడ్చుకెళ్ళాలనా మీ తాపత్రయం? ఆలనా పాలనాలేని కొంపలో అదేం సుఖపడుతుంది? నా యింట్లోనే వుంటుంది - నాతోనే తింటుంది” అన్నాడు దురుసుగా.

సురేష్ తల్లి తెల్లబోతూ “పెద్దవారు మీరుకూడా అలా అంటే ఎలా అన్నయ్యగారూ? చిన్న వాళ్ళు పట్టుదలకూ పంథాలకూ, పోయి కూర్చుంటే, పెద్దవాళ్ళు మనం వాళ్ళకు సర్దిచెప్పి కాపురం నిలబెట్టాలంటారా, లేదంటారా?” అంది.

“ఇంతకీ నేను కాపురం చెడగొట్టేవాడినీ, మీరు నిలబెట్టే వారూనా? సురేష్ నేవచ్చి తీసుకెళ్ళమనండి! ఆ పంథం ఏమిటో నేను చూస్తాను! వాడు వసేనేగాని అమ్మాయిని పంపేదిలేదు!” అన్నాడు ఖచ్చితంగా.

సురేష్ తల్లి చాపమీదనుంచి లేస్తూ “వనజా నీకు కాపురం నిలబెట్టుకోవాలంటే పంథానికి పోకుండా నీ అంతట నీవైనా వచ్చేయమూ” అంది.

భూషణం మండిపడ్డాడు “బాగా నూరిపోయ్యింది! దాని బీబి తాన్ని సరిదిద్దే వాడిని నేనుండగా మీరెందుకు మధ్యలో కలుగజేసుకోవటం?” అని వనజవేపు తిరిగి వనజా! అగడప త్రొక్కావా మళ్ళీ జన్మలో నా ముఖం చూసేదిలేదు!” అన్నాడు.

వనజ అత్తగారితోపాటు వెళ్ళిపోవాలనే ఆశనుకుంది. అయినా అగ్రహంతో మండిపడుతున్న తండ్రి ముఖం చూసి అంతపని చేయటానికి సాహసించలేకపోయింది.

తర్వాత కొన్నాళ్ళుగడిచాక తండ్రితో మెల్లిగా ఆ విషయం కదిపింది.

“నీ చదువు మధ్యలో పాడుచేయటానికి మమ్మా ఈ ఎత్తంతా! టు నిన్ను చదువుకూ కాకుండా, ఇటు కాపురానికి కాకుండా చేయాలని వాళ్ళ సంకల్పం! నామూట విని వాడిపేరెత్తక చక్కగా చదువు పూర్తిచేసుకో! ఏదో ఒకటి నిశ్చయం చేసుకో. అక్కడికి వెళ్ళావా ఎలాగోలా నీ కాపురం నీవే చక్కబెట్టుకుని అక్కడ పడుండు. లేదా వోయిగా చదువు చెప్పిస్తాను, పుద్యోగం చేసుకో! ఆ దరిద్రుడి పేరెత్తితేనే నాకు వళ్ళు మండుతున్నది. ఏడాదై పుట్టింటిలో వుంటే ఒకసారైనా చచ్చిందీ, బ్రతికిందీ కనుక్కున్నాడా? అలాంటి వాడింటికిపోయి ఏం సుఖపడతావు చెప్పు” అని భూషణం వనజతో అన్నాడు - నచ్చజెప్పే ధోరణిలో.

వనజ తండ్రిమూట కాదని తెగించి సురేష్ దగ్గర వెళ్ళటానికి జంకింది. ఇదమిద్దంగా ఏదీ తేల్చుకోలేక గాఢంగా నిట్టూర్చింది. ఆ ఊణంలో సురేష్ దగ్గరకు పరుగెత్తుకునిపోయి అతని పాదాలకు ప్రణమిల్లితే బాగుండుననిపించింది వనజకు. తండ్రికి అసలే పట్టుదల! తను ఈ ఊబిలోనుంచి ఎప్పటికీ బయట పడలేకపోతేనో?

సురేష్ మామగారింటలో తల్లికి జరిగిన గౌరవ మర్యాదల గురించి విన్నాడు అడపిల్లనుకన్న అభాగ్యుడికే అంత పట్టుదలై తే తనేనా తక్కువవాడు? వనజను తను స్వయంగా ఎందుకు తీసుకు రావాలి? తప్పుచేసివుంటే తుమార్పణ కోరినా అందం! డబ్బుంటే మాత్రం అంత అహంకారమా? తన కూతుర్ని తను దిగజెట్టి వెళ్ళ వేనూ? పొరపాటున చేసుకున్నాడి సంబంధం!

సురేష్ కు ఆలోచిస్తున్నకొద్దీ వనజ తండ్రిమీదా తత్ఫలితంగా వనజమీదా బాగా ద్వేషం పెరిగిపోయింది. చివరకు ఆ ద్వేషం వనజ మీద కూడా విడాకులకోసం దావా వేయటంవరకూ వచ్చింది. వనజ ఈ సంగతి విని చాలా గాబరా పడింది. ఏడుస్తూ మూటాముతై కట్టుకుని ప్రయాణానికి సిద్ధమయ్యింది. రిక్తా బయల్దేరే సమయంలో భూషణంకూడా వనజతో ప్రయాణం అయ్యాడు. వనజను బుజ్జగిస్తూ విడాకులిస్తే పీడా పదిలిందనుకోమ్మా! నీ కేం భయంలేదు! నీకు ఇంకో పెళ్ళిచేస్తాను చూస్తూండు" అన్నాడు.

వనజ అదిరిపడి చూసిందేతప్ప ఏమనలేకపోయింది. ఇంటికి పోదాంపదమ్మా! వాడికసలే నీమీదకోపం! నువ్వు ఇప్పుడు అక్కడకు వెళ్ళావంటే పీకపిసికి చంపుతాడుకూడా! మరేం భయం లేదమ్మా! నీజీవితాన్ని సరియైన దారిలో నేను పెడతానుకదా తల్లీ! అంటూ సముదాయించాడు.

రిక్తా వెనక్కు మళ్ళింది. వనజ ఏదోమాట్లాడాలని గింజుకుంది. కాని ఒక్కమాటా పెదిమలు దాటిరాలేదు. క న్నీ రు కారుస్తూ నిరాశగా, నిస్పృహగా రిక్తాకు నీరసంగా జారగిలబడింది వనజ.

• • • • •

వనజ ఎం. బి. బి. యస్. పూర్తిచేసింది. తండ్రి భూషణం వనజ దగ్గరే వుంటున్నాడు. వనజకు మళ్ళా పెళ్ళిచేసుకోవాలనే

పుద్దేశ్యం వుందో, లేదో కాని తండ్రి మాత్రం వనజకు మళ్ళా పెళ్ళి చెయ్యాలని శతవిధాలా ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. భూషణం ఎక్కని గుమ్మంలేకుండా పోయింది. ఎక్కడ చూసినా నిరాశే ఎదురౌతున్నది గానీ ఫలితం లేకపోతున్నది. అడవిల్లకు పెళ్ళి చేయటమే బ్రహ్మాండం! అందులో రెండో పెళ్ళి, మూడు నాలుగేళ్ళు కాపురం చేసినదానిని పెళ్ళి చేసుకునేంత ఉదారులు విదేశాల్లో తప్ప మన దేశాల్లో లేరేమో!

ఎవరో ఇంజనీర్ గారికి పెళ్ళికుమార్తెకోసం గాలిస్తున్నారు! వాళ్ళది అదర్భ కుటుంబమని పేరు. ఇంజనీర్ అన్నగారు వితంతు వివాహం చేసుకున్నారు. భూషణం ఆశతో వాళ్ళింటికి వెళ్ళాడు. ఆ ఇంజనీర్ గారి తండ్రి భూషణం సంగతి ఇదివరకే విన్నాడు. విడాకులు జరిగిన తర్వాత భూషణం పేరు నలుగురి నోట్లోకి బాగా ప్రాకిపోయింది. కూతురు కాపురం చేజేతులా చెడగొట్టడని నలుగురూ నానామాటలు ఆడారు. అయినా భూషణం లోకానికేం వెలువలేదు!

ఇంజనీర్ తండ్రి సంగతంతా విని “బాబూ! అయితే వారికి విడాకులిచ్చినట్టే మాకుమాత్రం మీరు విడాకులివ్వరని ఏం నమ్మకం? మీతో పేచీలు పడటానికి మాకేం ఓపిక లేదండీ?” అన్నాడు.

దాంతో భూషణం తలవంచుకుని బైటికి చక్కగా వచ్చేశాడు. ఈ సంగతి చూచాయగా తెలిసి వనజ కంటికి, మంటికి ఏకధారగా ఏడ్చింది. అనుకోకుండా ఎంత పొరబాటు పనిచేసింది తనూ?

ఇంకో పెళ్ళికొడుకు “రెండో పెళ్ళంటున్నారు కదా! పది వేలు కట్నమైనా ఇవ్వరా?” అనడిగాడు.

వనజ మనస్సులో ఎంతో బాధపడింది. అడదావి బ్రతుకెంత నికృష్టం.

క ల్ప న ...

వనజకు లేడీ డాక్టరుగా వైజాగ్ లో పోస్టింగు వచ్చింది. ఉన్నది ఇద్దరే కాబట్టి, తోడుకోసం ఒకరి ఇంట్లో థాగం ఆదైకు తీసుకున్నది. ఆ ఇల్లుగలావిడ శకుంతల చాలా మంచి మనిషి. వనజతో ఆస్థాయంగా మనసువిప్పి మాట్లాడుతుంది. వనజ శకుంతలతో మాట్లాడుతుంటే మనసులోని బరువూ, వేదనా తగ్గినట్టు వుంటుంది. తీరిక చిక్కినప్పుడల్లా శకుంతల వనజ దగ్గటకెళ్ళి ఏవేవో మనస్సు కుల్లాసం కలిగించే కబుర్లు చెబుతూవుంటుంది.

ఒక రోజు వనజ డ్రాయింగ్ రూమ్ లో కూర్చుని ఇద్దరూ మాట్లాడుకుంటున్నారు. ఇంతలో చెప్పుల సవ్వడి వినిపించి వనజ తలెత్తి చూసింది. “ఇక్కడున్నావా శకుంతలక్కా?” అంటూ నవ్వుతూ ఓ అందమైన ఆవిడ పాపాయి నెత్తుకుని లోపలికి కాలు పెట్టింది.

శకుంతల “రా, రా! మంచి సమయానికే వచ్చావు సరోజా! నీకిన్నాళ్ళనుంచీ వీరిని పరిచయం చేయాలంటే ఎప్పుడూ తటస్థపడనే లేదు. వీరే సరోజా, డాక్టర్ వనజాదేవి!” అంది.

సరోజా ఆస్థాయంగా చిరునవ్వు చిందిస్తూ “మిమ్మల్ని కలుసుకో గల్గటం నా అదృష్టం!” అంది. చేతిలోని కుంకుమ బరిచి తెరిచి వనజకు బొట్టుపెడుతుం “రేపు మా అబ్బాయి పుట్టినరోజు పండుగ! మీరు తప్పక రావాలి డీ! మీరు రాకపోతే నేనే స్వయంగా వచ్చి మిమ్మల్ని తీసుకెళ్తాను! ఏం శకుంతలక్కా? నువ్వు వీరిని నీతో తీసుకురాకపోవాలీ, అప్పుడుంటుందిలే నీ సని!” అంది సరోజా కోమలంగా దరహాస చంద్రికలు ప్రసరింపజేస్తూ.

శకుంతలతోనూ, వనజతోనూ మరీ మరీ చెప్పి సరోజ యింటికి వెళ్ళిపోయింది. సన్నగా, నాబాగ్గా అందమైన కోలముఖంతో కల కల లాడుతున్న సరోజ రూపం వనజ మనస్సులో చాలా సేపటివరకూ తారట్లాడుతూనే ఉంది.

మర్నాడు వనజ వీలుచేసుకుని శకుంతలతో సరోజ ఇంటికి వచ్చింది. సరోజ ఆప్యాయంగావచ్చి పలకరించింది. పేరంటాళ్ళంతా సందడిగా కూర్చుని మాట్లాడుకుంటున్నారు. సరోజ నంటి పిల్లాడిని ఎత్తుకునే అన్నీ సవరించుకుంటున్నది. మిగతా ముగ్గురు పిల్లలూ అటూ, ఇటూ తిరుగుతూ అల్లరిచేస్తున్నారు. సరోజ ఒక్కరినే దగ్గరకు పిలిచి చూపించింది. వనజకు వాళ్ళందరనూ చూస్తుంటే ఏదో మధురమైన వింత అనుభూతి కలిగింది. చటుక్కున సరోజ చేతిలో పిల్లాడిని తీసుకుని ముద్దుపెట్టుకున్నది. అందరూ వళ్ళాకకుండా సరోజ వనజను ఇంటికి వెళ్ళనిచ్చింది కాదు. “మీరు రావటానికే కుదరదు. వచ్చినప్పుడైనా మరోగంట కూర్చోకుండా వెళ్ళితే ఎలా?” అని బలవంతంచేసి శకుంతలనూ, వనజనూ కూర్చో పెట్టేసింది.

వనజ లేచి గోడమీది ఫోటోలు చూడసాగింది. సరోజ వనజ ప్రక్కనే నించుని ఒక్కొక్క ఫోటో గురించి చెప్పసాగింది.

ఉన్నట్టుండి వనజ పులిక్కిపడింది. సురేష్, సరోజా, పిల్లలూ నియించుకున్న ఫోటో అది! సరోజ ముఖంలో సిగ్గు దొంతరలు సన్నగా నాట్యం చేశాయి. “నేనూ, మావారూ, పిల్లలూ” అది ముల్లగా సరోజ! సరోజ వదనంలోని ప్రపుల్లడ, అనురాగంచూసి వనజ మనస్సెంతో చిన్నబుచ్చుకుంది. కాస్తదూరంలో చిన్నప్పుడు, సురేష్, గనూ తీయించుకున్న ఫోటో తగిలించిఉంది. సరోజ ఆ ఫోటోకేసి చూపిస్తూ ఈవిడ వారి మొదటి భార్య! మహా గయ్యళి అట లెండి! అయినదానికి, కానిదానికి జోట్లాటలు పెట్టేసి పుట్టింటికి వెళ్ళి పోయేదట! వారసలు ఎంతో శాంతంగా సరదాగా వుంటాడుకదా! అలాంటిది వారితోనే ఆవిడకు పడలేదట! చిత్రమైన మనుష్యులుంటారండీ! వీరికి విడాకులిచ్చేసి ఏదో చదువు వెలగబెట్టిందట! వెళ్ళికూడా చేసుకుందేమోలెండి, మళ్ళా ఎవడికొంపో తియ్యటానికి! అలాంటి

క ల్ప న ...

వాళ్ళ ముఖం చూసినా పాపమే సుమండీ! నీటి నిజాయితీ లేక పోయాక ఎందుకొచ్చిన బ్రతుకు చెప్పండి?" అంది సరోజ.

వనజకు కాళ్ళక్రింద భూమి కదులుతున్నట్టునిపించింది. తల దిమ్మెక్కినట్టయింది. వనజనుచూసి సరోజ గాబరాపడింది. "ఏమండీ! అలా వున్నారేం?" అంది. వనజ కాస్త తెప్పరిల్లి "మరేంలేదు! తల తిరుగుతున్నట్టుంది. ఇంటికి వెళ్ళి కాస్సేపు విశ్రాంతి తీసుకుంటే అదే పోతుంది!" అంటూ శకుంతలతో హడావుడిగా ఇంటికి బయల్దేరింది. వనజా, శకుంతలా గుమ్మంలోకి వచ్చేసరికల్లా ఎవరో గేటు తలుపు తీసుకుని లోపలకు వస్తున్నారు. చేతిలో మల్లెపూల వాసన ఆమడ దూరందాకా వేస్తున్నది. వనజ ఆ వ్యక్తిని తేరిపారచూసి మనస్సు లోనే నిట్టూర్చింది. స్నేహపూర్వమైన ఆ సుందర వదనంలోని ప్రశాంతత, ప్రసన్నతచూసి వనజ ఆవేదనకు లోనయ్యింది. ఆనాడు తను అంత పొరపాటుపని చేయకపోతే సరోజలాగే తనూ పిల్లలతో, భర్త అనురాగంతో కలకలలాడుతూ జీవించేదేకదా?

ఇంటికి వెళ్తుండగా త్రోవలో "మల్లెపూలు కొంటారమ్మా?" అనడిగాడు ఒక కుర్రాడు పూలతట్ట నెత్తిని పెట్టుకుని వస్తూ. వనజ త్రొక్కిపడి చూసింది! ఎందుకో హఠాత్తుగా సురేష్ చేతిలోని మల్లె పూలు జ్ఞాపకం వచ్చాయి. ఈపాటికి ఆవి సరోజ జడను అలంకరించే వుంటాయేమో! ఈనాడు తనూ ఎవ్వరినీ ఆడక్కుండా అన్నీ తనే కొనుక్కోగలదు! అయితే సాటిలేని అనురాగం కొందామనుకున్నా ఎక్కడ దొరుకుతుంది? తన తండ్రి తనను ఎందుకూ కొరగానిదానిగా చేశాడు! ఇంటికి వెళ్ళాక కూడా వనజ మనస్సు ఏం బాగుండలేదు.

రాత్రంతా వనజ వికలమైన మనస్సులో అపరిమితంగా బాధ పడింది. తెల్లవారిన తర్వాత డ్యూటీకి వెళ్ళలేక శెలవు పెట్టేసింది. సరోజ తనను అన్నమాటలు శూలాల్లా గ్రుచ్చుకున్నట్టుగా కలత చెందింది వనజ.

సాయంకాలం తండ్రి తనతో పదిమందిని వెంట వేసుకుని వచ్చాడు. సంతోషంతో వురకలు వేసుకుంటూవచ్చి “వనజా ! ఆ కాల్తెక్స్ కంపెనీలో పనిచేసే ఆయన పెళ్ళికి వప్పుకున్నాను. వాళ్ళు నిన్ను చూడ్డానికి వచ్చారు! త్వరగా నిర్దంకా” అన్నాడు.

వనజ మౌనంగా ఆలోచిస్తూ నించున్నది. ఆర్థిక స్వాతంత్ర్యం ఉంటే మరేం అక్కర్లేదనుకున్నది తను ఒకనాడు! కాని యీనాడు తను లెక్కలేనంత డబ్బు గడిస్తున్నా చెప్పలేని వెలితి! ఈ శూన్యాన్ని ఎవరూ పూరించలేరు. ఆ సంగతి తనకు తెలియనే తెలుసు! ‘నిత్య కళ్యాణం పచ్చతోరణంలా’ ఉండాల్సిన తన జీవితాన్ని ఎడారిలా మూర్చుకుంది. జీవితంలో అమూల్యమైనదాన్ని ‘ఏదో’ తను పోగొట్టు కున్నది! ముప్పై ఏళ్ళ వయస్సులో తను పెళ్ళిచేసుకుని ఏం సుఖ పడుతుంది? అతన్నేం సుఖపెడుతుంది? యౌవనమంతా వ్యర్థంగా పోకంతోనే గడచిపోయింది. ఇంకమరి ... ఇప్పుడు పెళ్ళిదేనికి? సరోజ మాటలు తనను శూలాల్లా పొడుస్తున్నాయి! తను చేసింది పొరపాటే! అయినా ఎప్పటి కప్పుడు దిద్దుకోవాలనుకున్నా తండ్రి కఠినమైన కఠోరంగా అడ్డు నిలిచాడు! తనింకేంచేయగలదు మరి! చూస్తూ చూస్తూ తన జీవితాన్ని పాడుచేసుకోవటం తప్ప మరేం చేయలేకపోయింది.

“త్వరగా తెమిలిరా వనజా! అవతల వాళ్ళొచ్చి అప్పుడే అర గంట వైనఅయ్యింది.” అంటూ భూషణం మరోసారి లోపలికొచ్చాడు.

వనజ సంతత ధారాపాతంగా కారుతున్న కన్నీళ్ళను తుడుచు కుంటూ “నా జీవితాన్ని నిర్ణయంగా నలిపేశావు నాన్నా! ఈ మిగి లిన శుష్క జీవితానికి కూడా శాంతి లేకుండా చెయ్యకు! వాళ్ళని వెళ్ళిపోమ్మని చెప్పు నాన్నా! నాకు ఈ జన్మలోచేసే వుపకారమే దీని నా వుంటే, ఇదొక్కటేనాన్నా!” అంటూ గబగబా తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది, తెల్లబోతూనించున్న భూషణాన్ని నిర్లక్ష్యంచేసి

ఆరుగురు పిల్లల శాంతమ్మ

కె. రామలక్ష్మి.

పురాణాల్లో స్త్రీలే పతివ్రతలు. పురాణ పురుషులే పుణ్య పురుషులు అంటూ దీర్ఘాయతినేవారిని చూస్తే గమ్మత్తుగా అంటుంది యీ రోజుల్లో.

‘నువ్వు మరీను లక్ష్మి నిన్ను చేశపడితే చెయ్యి బొబ్బలెక్కిపోతుంది. నీళ్ళల్లో మునిగితే యిట్టే అట్టడుగుకి ములిగిపోతాం. మనం పతివ్రతల మేమిటి?’ అంటుంది అనసూయ.

“కాదు. యీ రోజుల్లోనూ మహాతల్లులు - నీతా అనసూయా సావిత్రిలను మించినవాళ్ళు వున్నారు. కానీ నీ దృక్పథం మార్చుకుని వాళ్ళని చూడవు నువ్వు. ఆ తప్పు నీది” అంటాను నేను.

‘నీ ముఖంలా ఉంది పద్మాలుగేళ్ళు అడవులట్టి తిరిగితే వెంట తిప్పుకున్నాడు భార్యని. ఈ రోజుల్లో ఏ మగవాడు చేస్తాడు? పది రోజులు ఒంట్లో బాగుండకపోతే పెళ్ళానికి పుట్టినిల్లేగతి! నువ్వెన్ని చెప్పు-నీతంలే మాటలా-ఎన్ని కష్టాలుపడి అలా పతివెంట తిరిగింది?’ అతిథక్తితో అర్థనిమీలిత నేత్రాలతో అనసూయ గట్టిగా అంటూంటే ఏం నమాధానం చెప్పలేక చూస్తూవున్నాను. కాని నా మెదడు వూరుకోలేదు. ఆలోచనల అలలలో వూహల చేపలు ఒరసుకు వురికి పడుతున్నాయి. ఆసీత కేం కష్టాలొచ్చాయి? ఆ వచ్చినవి కష్టాలా? అన్న ఆలోచన, నాలో నాఎదుట మనలే ఎందరి కష్టాలనో అద్దంలో చూపెట్టింది: శ్రీరాములవారికి ఉద్యోగం బాధలేదు. వెనుక బలగానికి లోటులేదు. సీతమ్మవారికి ఆర్థిక కష్టాలులేవు. వీళ్ళ చదువు సంధ్యలు ఎలాగా అని బెంగ పెట్టుకుందుకు పిల్లలులేరు. రేపెలా గడుస్తుందన్న

చింతలేదు. ఇన్ని లేని కష్టాలు కష్టాలా? డబ్బు ఖర్చు తగ్గడంకోసం, ఉద్యోగరీత్యా ఎందరెందరు భార్యభర్తలు విడివడి బ్రతకటంలేదు! సీతామ్మవారికి కల్గిన అనుకూలత ఎంతమందికి కలుతుంది? పథ్నాలు గేళ్ళు భర్తనివిడిచి వుండక్కరలేనిది; పథ్నాలుగేళ్ళూ కట్టిన బట్టా, చేసుకున్న అలంకారం నలిగి చెరిగిపోకుండా నిత్య శృంగారపు ఛాన్సు ఎన్ని కష్టాలుపడ్డా మనకి లభిస్తుందా?

...ఆలోచనలదారి ఆలోచనలు చూసుకుంటున్నాయి. నా కళ్ళముందు శాంత సంసారం కట్టినట్టు కన్పిస్తోంది. ఓర్పుకీ, నేర్పుకీ ఏవతివ్రతకీ తీసికట్టు కాని యీ శాంతని, ఎన్నికష్టాలనైనా నవ్వుతూ ఎదుర్కొని ఒక పరిష్కారం ఆలోచించే యీ శాంతని గురించి ఎవరూ ఎందుకు చెప్పుకోరు అంటూ మూగగా ఎలుగెత్తి అరిచింది నా హృదయం. 'సీతా, సావిత్రి, అనసూయ ఎవరై తేనేం? ఏఒక్కరికీ తీసికట్టుకాదు శాంత, అనసూయ యీసంగతి నీకు తెలుసు, నువ్వెందుకు ఒప్పుకోవు' అంటూ వ్రళ్ళించింది నా హృదయం.

కొందరి జీవితాల్లో కష్టాలనుంచి గట్టెక్కడం అంటూఉండదు. అవి జీవితంలో ఒక భాగంగానే నిలచిపోతూ వుంటాయి. ఒకదాని నుంచి యింకొకదానికి ఉస్సరనుకుంటూనే సాగిపోయే ప్రాణులకి ఎంతఓర్పు ఉండాలి. యీ జీవితంలో ఎప్పుడో అప్పుడు హాయిగా బ్రతుకుదాం అన్న ఆశలు చిగురించడానికి !

శాంత పేరు చెప్తే చాలు అనసూయకి హేళన. శాంతఅంటే ఎందుకో ఆందరికీకూడ అంతచులకన, నిజమే. భర్తని త్యజించి అష్ట కష్టాలువడి వాటికి ఆహుతి అయిపోయిన భార్యలని ఆదరించినట్టు, వాటినుండి ఏదోవిధంగా తప్పించుకొని పిల్లల భవిష్యత్తుకోసం, తను మానసిక విశ్రాంతికోసం, శారీరక సౌఖ్యంకోసం దారులున్నాయా అని పెదికేవారిని హర్షించదు సంఘం. నిరాశా నిస్పృహలతో కాలం వెళ్ళదీస్తూ బ్రతికే ప్రజ ప్రజాస్వామ్యం అయినట్టు, వాటిని దూరంగా

క ల్ప న...

నెట్టి ప్రచండంగా విజృంభించిన ప్రజ అరాజకం అయినట్టు-వ్యక్తులు కూడా. కష్టపడుతూంటే అయ్యో అనేవాళ్ళే వాటినుండి విముక్తి పొందడానికి ఏ ప్రయత్నం చేయకపోతే తెలివితక్కువంటారు. చెప్తే అతి తెలివి క్రింద జమకడతారు.

‘ఆర్చీ తీర్చి అన్నం పెట్టనివాళ్ళు ఏమన్నా నాకు లెక్కలేదు, లక్షీ. నా కసలు ఎవరేమన్నా లెక్కలేదు.’ అంటూ శాంత అనడం జ్ఞాపకం వచ్చింది నాకు. ఆడుగులోనే అనసూయ చీదరించుకోవడం- నలుగురూ పోషనచేసేలా బ్రతికేకంటే చావడం మేలు అనడం- జ్ఞాపకం వచ్చింది. నీకు తెలియదు అనసూయా ఆరుగురు పిల్లల తల్లి ఎవరో ఏదో అన్నారనీ అంటారని ఏనాటిలోనో ఉరకడం చాలా కష్టం’ అని అక్కణ్ణుంచి శాంత లేచి వెళ్ళిపోవడమూ జ్ఞాపకం వచ్చింది...

శాంతని చిన్నప్పటినుంచీ తెలిసిన వాళ్ళకూడ యీరోజు శాంతతో మాట్లాడరు. ముఖావంగానైనా పలుకరించరు. దీనికి కారణం లేకపోలేదు. ఈనాడు శాంత సంఘానికి దూరంగా వుండ వలసిన వ్యక్తి. అయ్యో! పతిర, అని అందరి సానుభూతికీ ఎదురు చూడవలసిన వ్యక్తి.

కాని, అందరూ అనుకున్నట్లు శాంత పతితని అనుకోలేదు. ఎవరి సానుభూతికోసం ఎదురుచూడలేదు. తనబ్రతుకేదో తనబ్రతుకు తూంది; పిల్లల్ని చదివించుతూంది.

కొద్దిసంవత్సరాలక్రితండాకా శాంత చలాకిఅయినఅమ్మాయి. దేనికి భయపడని తత్వం. తండ్రి తల్లి అప్తకష్టాలుపడి పిల్లని పెంచారు. ‘మహారాజభోగాలు అనుభవింపతగ్గ నువ్వు ఈ దరిద్రురాలి కడుపున తప్పపుట్టావు తల్లి’ అంటూ ఏచిన్న కోర్కె తీర్చలేకపోయినా శాంత

తల్లి పతివల ఏడిచేది. ఏం చెయ్యడానికి చేతకాక గోడకి తల బాదుకుని ఏడిచేది. శాంత కిది నచ్చేదికాదు. అందుచే తన కేంకావాలన్నా మాట్లాడక పూరుకునేది శాంత. అమ్మా నాన్నా చెయ్యలేరని తెలిసి తన చపితని బెటపెట్టుకోడం ఎందుకు?

పెద్ద చదువులకి రాకుండానే చదువు మానేసింది. అత్తవారింటి కెడితే అక్కడేనా సుఖపడకపోతానూ అని శాంత ఆశ. బీదవాళ్ళ పిల్లకి పెళ్ళి అవడం మాటలా? కాళ్ళకి బలపాలు కట్టుకుని తిరిగాడు శాంత తండ్రి. పెళ్ళికొడుకులై తేవున్నారు. వాళ్ళకి విలువ వుంది. శాంత తండ్రికి కట్నం యిచ్చే స్తోమతులేదు; శాంతకి ఎదుటి వారిని గుమ్మెత్తించే అందచందాలు లేవు; చదువూ లేదు.

పెళ్ళికొడుకులు ఒక సనుస్య కావడంతో పదహారోపట పెళ్ళి చేద్దాం అనుకున్న శాంతకి ఇరవై నాలుగేళ్ళు వచ్చేదాక సంబంధమే కుదరలేదు... అప్పటిదాకా నాకూ శాంతకి చాలా స్నేహం. ఏదో ఒక లోకాభిరామాయణంతో మొదలెట్టి యీ మనుషులమీద తనకున్న పూజలన్నీ ఏకరువు పెడుతూండేది. అప్పటికి నాకు పెళ్ళయి ఏడాది అయింది. వారి చదువు పూర్తి కానిదే కాపరానికి తీసుకు వెళ్ళమన్నది ముందుగానే అనుకోడంవల్ల అమ్మగారింట్లోనే వుంటున్న నాకు శాంత స్నేహపాత్రురాలైంది. యువతుల హృదయాలకి సన్నిహితం అయిన ఎన్నో తీయని పూజలని కలలని మేం కలబోసు కునే వాళ్ళం. అమ్మకి అస్తమాను శాంత యింటికి వచ్చిపోతూవుండడం యిష్టం వుండేది కాదు. ఉన్న వాళ్లు లేనివాళ్ళతో తిరగడం నామోషి అని యెంచే తత్వం అమ్మది. అందుకే చాటుమాటుగా నన్ను కేకలు వేస్తూండేది...

నేను అత్తవారింటికి వెళ్ళిపోయాను. రెండు మూడేళ్ళు గడిచి పోవడం పెద్ద ఘనత పహించిన విషయంకాదు. ఈ రెండేళ్ళలో అమ్మపోయింది. అన్నయ్యకి పెళ్ళయింది. నాన్నగార్ని చూసుకుందుకు

కల్పన...

ఒదిన వచ్చింది నాకు పుట్టింటి ఆశకి ఆవిడే ఆస్కారం అయింది...
దేవుడి దయవల్ల మా ఆయనకి పెద్ద వుద్యోగం అయింది. ముందే
అత్తగారులేరు. మామగారు పోయారు. మాది ఒకవిధంగా పెద్ద
దిక్కులేని సంసారం అయింది... రెండేళ్ళు చూడ్డానికి లెక్కలోకి
రావు. కాని... వ్యక్తుల జీవితాలలో అవి ఎన్నెన్ని మార్పులని
తెస్తాయి!

ఈ రెండేళ్ళు శాంత జీవితంలోనూ వెన్నెల కురిపించాయని
తెలిసి ఎంతో సంతోషించాను. నేను పురిటికి అమ్మగారింటికి వచ్చాక
గాని శాంతని కలుసుకుని కబుర్లు చెప్పుకునే అవకాశం చిక్కలేదు.
చిక్కిన అవకాశాన్ని నేను చెయ్యిజారి పోనివ్వలేదు.

శాంతను మా యింటికి రమ్మన్నాను. శాంత వచ్చాక కాని
మా పదినకి ఆ అమ్మాయిమీద యెంత 'చిన్న' అభిప్రాయంవుందో
తెలియలేదు నాకు. "ఏం శాంతా కులాసాగా వుంటున్నావా?" అని
కుశల ప్రశ్నతో ఎదురు వెళ్ళిన నన్ను అమాంతం కౌగిలించుకొని
పడ్చింది శాంత.

"నువ్వు వెళ్ళిపోయాకగావి అర్థంకాలేదు లక్ష్మీ, ఆస్తులన్న
వాళ్ళు వుండడం ఎంత అదృష్టం!"

"దానికేంగాని మీ ఆయన్ని గురించి చెప్పు" అన్నాను. ఉదంలో
రంగుమారిపోయింది శాంత ముఖం.

"నువ్వెళ్ళిన నెలకే పెళ్ళిచేసుకున్నాను" అంది నెమ్మదిగా. నాన్న
గారికి ఇష్టంలేదు. అమ్మకి అంతకంటేనూ, అయితేనేం? వాళ్ళ సం
బంధాలకోసం తిరిగి తిరిగి అలసిపోయారు లక్ష్మీ. వాళ్ల నింకా కష్ట
పెట్టడం నాకు భావ్యంకాదనితోచింది. అందుకే ఎవరూలేని శేఖ
రాన్ని స్వంత బాధ్యతమీద పెళ్ళిచేసుకున్నాను." చిన్నగా నవ్వింది
శాంత. ఆనవ్వులో ఏవేవో అర్థంకాని భావాలు కోకొల్లలుగా ధ్వనిం
చాయి నాకు.

“పెళ్ళి బాధ్యతలు యిద్దరూ పంచుకుంటున్నారటగా?” అన్నాను.

“అవును. డాక్టరు ఇంటికి తిరగడం నావంతు. డబ్బుంటే టాక్సీ ల్లో తిరగడం ఆయనవంతు. నా సంగతికేంగాని లక్ష్మీ హాయిగా వుంటూందా నీ జీవితం?” అమాయకంగా ధ్వనించిన ఈ ప్రశ్నకి ఏం సమాధానం చెప్పను? చిలిపికజ్జాలు పెంచుకుంటామనీ, వాటిఫలితం నాకు రెండు పూటలు వుపశాసం అనీ! యేమని చెప్పడం. నా మనాన్ని బాగానే అర్థం చేసుకుంది శాంత.

“లక్ష్మీ జీవితంలో యితమితంగా యిది కావలసి నిర్ణయించుకున్నానేగాని ఏదారీ పట్టకూడదు. ఒకసారి ఒకదారివ పడ్డామా అది ఆంతమయ్యేక నే వేరేదారి! మళ్ళీ కలుసుకుంటాను లక్ష్మీ. కుర్రాడికి వంట్లో బాగులేదు.” అంటూ లేచింది శాంత. అప్పుడు జ్ఞాపకం వచ్చింది. మావదిన అనసూయ ఒక్క మాటేనా మాట్లాడలేదని. శాంతని సాగనంపివస్తూంటే అనసూయ అడిగింది. “న్నే హితురాల్ని పంపించేశావా?” అని “చూస్తూనే ఆడుగుతావెందుకూ? అవును కాని అనసూయా. యింటికి వచ్చిందికదా ఒక్కసారైనా పరికరించలేదే?” అడిగాను యిక వుండబట్టలేక. “ఇంకానయం, మీ అన్న వుండగా రప్పించావుకాదు... నీకు తెలియదు లక్ష్మీ శాంతని గురించి చాలా అసహ్యంగా చెప్పుకుంటున్నారు. ఆశేఖరాన్ని పెళ్ళాడిందా. వాడికి ఉద్యోగంలేదు సద్యోగంలేదు. కాని యీవిడమట్టుకు చక్కని చీరలు, ఖరీదైన నగలు. రోజూ డాక్టరే అదేమిటోమరి” అంటూ చేతులు తిప్పుతూ అనసూయచెప్తూంటే ఎంత ఒదిన అయినా అదలించకుండా వుండలేకపోయాను. అదేమిటనసూయా, అందరూ అనుకుంటే మనకేం - మనకి శాంత యివాళే తెలుసా?”

“ఆలా అనకు లక్ష్మీ, మనుషులు మారతారు అది సహజం.” యింక మాట్లాడవలసినది లేదన్నట్లు వంట్రింట్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

మళ్ళీ రెండు నెలలుదాచేదాకా శాంత కన్పించలేదు. నేను పురిటికి ఆస్పత్రికి వెడితే అక్కడికి ఓసారి చూడవచ్చింది. ఆ సమయంలో ఎవరూ అక్కడ లేకపోవడంవల్ల హృదయంలోని ఆవేదన సంతా వెళ్ళకక్కుకుంది శాంత.

చూడులక్ష్మి. శేఖరం వ్యక్తిగతంగా చాలా మంచివాడు. కాని అతని చుట్టూ వాతావరణం కలుషపూరితం. ఈ రెండు నెలలూ ఎందుకు నిన్ను చూడరాలేదనుకున్నావు? నాకు మూడో నెల. పగలంతా పనిలో అలసిన నన్ను రాత్రి ఆయన చితకగొట్టారు. కారణం అడక్కు లక్ష్మి. నిషాలోవున్న మనిషికి కారణాలకి కొదవేమిటి? "నిషా ఏమిటి? శేఖరం తాగుతాడా?" విషాదంగా నేనవ్వింది శాంత. అప్పుడు లక్ష్మి, గవర్న మెంటుకి ప్రొహిబిషన్ గాని మనుషులకి గానీ శేఖరం వాదన. ఈ బాధకంటే మించినవి చాలావున్నాయి లక్ష్మి. అందుకే యిదంతా నన్ను పీడించు. ఏమో యింకో పదేళ్ళ తరవాత నా జీవితం ఎలా వుంటుందో వూహించలేను" అంటూ అందేకాని శాంత ఏడవలేదు. కష్టాలతో కరడుకట్టిన హృదయాలలో కన్నీళ్ళు అక్కడ వుంటాయి?

సంవత్సరాల రేకులని త్రిప్పుకుంటూ కాల చక్రాన్ని ఎంత త్వరగా దొర్లిస్తే అంత సరదాకాబోలు దేవుళ్ళకి!

నాన్నగారు పోవటంతో పుట్టింటి ఆశ చాలామటుకు పోయింది నాలో. నాకూ సంసారం పెరగడంతో బాధ్యతలు ఎక్కువ అయి నాలోనూ ఒకరకపు సంకుచితత్వం ఒక పరిధిదాటని దృక్పథం పేరుకు పోయాయి. అందుకే పదేళ్ళ తరవాత శాంతని గురించి అనసూయ సుదీర్ఘ అయిన ఉత్తరం రాసినా నన్ను కదల్పలేదు: మనస్సులో ఏదో తెలియని భావాలు రేగి బాధ పెట్టాయేగాని యింకేం అనిపించలేదు...

జీవన ప్రవాహాన్ని అడ్డుతగిలి ఎక్కడికక్కడే గట్టెక్కడానికి ప్రయత్నిస్తాయి మానవహృదయాలు. చిత్రం ఏమిటంటే ఆ అడ్డంకులే

ఆడదల పెనుభూతాల్లె వెరిమనుషుల ప్రాణాలని బలికొంటాయి.

అతితాగుడికి అలవాటుపడ్డ శేఖరం సుఖంగా నేకన్ను మూశాడు. కాని శాంత! శాంత పేరు చదివేసరికి నాలో ఆశక్తి కలిగింది. చిన్న నాటి స్నేహితురాలు శాంత! సహృదయ శాంత! నా కళ్ళముందు కట్టినట్టయింది.

శేఖరం చనిపోయి శాంతనీ ఆరుగురు పిల్లలనీ యీ ప్రపంచంలో ఎలాగో అలాగ బ్రతకమని వదలి వెళ్ళిపోయాడు, శాంత 'ఉద్యోగం చేస్తుందా? ఊళ్ళేలుతుందా!' అనసూయ పేళనగా రాసిన యీ ప్రశ్నకి నాకెంతో చిన్నతనం వేసింది. "ఊరే పల నిశ్చయించుకుని మీ శాంత శేఖరంగారి ఆఫీసరుగారి యింట్లోనే వుంటూంది. నీకు తెలుసుగా నరసింహంగారు, ఏబై దాటినవారు! పిల్లలదరినీ స్కూల్లో వేసింది. యిప్పుడు శాంతపని బాగానేవుంది!" ఛ పమి అనసూయ, అదృష్టం తన పడుంబయిన వ్యక్తి అనసూయ, అది వక్రిస్తే ఎలా వుంటుందో తెలియని అసూయ.

ఆరుగురు పిల్లలనీ ఎలా పోషిస్తుంది. ఏవంటపనో చెయ్యకూడదా? అనేస్తారు. ఎన్నివంటపాట్లు పడితే పిల్లల చదువుసంధ్యలూ అవసరాలూ గడుస్తాయి? శాంతపట్ల తెలియని సానుభూతితో ఆప్యాయతతో నా హృదయం నిండింది. అనసూయ రాసిన ఉత్తరం చింపి ముక్కలుచేసి పారేస్తేగాని తృప్తి కలుగలేదు.... కాని ఎప్పుడో శాంతవేసిన ప్రశ్న యీనాటికి నా చెవులలో రింగుమంటూనే వుంది. ఆరుగురు పిల్లలనీ ఆర్థిక కష్టాలనీ ఒదిలిపెట్టి ఆ రాములవారు కాస్తా తనదారి తను చూసుకుంటే ఆ సీతమ్మ తల్లి ఏం చేసేదో?.

నిజమే. ఎలాగవూహించడం అది పురాణకాలం ఇది మనుషుల కాలం. అది లోటుఎరుగని రామరాజ్యం. ఇది లోతే సర్వస్వం అయిన ప్రజారాజ్యం. ఈరోజుల్లో రేపునిగురించి వూహించలేని మనం ఆనాటి సంఘటనలని సమస్యలని వూహించి పరిష్కరించగలనూ? కల్ల.

తండి ప్రాళిక

ఇల్లిందల సరస్వతీదేవి.

రాత్రి పదిగంటలవేళ. అనంతరావు చేతులు రెండూ వెనక్కు పెట్టుకుని వాకిట వరండాలో పచారుచేస్తున్నాడు.

ఉదయము ఏడుగంటలకు కాఫీత్రాగి ఇంటినుంచి బయటికి వెళ్ళిన కొడుకు అంతవరకూ ఇంటికి రాకపోవటము అనంతరావు మనసును కలచివేస్తున్నది. కొడుకుమీది కోపము పుట్లకొద్దీ పెరిగిపోతున్నది. తలచుకున్నకొద్దీ ముఖము జేవురించిపోతున్నది. ఒళ్ళంతా ఆవేశముతో ఒణికిపోతున్నది. ఎంతరాత్రికయినాసరే - అడగదలచిన నాలుగు మాటలూ ముఖముమీదనే అడిగివేయాలన్న నిశ్చయానికి వచ్చి మరింత వేగముతో పచారుచేయటము మొదలు పెట్టాడు.

పదకొండు గంటలు కొట్టినచప్పుడు వినబడ్డది. ఇక అనాటికి కొడుకురాడేమోననుకుని, విసుగుదలతో వీధితలుపులన్నీ భద్రముగా వేసి, అనంతరావు తన గదిలోకి వెళ్ళుతుండగా - పెరటిత్రోవనెప్పుడు వచ్చాడో కొడుకు - తల్లిచేత అన్నము పెట్టించుకుని తింటున్నాడు.

కొడుకు ప్రవర్తనవల్ల అనంతరావు మనసంతా చెదరిపోయింది. దానికితోడు తండ్రి కంటబడకుండా ఉండాలని చడిచప్పుడు లేకుండా పెరటిత్రోవన వచ్చి, తల్లిచేత అన్నం పెట్టించుకుని తింటున్నాడు కొడుకు. దీనితో తన రక్తమే తనపట్ల అంత శతృత్వము చూపుతున్నదన్న అనుమానము రూఢి అయింది. అతడి మనసంతా మంచువలె నీళ్ళుకారటము మొదలుపెట్టింది. జీవితములో ఓటమి ప్రారంభమయినదేమోనన్న శంక కలిగినవెంటనే ఆవేశమెక్కువయింది.

“శేఖరమ్! నీవు పగలంతా ముఖము తప్పించి తిరిగావు. అయినా నా ప్రశ్నకు జవాబు ఇవ్వవలసిన బాధ్యత నీమీద అట్లాగే ఉన్నదినుమా! విద్యావంతుడ వయనందుకు ఇంతో అంతో విజ్ఞానాన్ని కూడా అర్జించావనుకున్నాను. అయితే నా ఊహ పొరబాటేనా?” అంటూ తన మనసులో రేగిన కలతనూ, కొడుకుమీద కలిగిన ఏహ్య భావాన్నీ వ్యంగ్యార్థములో బైటికి ఆనేసి, ఆనంతరావు తన మనసును తేలిక పరచుకోవటానికి ప్రయత్నించాడు.

ఇంతలో తల్లి కూరవడ్డించబోయింది. శేఖరము చెయ్యి అడ్డం పెడుతూ, మంచి నీళ్ళ గ్లాసు అందుకున్నాడు. “కూర రుచిగా ఉంది నాయనా!” అంటూ తల్లి అట్లాగే నిలబడి వెయ్యబోయింది. “పిటి రుచి నాకు తెలిసేసమయమా ఇది!” అంటూ శేఖరమ్ తల్లి కళ్ళలోకి చూశాడు.

“ఏమారా మాట్లాడవే?” అంటూ పొడిచినట్టు ప్రశ్నించాడు అంతలోనే ఆనంతరావు.

“నాన్నా! మీరు చెప్పినమాట నేను ఎప్పుడు వినలేదు. ఇప్పుడయినా వినటానికి సిద్ధంగా ఉన్నాను కాని... ఈ ఒక్క విషయములో మన్నించండి. నేను బాగా ఆలోచించుకొనే జవాబు యిస్తున్నాను.” అన్నాడు శేఖరము తలవంచుకుని.

“కాదురా బాబూ! మేము కట్నంకోసము ఆశపడుతున్నామనుకుంటావేమో! ఇతరుల ధనము నాకు తృణప్రాయము మేము చూపించిన సంబంధము విషయములో అభిప్రాయపడిన దేమిటంటే గౌరవముగల కుటుంబమనీ - వంశమర్యాదలు మంచివనీను... తెలిసిందా? పెద్దవాళ్ళు ఇంతదూరము ఎందుకు చెప్తున్నారో కాస్త గ్రహించుకో.” అన్నాడు కొద్దిగా పొచ్చించిన కంఠంతో.

“నేను బాగానే ఆలోచించాను నాన్నా! మనసులు కలియనిదే పెళ్ళి అనిపించుకోదని మీరు ఎంతమంది విషయంలో అనలేదు? ఆ

క ల్ప న ...

పిల్ల నాకిష్టంలేదో అని నేను వెయ్యిసార్లు చెప్పాను. అయినా మీరు మళ్ళీ బలవంతం చేస్తున్నారంటే నన్ను జీవిత పర్యంతమూ బాధపడమనేగా మీ ఉద్దేశ్యం? ఈ కాలంలోకూడా బలవంతపు వివాహాలు జరుగుతాయంటే మనకేకాదు - మన దేశానికికూడా అప్రతిష్ట. ఈ విషయంలో ఇంతకంటే ఎక్కువ నన్ను వాగించరనుకుంటాను." తలవంచుకొని భోజన పళ్ళెములో వేలితో గీతలుగీస్తూ ఉదాసీనంగా పక్కకు జరిగాడు.

"అయితే నీవు స్వతంత్రుడవని ప్రకటించావన్నమాట. నిన్ను పెంచి పెద్దవాడిని చేసినందుకు మంచి బుద్ధిచెప్పావు. ఇంకా నీకు పెద్దచదువు చెప్పించి, ఏమిటేమిటో చేద్దామని కలలుగంటున్నాను?" భుజంమీద వేసుకున్న తువాలనుతీసి రెండుసార్లు దులిపి మళ్ళా వేసుకున్నాడు అనంతరావు. గదిచివరివరకూ వెళ్ళి మళ్ళీ వచ్చాడు. అప్పటికి కొడుకు ఇంకా పీటమీదనే కూర్చుని ఉన్నాడు. తల్లి మాత్రం గోడకానుకుని నిలబడ్డది.

"అయితే నీవు స్వతంత్రుడవుగానే ఉండు." అంటూ గబగబా అడుగులు వేసుకుంటూ వెళ్ళి, అనంతరావు తనగదిలో మంచముమీది పరుపు దులుపుకొని పడుకున్నాడు. శేఖరమ్మమీది కోపాన్ని ఎన్ని మాటల్లో వెలిగ్రక్కినా అతడి మనసు తేలికపడలేదు. కాగా మరింత భారంగాతోచింది; అనేకవిధాలుగా బాధించటము మొదలు పెట్టింది.

పెద్దకొడుకు - చేతికి ఎదిగినవాడు! అందులో - చదువంతా ముగించుకొని సంపాదనకు సిద్ధంగా ఉన్నవాడు. పిడిని ఆదర్శంగా పెట్టుకొని మిగతా పిల్లలంతా ఈ బాటన నడవాలని అనంతరావు ఆశించాడు. పెద్దకొడుకు వంశానికి తల్లి వేరువంటివాడని భావించి ఏ చిన్న లోపమూ లేకుండాపెంచాడు. శేఖరమ్మలో ఉన్న ఉత్తమ గుణాలను చూసి పొంగిపోయేవాడు. ఒక్కొక్కసారి అతడి సంతోషము మేరలుదాచేది.

అనంతరావు మంచముమీదినుంచిలేచి పడక కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. మిగతా పిల్లల గతేమిటని నోసలు కొట్టుకున్నాడు. “తన కష్టము - ఇరవై రెండేళ్లు పట్టకష్టమూ వృధా అవుతుందా? అయితే గతేమిటి” జుట్టుపీక్కున్నాడు; కళ్ళు నులుపుకున్నాడు. కుర్చీమీదినుంచిలేచి బల్లమీద పడివున్న పుస్తకాలన్నీ సర్దిపెట్టుకున్నాడు. క్యాలెండరులో తేదీమార్చి కొత్తదిపెట్టాడు.

అంతలో ఇంట్లో దీపాలన్నీ ఆర్పి కాంతమ్మ వచ్చింది. ఆమె మొదటినుంచీ బలహీనురాలు. అయినా వేళకుపనిచేసుకొని మంచముమీద పడుకుంటుంది. యధావిధిగా వంటచేసి పిల్లలకూ పెనిమిటికీ వడ్డిస్తుంది. కొడుకు అటు వెళ్ళగానే తన మంచము దగ్గరికివచ్చి పడుకోబోయింది. ఆమెను చూడగానే అనంతరావుకు ఆవేశమెక్కువయింది.

“అటువంటి పనికిమాలిన వెధవకు నేను చూడకుండా అన్నం పెడుతున్నావా? అయితే నీకూ వాడు చేసేపని ఇష్టమన్నమాట. నీవుకూడా మిగతా పిల్లలగతి ఆలోచించవన్నమాటేగా! మన గతేమిటని ఎన్నడయినా ప్రశ్నించుకున్నావా? వాడినొక్కడినీ చూసుకుంటే నీకు రేపటి సంగతి అక్కర్లేదూ?” ఈ మాటలన్నీ విసురుగా అనేసి మళ్ళీ గదిలో దీపం పెట్టాడు అనంతరావు.

కాంతమ్మ నిర్ఘాంతపోయింది. అయినా తొందరపడదలచుకోలేదు. తను జవాబియ్యకపోతే ఆయన తగ్గుతాడనుకుని అప్పటినుంచీ నోరు కట్టేసుకునే ఉంది.

“మాట్లాడవేం” అన్నాడు అనంతరావు ఆమె ముఖంలోకి చూస్తూ.

“మాటపట్టింపులకూ భోజనానికీ సంబంధములేదనుకుని అన్నం పెట్టాను” అని దుప్పటి కప్పుకుంటూ పక్కకు తిరిగింది. “తాడు

తెగేవరకు లాగకూడదనుకొని రారానాయనా! అన్నాను" అంటూ కళ్ళు మూసుకున్నది.

అనంతరావు పసుగుగా తన మంచముదగ్గరికి వెళ్ళాడు. దిండ్లన్నీ సర్దుకున్నాడు. ఒక వస్త్రపుతెచ్చి తలకుచుట్టుకొని పడుకున్నాడు. అంత మెత్తగా ఉన్న పడుపుమీదకూడా అతడి దేహము ఆనలేదు. ఏదో గుచ్చుకుంటునే ఉన్నది. ఎక్కడినుంచో పొగలూ శెగలూ ఒంటికి తాకుతున్నాయి. ఆ బాధకొద్దీ కళ్ళుమూసుకునే తనలో తాను మాట్లాడుకోవటం మొదలుపెట్టాడు. "నాజీవితంలోనే నెన్ని కష్టాలు పడ్డాను! నా స్థితికిమించి పిల్లలను పెంచాను. ఒకడువైకివస్తే మిగతా వాళ్ళను వాడే సంరక్షిస్తాడనుకున్నాను. ఈ శేఖరాన్ని కిందికి దించుకుండా కంటిలో పాపమాదిరిగా కాపాడేనే! అటువంటివాడు కాస్తా భ్రష్టుడయిపోతున్నాడు. ప్రణయమూ ప్రేమూ అని వల్లిస్తున్నాడు. ఏపిల్లను పెళ్ళిచేసుకున్నా రంభలా కనపడుతుంది. ప్రేమకూడా దానంతట అదే పుట్టుకొస్తుంది. ఎంతయినా శేఖరమ్ అనుభవము లేనివాడు. అయినా ఇతరులు చెప్పినప్పుడు వింటే ఎంత బాగుంటుంది? తండ్రి అనుభవాన్ని ఆదర్శంగా పెట్టుకునే సదవకాశము లోకంలో ఎందరు కొడుకులకు లభిస్తుంది? తెలివిగలవాడు కాని వినియోగించుకోలేదు. ఈ పెళ్ళివల్ల శేఖరానికేకాదు. కుటుంబానికంతా నష్టము. ఈ నష్టానికి పరిహారము ఉండదు" అనుకుంటూ దొర్లటము మొదలు పెట్టాడు. ఆ దొర్లడములో అతడికి ప్రస్తుతావస్థ అదుగునపడి నలభై అయిదు సంవత్సరాలనాటిచరిత్ర వైకితేలి కళ్ళకు కట్టినట్లయింది.

అనంతరావు కప్పుడు పరిగ్గా శేఖరమ్ వయసే ఉంటుంది. బి. ఏ. చదువుతున్నాడు. ఎక్కడయినా ఉద్యోగములో ప్రవేశించి తమకు కాస్తా ఆధారమవుతాడని తండ్రి సీతయ్యగారు గంపెడాశతో

ఉన్నాడు. ఆడపిల్లల పెళ్ళిళ్ళవరకు, ఎదిగిన కుమారుడివల్ల సహకారము లభిస్తుందని ఆయన పొంగిపోయాడు.

అనంతరావు రెండవ సంవత్సరము బి.ఏ.లో ఉండగా వితంతు శరణాలయం మేనేజరు అప్పుడప్పుడు అతడిని పలకరిస్తూ ఉండేవాడు. మేనేజింగు కమిటీలో ఉన్నవారి నందరినీ పరిచయము చేశాడు. అనంతరావు తన తీరిక సమయాల్లో వాళ్ళలోచేరి కబుర్లు చెప్పుతూ ఉండేవాడు.

ఆ శరణాలయపు సహాయకార్యదర్శి వయోవృద్ధుడు. అనంతరావు కనబడినప్పుడల్లా బాలవితంతువుల బాధలను గురించి కళ్ళకు కట్టినట్టుగా హృదయం కరగిపోయేటట్లు వర్ణించి-యువకులే వాళ్ళను రక్షించాలని ఉద్బోధించేవాడు. అవన్నీ వినగా వినగా అనంతరావుకు ఆశ్రమములో ఉన్న వితంతువును వివాహమాడాలని హృదయము ఉరకలు వేస్తూ ఉండేది. అతడి ఎదలో దేశభక్తి సంఘ సంస్కారనూ పొంగిపొర్లిపోయేవి. తానొక్కడేకాదు-తన కాలేజీలోఉన్న విద్యార్థులందరూ ఆ వితంతువులను వివాహమాడి పంఘున్నీ చేశాన్నీ ఉద్ధరించకూడదా అన్న ఆవేశము కలిగేది.

అనంతరావు హృదయము సంస్కరణ కోసమని గంతులు వేసేది గాని ఆ శరణాలయములో ఉన్న వితంతువులలో కంటికి నచ్చిన పిల్లనైనా వివాహమాడా లనిపించేదికాదు. మేనేజరు 'నీ కంటికి నచ్చిన పిల్లను చూసుకోవయ్యా' అని అంటున్నకొద్దీ "ఎవరయితే నేమి" అనేవాడు. ఆరోజుల్లో అతడు ఎవరితో మాట్లాడినా వితంతువుల దుర్దశను గురించే-వితంతువాద్యాహలను గురించే.

తరువాత శ్రీఘ్న కాలములోనే అనేకమంది సంస్కర్తల సమక్షములో గౌరవనీయులైన అధికారుల సాన్నిధ్యములో, కొన్ని వందల మంది ప్రేక్షకులు ఆదర్శ వివాహమని కరతాళధ్వనులు చేస్తుండగా, అనంతరావు కాంతమ్మ అనే వితంతువును వివాహమాడాడు. వివా

క ల్ప న...

హామీ ఆ శరణాలయములోనే అతివై భవంగాజరిగింది అనంతరావు
స్థైర్యసాహసాదులను గురించి శబ్దవైచిత్ర్యంతో పెద్దలనేకులు గంభీ
రోపన్యాసాలు చేశారు. ఎన్ని కబుర్లయినా చెప్పవచ్చుగాని-
కార్యాచరణకు పుంసుకోవటము సామాన్యమా మరి! మొదట అన్ని
టికీ సమ్మతించిన యువకులెందరో ముహూర్తము రేపనగా మన
స్థైర్యము సడలి-పలాయనము చేసేవారు. అనంతరావు నిశ్చలమయిన
దీక్షగలవాడు కనుక కార్యము సఫలమయిందని సంభ్రమాశ్చర్యాలను
ప్రకటించారు. అనంతరావు దంపతులను చాలామంది అభినందిం
చారు; సన్మానించారు, గౌరవించారు; ప్రశంసించారు

కాంతమ్మా అనంతరావుల వివాహాన్ని గురించి పొగడని
ప్రతీకలేదు. ఈ వార్త వాయు ప్రసారమువలె పట్టణాలకూ పల్లె
లకూ పాకిపోయింది

అనంతరావు పట్టభద్రుడయి సెలవులలో వస్తున్నాడని ఇంటి
దగ్గర తండ్రి ఎదురు తెన్నులు చూస్తున్నాడు. చాలా రోజులనుంచీ
అనుకుంటున్న సంబంధాలను రూతుళ్ళిద్దరికీ నిశ్చయించ వచ్చును
అనుకున్నాడు. వాళ్ళ పెళ్ళిళ్ళు కాగానే కొడుక్కుకూడా ఒక
అయినంటి పిల్లను చూసి ముడిపెడదామనుకున్నాడు.

ఆ ఉదయము-రైతులతో మాట్లాడి వాళ్ళను సాగనంపి లోప
లికి వస్తుండగా-పెద్దపెద్ద అడవాలతో అనంతరావు వివాహాన్ని గురించి
ప్రకటించిన ప్రతీకను ఎవరో ఆయన చేతికి అందించారు. “ఫోటోలు
కూడా ఉన్నాయి పూలవోరాలతో” అంటూ వివరాలు చదువుదా
మని కళ్ళజోడు పెట్టుకొని చూస్తూనే గోడకు చేరగిలబడిపోయాడు.
నిలువునా నీరయిపోయాడు.

ఈ వివాహ ఫలితంగా సీతయ్యగారి సంసారములో అనేక
మార్పులు జరిగాయి. మాటయిచ్చిన సంబంధాలు రెండు తప్పి

పోయాయి. బంధువు లందరూ బహిష్కరించారు. వృద్ధాప్యములో కలిగిన మనస్తాపమువల్ల సీతయ్యగారి ఆరోగ్యము చెడిపోయింది.

ఆ కాలంలో ప్రాథవివాహాలు ఆచారములోలేవు. కుమార్తెల వివాహ సమస్య వృద్ధుడిని పీడించటము మొదలు పెట్టింది. అనంత రావు చేసుకున్న వివాహంవల్ల కలిగిన లోపాన్ని కప్పిపుచ్చగలిగిన పెద్ద మొత్తాన్ని కట్నంగా ఆయన ఇవ్వగలిగి ఉంటే సీతయ్యగారికి మంచి సంబంధాలు దొరికేవేమో! ఒకచేత్తో కన్నీరు తుడుచు కుంటూ-వివాహ యోగ్యతలేని ముదుసళ్లకు తన ముద్దుకూతుళ్ళను కట్టబెట్టవలసి వచ్చింది. తండ్రి దుఃఖాన్ని తమ దురవస్థనూ తలచుకొని తల్లిలేని ఆ ఆడపిల్లలిద్దరూ ఎంత వ్యసనపడ్డారో దురుహ్యము.

వృద్ధాప్యములో తనకు మానకాందోళన కలిగించిన కుమారుడిమీద వృద్ధుడికి మమకారము నశించలేదు. సంక్షోభజనితమయిన కోపములో-ఏ దురుసు మాటలతోనయినా జాబువ్రాస్తే తుమించమనీ, ఒక్కసారి వచ్చి కంటికి కనబడమనీ, అదే తనకు ప్రాణ వాయువనీ బ్రతిమిలాడుతూ సీతయ్యగారు అనంతరావుకు జాబులు వ్రాశాడు. నిత్యమూ తపాలావాడు వచ్చేవరకూ వాకిట్లో కర్ర నానుకొని నిలువబడి, వాడు తమ యింటిని దాటిపోగానే, లోపలికి వచ్చి కళ్లు తుడుచుకునేవాడు.

అంతలో వృద్ధులకిచ్చిన కుమార్తెలలో రెండవ ఆమె వితంతువై తిరిగి తండ్రి దగ్గరికి చేరుకున్నది. కుమారుడికొరకు ఏడ్చి ఏడ్చి దృష్టమాంద్య మేర్పడిన సీతయ్యగారికి కుమార్తె వైధవ్యము కరవులో అధికమాన మయింది. స్థితిగతులు వివరించి ఎన్ని జాబులు వ్రాసినా అనంతరావు హృదయము కరుగలేదు.

తన సంతానపు వైఖరి తలచుకొని వృద్ధుడు కుమిలిపోయేవాడు. చివరికి సీతయ్యగారు తన జీవితములో అనంతరావును తిరిగి చూడలేకపోయాడు.

క ల్ప న ...

తన తండ్రి ఎంత గుణవంతుడు !

తనమీద ఆయన కెంత మమకారము !

వృద్ధాప్యములో తాను ఆయన నెంత దుఃఖ పెట్టాడు ?

అనంతరావుకు తండ్రిమాట తలపుకు రాగానే కళ్ళవెంబడి నీళ్ళు రాలేయి. తానెంత కఠినుడు కాకపోతే తనయెడల అమిత వాత్సల్యముచూపిన తండ్రి హృదయాన్ని బ్రద్దలు చేస్తాడు ?

ఈ ఆలోచనతో అనంతరావుకు మరిగిన నూనెచుక్క ఒంటి మీద పడినట్టుగా చురుక్కుమన్నది. ఈ బాధలో మరొక భయాంకర మయిన ఆలోచన స్మృతిపథాన మెరిసింది 'కొంపతీసి... తండ్రిని దుఃఖ పెట్టటములో శేఖరానికి పన పోలిక రాలేదుకదా!'

పుండుమీద కారము చల్లితే మండినట్టు అనంతరావు హృదయము భగభగ మండిపోయింది.

బామ్మ రూపాయి

చాగంటి తులసి

‘పమర్రోయి యిల్లు జాగ్రత్త’ అని బామ్మ మూడోసారి హెచ్చరించింది.

“వేగిరమే వచ్చేస్తాం. అంతగా కాకపోతే మీ ముగ్గురూ అన్నాలు తినండి. అన్నీ నట్టింట్లోనే పెట్టేను. మజ్జిగ పెద్దనత్తైప్పేలా లో ఉంది. తలుపులు తీసేసి యింట్లో కుక్కని మాత్రం పెట్టకండి” అంది అమ్మ,

“అబ్బ అలాగేనే బాబూ. వెళ్ళిరండి” అని విసుక్కుంది అక్కయ్య.

“రావేమరి పొద్దెక్కిపోతోంది”, అని చేతిలోవున్న కొబ్బరి కాయని ఆడించింది బామ్మ.

“పదండి” అని అరటిపళ్ళనీ, ఊదొత్తులనీ పట్టుకుని అమ్మ బయల్దేరింది. వీధిగుమ్మం వరకూ వెళ్ళి ‘జాగ్రత్తర్రోయి’ అని మళ్ళా కేకేసి అమ్మా బామ్మా శివకోవిలకి దారితీసేరు. ఆవేశ శివరాత్రి.

“ముగ్గురం ఉన్నాం! జాగ్రత్త జాగ్రత్త అని చెప్పేదేవెటి? వీళ్ళతోవచ్చిన చిక్కేయిదీ” అన్నాదక్కయ్య.

“ఇంకా గుంటలంకదా అని వాళ్ళలా చెప్తారు”. అన్నాడు తమ్ముడు.

“మీరంటే గుంటలు నేనులేనూ?” అని సాగదీసుకుంది అక్కయ్య. దానికి బామ్మా వాళ్ళతో కోవిలకి వెళ్ళాలని ఉంది. ఇంట్లో ఎవరూ లేరని దాన్ని వదిలేసి మరీ వెళ్ళేరు.

క ల్ప న ...

“ఇంతకీ జాగరం మాటరా?” అన్నాను.

“నేనుంటాను. మీరొద్దన్నా చూన్ను. మీతోటే ఉండేమిటి? తెల్లవార్లు లెక్కలు చేసేస్తాను” అన్నాడు తమ్ముడు.

“ఆ చేసేస్తావు! ఏం శ్రద్ధా కుర్రాడికీ! లెక్కలే చేస్తే ఓగంటకే కుక్క ముట్టుకుంటుందిలే” అన్నాదక్కయ్య.

“సావం అబ్బాయిగారికి నిరుదూ అంతే అయింది” అన్నాను

“ఆర ఆర మహాచెడ్డ మీమ్మల్ని మట్టికి కుక్క ముట్టుకోలేదూ? నన్ను పొద్దున్నే ముట్టుకుంటే మీమ్మల్ని సాయంత్రం ముట్టుకుంది. మర్నాడు రాత్రి ఎనిమిదింటివరకూ ఉంటేనే ఉన్నట్టు నెల్సా? అని తమ్ముడు కళ్ళెగరేసేడు. నిజమే నీరుడు అక్కయ్యా నేనూ సాయంత్రం ఐదింటికే పడకేసినేం.”

“ఏడినేవ్ మమ్మల్నేం ముట్టుకోలేదు నేనీమాట అమ్మా వాళ్ళతో పేకాడతాను” అంది అక్కయ్య.

“వెధవ్వేషం మమ్మల్నిద్దర్నీ వదిలేసి పెద్దవాళ్ళతో చేరి పోదువుగాని, అలా పిల్లేదు నువ్వు మాతోటే ఉండాలి” అన్నాను.

“పోనీలే వామను. పేకే ఆడమను. శివరాత్రినాడు పేకాడిపే ఫలితమిటి? నాబుర!” అన్నాడు తమ్ముడు. వీడొక్కొక్కప్పుడు నాన్న అనే మాటల్ని టచ్చాడించేస్తూ ఉంటాడు. నాన్నకి ఉపోహాలు ఉప్పెట్లూ, వూజలూ పునస్కారాలూ అక్కర్లేదు. అమ్మనీ వామ్మనీ వెక్కిరిస్తూ ఉంటాడు. “మీ ఉపోహాలు బంగారంగానూ! పొద్దున్న తిండి మానేసి దానికి డబుల్ గా పిండివంటలతో రాత్రి కొట్టేడమా?” అంటాడు నాన్న. శివరాత్రినాడు స్నాన్లుల్లో కటికి ఉపవాసం ఉంటారు కాని మా ఆరాధ్యుల్లో అంతే! శివరాత్రి కార్తిక సోమవారం వద్దతినే. ఇంక రాత్రి జాగరం అమ్మా పొరుగింటి పిన్నమ్మా మరో

ముగ్గురూకూడి తల్లవారేవరకూ "ఎత్తడం" దమ్మిడిలువేసి ఆటేస్తారు. అందుకే నాన్న వాళ్ళని వెక్కిరిస్తూ ఉంటాడు.

"లెక్కలు చేసేస్తే వచ్చేస్తుంది పుణ్యం" అని పితులాడించింది అక్కయ్య. దానికి దేముడూ, దెయ్యం, పూజా పనస్కారాలమీద చచ్చేటంత నమ్మకం.

"పుణ్యం వాడికి అక్కలేదు. నాకూ అక్కలేదు. అదేం కడుపు నిండే వస్తువా? కళ్ళక్కనసడే వస్తువా? లెక్కలుచేస్తే బాగా మార్కులన్నా వస్తాయి." అన్నాను.

"అవునే చిన్నక్క పెదకరిడుల్లో ఫస్టుమార్కునాదేమానుకో?" అన్నాడు చూపుడు వేలు ఆడిస్తూ. తమ్ముడికి లెక్కలులే యిష్టం.

"చేసుకోండి చేసుకోండి లెక్కలే చేసుకోండి నాకేం? నేను పేకే ఆడతాను" అంది అక్కయ్య.

"అబ్బే నువ్వు ఏకాడకూడదు. ఓం నమశ్శివాయ అని జపం చేస్తూ జాగరణ చెయ్యాలి. పుణ్యం వస్తుంది పుణ్యం" అని వెక్కిరించేడు తమ్ముడు.

"వెధవా తాపులు తినగలవు" అని అక్కయ్య కోపంగా చూసింది. ముగ్గురము చీడిమీదకొచ్చిన ఎండలో కళ్ళి కూర్చున్నాం. రొమ్మిది గంటలైంది. ఎండ వేడేక్కుతోంది. శివరాత్రితోగాని చలి శివ శివా అని పోదు.

"అదెవత్తది యింట్లో కొచ్చేస్తోంది?" అని అక్కయ్య వీధి గుమ్మంవేపు చూసింది. ఓ ముసలమ్మ చాలీ చాలని పంచకట్టుకుని ఓ పేటో కర్ర పట్టుకుని రెండో చెయ్యి ఓపిల్లాడి భుజంమీద వేసి వస్తోంది. కూర్చోడూ చిన్నవాడే. సరిగ్గా తమ్ముడంతే ఉన్నాడు.

క ల్ప న...

“ముష్టిముండలా ఉంది. వెళ్ళి తలుపు గడియ వేసిరా” అని ఆరిచిందక్కయ్య. తమ్ముడు కదలేదు. వాడు పరిశీలనగా ఆకుర్రాడి వేపు చూస్తున్నాడు.

“వెధవ్వి నువ్వెళ్ళకపోతే ఉండిపోతుం దనుకున్నా వేమిటి?” అని అక్కయ్య ఛటీమనిలేచి వెళ్ళబోయింది. అది వెళ్ళేసమయానికి కర్కతో టక్ టక్ మని చప్పుడు చేసుకుంటూ ముసలమ్మా కుర్రాడూ సావిడి దాటి చీడిమీద కొచ్చేసేరు.

“ఇంట్లో కొచ్చేస్తున్నా వేమిటి? అక్క డేఉండు” అని అక్కయ్య కసిరింది.

“మేమూ బ్రాహ్మాలమేనమ్మా మీ బామ్మగారికోసం వచ్చేం” అని జవాబు చెప్పింది ముసలమ్మ. నూతిలో మాటల్లా ఆవిడ గొంతుక లోంచి అనుట లివళలకొచ్చేయి. ఆ కుర్రాడు బిక్క మొహం వేసేడు.

కుంర్పున్న తమ్ముడు దభీమనిలేచి “నీపేరు రామారావుకదూ?” అని ఆ కుర్రాణ్ణి అడిగేడు. బుర్రాపేడా అబ్బాయి.

“రారా అక్క డే నిల్చున్నా వేమిటి? రండి బామ్మగారూ బామ్మగారూ రండి” అని తమ్ముడు వాళ్ళని ఆహ్వానించేడు. అక్కయ్య మొహం కోపంతో నిండిపోయింది. ఎవరో వెధవల్ని పెద్దవాడిలా మర్యాద చేస్తున్నాడు. గుంటవెధవ యింతున్నాడో లేడో తమ్ముడికి పెత్తనం లావు! ఆ ముసలమ్మ ఎర్రబుట్టపంచె పంచెకూడా కాదు సైను గుడ్డముక్క ఒంటికి చుట్టబెట్టుకుంది. ముసుగు బుర్రని సహం వరకే మూసింది. మిగతా సహం ఒత్తుగా ఉన్న పండు వెంట్రుకలతో అసహ్యంగా కనపడుతోంది. కళ్ళూ దవడలూ లోతుకు కుంరుకుపోయి ముక్కు ఒక్కటే మొహంలోపైకిలేచి కనపడుతోంది. కర్కని కిందపడేసి, పంచని పాదాలవరకూ లాక్కుంటూ ముడిచి పెట్టుకొని ఎండలో కూర్చుంది. కుర్రాడూ ఆవిడ

పక్క- నే కూర్చున్నాడు. చికిగిపోయిన కాకిచోక్కా, పొట్టిగా ఉన్న లాగూ వేసుకున్నాడు. మొహం డోక్కుపోయిన్నా కళ్ళు తేటగా కనపడుతున్నాయి.

‘అక్కయ్యా ఈ అబ్బాయి పుట్టబంతే బాగా ఆడతాడనుకున్నావ్? మొన్న మా స్కూలుకి పీళ్ళ స్కూలుకి అయిన పోటీలో ఈ అబ్బాయి చాలాబాగా ఆడేడు’ అన్నాడు తమ్ముడు. ఆ అబ్బాయి కళ్ళు మిలమిల్లాడేయి. డోక్కుపోయిన మొహంలోకి కళాచ్చింది. అక్కయ్య తమ్ముడు చెప్పమాటలు వినిపించుకోలేదు. దానికి పీళ్ళని చూస్తే కడుపులో గాబరా పుట్టింది.

“మా బామ్మ కోవిల కెళ్ళేరండీ” అని చెప్పింది. పాళ్ళని పంపించడానికి చూస్తూ.

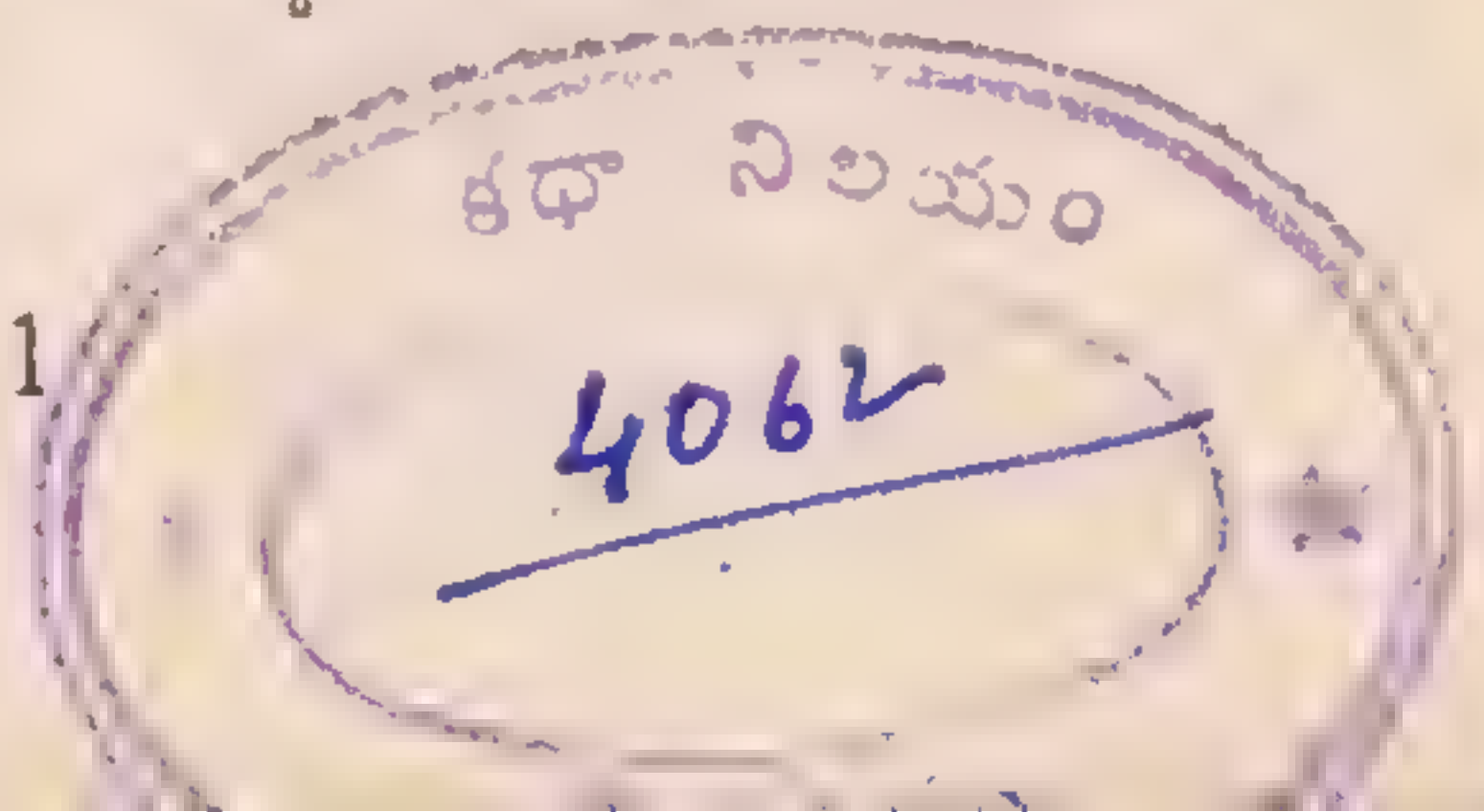
“అవును. శివరాత్రికదా? కోవిల కెళ్ళేరన్నమాట. నాకు దేవుడూ కోవిలాకూడా ఎక్కడ? వెధవరాత! తిరిగీసరికే తెల్లారి పోతోంది. ఇలా తిరుగుతూనే వాడికి మొరపెడుతూ ఉంటాను. ఏం చేస్తాను? ఆ ఈశ్వరుడు నన్ను సరిగ్గా చూట్టారేదు” అని ఉసురు మంది ముసలమ్మ. కుర్రాడి మొహంలో మళ్ళా దిగులు కనపడ్డాది.

“నువ్వు సెకండ్ ఫారమే కదూ చదువుతున్నావ్?” అ అబ్బాయిని తమ్ముడడిగేడు.

“అవును” అని బుర్ర తిప్పేడా అబ్బాయి.

“మా మేష్టారు చెప్పేరు. ఈ అబ్బాయి స్కూలులో చదువుకున్నా నాకి కుర్రాడి అందుకే తల్పు”. అన్నాడు తమ్ముడు.

“ఆ మేష్టరే నాయనా, ఒడ్డు బాక్కు రావడానికి కాస్త చయ్యిస్తున్నాడు. లేకపోతే ఈ గుడుగుడు పొర్రాణాన్ని నేనూ వదిలిద్దాను.” అన్నాది ముసలమ్మ. తమ్ముడు నేనూ అవిడ చెప్పి సూటల్ని జాగ్రత్తగా వింటున్నాం. పీళ్ళ నెరా పంపించడమూ అని ముస్తోందక్కయ్య.

క ల్ప న ...

“మీ అమ్మగారు పంటాండుతున్నారా?

“మా అమ్మకూడా కోవిల కెళ్ళింది. మేమే ఉన్నాం” వెంటనే చెప్పేసిందక్కయ్య.

“ఇప్పుడప్పుడేరారా?” అని ఆ అబ్బాయి ఆతృతగా అడిగేడు.

“అబ్బో ఇప్పుడెక్క డొస్తారు? వాళ్ళిప్పుడే వెళ్ళేరు. ఐనా మా బామ్మ ముక్కార్తి దీపం వెలిగించాలి. అమ్మవారిపూజ చేయించాలి. చాలా సేపే అవుతుంది” అన్నాదక్కయ్య.

“వెళ్ళి నాగమ్మవి. కోవిలకెళ్ళింతర్వాత వెంటనే ఎలా వచ్చేస్తారా? అందులోనూ ఇవాళ పర్వదినం. దర్శనం అవడమే కష్టమైపోతుంది.” అన్నాది ముసలమ్మ.

“అయితే బామ్మా... అని సహంలో అపీ సేడు రామారావు. ముసలమ్మకురా?డి నెత్తిమీద చెయ్యిపెసి “ఉండరా నాయనా, కాస్తేపు కూర్చుని అలసటన్నా తీర్చుకోనీ మీ బామ్మగారూ నేనూ స్నేహితులమేనమ్మా. మూడు కోవిల్లలో సురాణం ఒకచోట కూర్చునే వింటాం. మీ బామ్మ పెద్ద జ్ఞాని! నాకన్నీ పోథసరుస్తూ ఉంటారు. ఆవిడున్నారనుకొని వచ్చేను” అన్నాది.

“ఏమండీ బామ్మగారూ, మంవాళ్ళొచ్చే వరకూ ఉండండి. రోకపోనీ ఏమిటో మారో చెప్పితే మా బామ్మకి చెపుతాం” అన్నాను. అక్కయ్య నావేపు ఉర్రమినట్టే చూసింది. దానికి నన్ను తమ్ముణ్ణి మింగేయాలని ఉంది.

“ఏం చెప్పమంటావమ్మా. నా ప్రారబ్ధం. మీ బామ్మగారి కంతా తెలుసు. అందుకే వచ్చేను ముసలికాలానికి ముప్పతిప్పలూ పడు ముంజా అని దేవుడు నాకూషిరిపోసేడు? బొడ్డుడని గుంటుడు పోడు పోస్తాడు? సకాతలే వెళ్ళి నలుగురులో చెప్పుకురాండే ఎలా

కుదురుతుంది" వాడికి అబ్బసీ, అబ్బసీ అందర్నీ నేనే" అని విచారంగా చెప్పింది ముసలమ్మ.

"అవును నూమేష్టాయి చెప్పేరు. పాపం రామారావుకి అమ్మా నాన్నా లేరుట!" అని తమ్ముడు జాలిగా బుర్రూపేడు.

"అయ్యో పాపం అలాగా!" అన్నాను. అక్కయ్యంత కోపం లోనూ కుర్రాడివేపు తేరిపారిచూసింది. రామారావుకు వాళ్ళమ్మా నాన్నా జ్ఞాపకం వచ్చి గుడ్లలో నీళ్ళు తిరిగేయి.

"వా డబ్బిపోయేడు. తొక్కుని నేనుండిపోయేను. కాటొక్కాళ్ళ జాచుకున్న నన్నదిలేసి ఆ దిక్కునులిన దేవుడు వాణ్ణి తన్నుకు పోయేడు. పెద్ద జబ్బున్నా లేదు. ఈ మంగళారం డిష్టం వచ్చింది. మళ్ళీ బుధవారం కొట్టేసింది. మూడుదారి డిష్టం. డబ్బరు చెచ్చి పోయేవరకూ ఫర్వాలేదనే అన్నాడు వాడి మువ్వం ఈడ్వా! ఏం లేదనే అన్నాడు. పదిహేనిష్టం నాకామని నాబంధుగారు తండ్రిని కట్టుకు పోయింది. పట్టణం బాబానీ కడుసిన పెట్టుకున్నాను" అని ముసలమ్మ రెండు బెక్కులు బెక్కి. కళ్ళు తుడుచుకుందికి పంచెని తొక్కుంది. బుర్రమీదున్న సహాయముగ జారిపోయి బుర్ర జండా అసహ్యంగా కనపడుతోంది.

రామారావు చోక్కాతో కళ్ళు తుడుచుకున్నాడు. తమ్ముడు దిక్క మొగమేసేడు. ఆవిడ ఏడుస్తూంటే నాక్కళ్ళంటూ నీళ్ళు తిరిగేయి. అక్కయ్య బుర్రొంచు కుక్కురుంది.

"ముసిలి ముండని బుద్ధిలేకుండా మీతో చెప్పి మిమ్మల్ని బేజారెత్తించినట్టున్నాను. నా కొడుకు జ్ఞాపకంవచ్చి నేనెవరితో చెప్తున్నానో కూడా మర్చిపోయేనమ్మా. వీడు పుట్టి తల్లిని చంపేడు. పెరిగి తండ్రిని చంపేడు. వాడు దిక్కులేని వాడయ్యేడు. నన్ను నట్టేటో ముంచేసేడు. ఇంకా ఏదో అందరూ దయతలుస్తున్నారు

కల్పన...

రాబట్టి ఏదో ఇలా నెట్టుకొస్తున్నాను. వీడి కదృష్టం లేకపోయింది నాయనా, వాళ్ళ నాన్న బతికుంటే ఈ ఖర్చులేకపోయేది. పువ్వులమ్మిన ఊళ్ళో కట్టెలమ్మవలసి వచ్చింది. ఎంత గౌరవంగా బతికే వాళ్ళం? నిజేపంలాంటి ఉద్యోగం. నా కొడుకు కలక్టరాఫీసులో గుమాస్తా! రాజాఅయిన బతుకు. నాకీగతుంటే వాడెలా బతుకుతాడా? వాడి పిల్లాడికి అన్నం లేకుండా ఉంది" రామారావు వాళ్ళ బామ్మ న్నంటిపెట్టుకుని ముఠుకుల్లో తలదూర్చుకున్నాడు. వాడి బుర్ర కొబ్బరిపీచులా ఎగురుతోంది.

"ఎక్కడన్నా చాకిరీచేద్దామన్నా ముసిలికొక్కునై పోయేను. కళ్ళు కనపడవు. మూడు కాళ్ళ మనిషిని పంచేస్తాను? వీడికి తెలివి తేటలతో పాటు ఆకలి ఎక్కువే. ఎంత పెట్టినా చాలదు. అందరూ తలోరూపాయీ, అర్థాయీచ్చి దయతలిస్తేనే వాడి పరీక్షలు గట్టెక్కుతాడు" అన్నాది ముసలమ్మ, చెటంత కొడుకు చచ్చిపోయి ఈ మన వణ్ణి సాకవలసి వచ్చింది. ముసిలి కాలంలో యిలాంటవస్తాస్తే ఏం దారి?

తమ్ముడు ఒక్కదుటున తేచి యింట్లోకి పరిగెత్తేడు అక్కయ్యా నేనూ వాడు వెళ్ళినప్పుడు చూస్తూ ఉండిపోయేస్తానోపల పెట్టలు ఈడ్చి డబ్బడబ్బుని చప్పుడు చేస్తున్నాడు తమ్ముడు. 'ఒరేయి' అని ఓగావు కేక పెట్టింది అక్కయ్యా. వాడేం చేస్తున్నాడో అది కనిపెట్టేసింది. దానికేకని వాడు లడ్డ్య పెట్టలేదు. ఓ చొక్కా, లాగూ పట్టుకుని యివతలకి వచ్చేడు. చొక్కా లాగూ పట్టుకుని అతగా చూస్తూ అక్కయ్యా మొహాన్ని తేరిపారి చూసేడు రామారావు.

తమ్ముణ్ణి చూస్తూనే మళ్ళా అరిచిందక్కయ్యా 'ఒరేయి' అని 'పమే'

'అమ్మ తన్నీగల్లు'

“నా చొక్కా నానాగూ నాయిష్టం. ఎంతుకు చంతుంది?”
తమ్ముడు బుర్ర రూడించేడు.

“రామారావ్ తీసుకోరా” అని ఆ అబ్బాయి చేతిలో పెట్టేసేడు.

“మీ అమ్మనడిగే యియ్య నాయనా” అంది ముసలమ్మ.

“ఫర్వాలేదండీ. మా అమ్మేమీ అందు” అన్నాను. అక్కయ్య
నా వేపు కొరకొరా చూసింది. దానికి మొదట్నుంచి వాళ్ళని పం-
పించేయాలని ఉండి. ఆవిడని కూచో పెట్టి ఆవిడ చెప్పిందంతా పని,
యిప్పుడు మేం చేసిన పనికి దానికి ఒళ్ళు మండింది. అక్కయ్యంటే
నాకూ తమ్ముడికీకూడా భయంలేదు.

“చిన్నక్కా బామ్మకి నాన్న రూపాయి లిచ్చేసేమకదూ?”
తమ్ముడడిగేడు ప్రతి నెలా బామ్మకి ఐదురూపాయిలు నాన్న యిస్తూ
ఉంటాడు. ఒత్తికి, పత్తికి బ్రాహ్మడికిచ్చు కోడానికి, మారాముచేస్తే
మాకివ్వడానికి బామ్మ అడబ్బు ఉపయోగిస్తూ ఉంటుంది.

“అవునోయి మాబాగా జ్ఞాపకం చేసేవు. భంగవశంలో
మూడు రూపాయిలు పెట్టింది.” అన్నాను

“అవి మాత్రం తియ్యకండి బామ్మ బుర్ర బిల్లులుకొట్టేస్తుంది”
అని అక్కయ్య లేచి నిల్చుంది.

“నా బుర్రేమీ బద్దలు కొట్టదు. నేనెవరి ననుకుంటున్నావ్?
నాపేరు తాతయ్య పేరు తెల్సా? బామ్మ నాకు పెళ్ళాం అవుతుంది.
మరేం ఫర్వాలేదు” అన్నాడు తమ్ముడు.

“అలా అనకూడదు. తప్పు నాయనా” అంది ముసలమ్మ.

“మా బామ్మే అలా అంటుందండీ” అన్నాడు తమ్ముడు.

క ల్ప న...

“నా మాటవిని అవి ముట్టుకోకు. నీది తాతయ్య పెట్టె నా బామ్మరుకోదు” అన్నాదక్కయ్య.

“నన్ను దెబ్బలాడదన్నానా? పోనీ నన్ను దెబ్బలాడితే నీకేం?” అన్నాడు తమ్ముడు.

“మితోపాటు నన్ను దెబ్బలాడతారు. చేసేది మీరూ, తిట్లు తినేది నేనూనూ” అన్నాదక్కయ్య.

“నిన్ను తిట్టనివ్వంలే. అమ్మా వాళ్ళూ యిప్పుడప్పుడేరారు. వీళ్ళంతసేపు కూర్చుంటారు?” లోపలకళ్ళేను అక్కయ్య నా వెనకా తలే వచ్చి మీద పడ్డాది

“అగుంటవెధవకి బుద్ధిలేకపోతే పెద్దదానివి నీకూలేదూ?”

“మరే మాయద్దరిలేదు మాయప్టం మేం యిచ్చుకుంటాం” అని థంగవతంలోది ఓసూపాయిశీసుకొచ్చి ముసలమ్మచేతిలో పెట్టేను. అక్కయ్య మిడుతూ మిడుతూ చూడ్డం తప్పించి మమ్మల్నింకేం చెయ్యలేకపోయింది.

“నాతల్లే నాతల్లే మీ అమ్మ కదుపు చల్లగా మంచి మొగు దొచ్చి...” అని దీవిస్తూ “వద్దమ్మా వద్దు. పెద్దవాళ్ళకి చెప్పకుండా యివ్వకూడదు. తప్పు మీదా మెచ్చేక అడిగేయద్దువుగాని. అవిడేనా వద్దనరు. ఎక్కడ తీసేవో మళ్ళా అక్కడే పెట్టి” అని రూపాయి పుచ్చుకోకుండా పెట్టేసింది ముసలమ్మ.

“తీకుకోండి. మరేంతఖర్చేదు” అన్నాను.

“నీకు తెలీదమ్మా” అన్నాదావిడ. రామారావు తమ్ముడిచ్చిన చొక్కా లాగునీ కింద పరచి జాగ్రత్తగా చూడశ పెట్టుకున్నాడు. అవి కూడా పుచ్చుకోవడనూ మానీడమా అని సందేహంతో భయపడుతూ ముసలమ్మ పక్క చూసేడు.

“వాటికేం ఫర్వాలేదు, అని నేనిచ్చునుతీసుకో” అని ధైర్యంగా చెప్పేడు తమ్ముడు.

“మళ్ళా వస్తాం నంయినా మీవాళ్ళతో చెప్పే యిద్దువుగాని” అన్నాది ముసలమ్మ. రామారావు పక్కనున్న కర్రతీసేడు. ముసలమ్మ పెద్ద ప్రియత్నంతో లేచి నిల్చుని కర్ర పుచ్చుకుంది రామారావుకి బట్టలు వదిలేసి వెళ్ళడం యిష్టంగాలేదు. వాటిమించి వాడు దృష్టి మరల్చలేకుండా ఉన్నాడు. ముసలమ్మ మాత్రం వొణుకుతున్న చొప్పున చేతుల్తోటి కర్రని తణువుకుంటు గడవదాటి వెళ్ళిపోతున్నాది.

“ఇక్కడే కూర్చోకుండదా?” అన్నాడు రామారావు.

“ఈ పక్కనే మాలడుమ్మగారింటికెళ్ళి మళ్ళా వస్తాం” అన్నది ముసలమ్మ.

“వెళ్ళండి వెళ్ళండి మాలడుమ్మగారు జాగా యిస్తారు” అని పళ్లు కొరుక్కుంది అక్కయ్య. ముసలమ్మ వీధిగుళ్ళుంలోకి వెళ్ళి పోయింది గాని రామారావు మాత్రం జాలిగా వెనక్కి తిరిగి చొక్కాలాగూ వేపు మరోసారి చూసుకున్నాడు.

“ఒరేయి రామారావ్ యిగారా” అని మల్లిగా పిల్చేడు తమ్ముడు.

“యీ చొక్కాలాగుం, రూపాయి తీసుకుపో. మా వాళ్ళతో మేం చెప్పుకుంటాంలే మళ్ళా ఎన్నిసార్లు తిరిగి చస్తావు. ఫో” అని తమ్ముడు చొక్కాలాగూ. రూపాయిరూడా వాడిచేతికిచ్చి సేడు. చొక్కాలాగూ చంకలోపెట్టేసుకుని పిడికిట్లో గట్టిగా రూపాయి పట్టుకుని రామారావు ఎక్కడి వాడక్కడే నిల్చుండిపోయేడు. పుచ్చుకోవడమో పూనడమో వాడికింకా సందేహంగానే ఉంది.

క ల్ప న ...

“పట్టుకు పొమ్మన్నానా? నాతో మూటంటే అంతే. పట్టుకు పో. చిన్న జెల్లకాయను తక్కి యిచ్చుకో.” అని వాడి నెత్తిమీద చిన్న జెల్లకాయ కొట్టి గెంటేసేడు తమ్ముడు. రామారావు అవి పట్టుకుని ముసలమ్మ వెనకాతల పరిగెత్తేడు.

మరో అరగంటకల్లా “అమ్మయ్య పంజనం, పంజనం” అంటూ వచ్చిందమ్మ చేతిలో కొబ్బరికాయ చెక్కా, చెక్కనిండా పత్రీ పువ్వులూ కుంకం పొట్లూం పట్టుకొని. కోతిలా అమ్మ చేతిలో ఉన్న కొబ్బరికాయ చెక్క లాక్కున్నాడు తమ్ముడు.

‘ఉండరా కొట్టి తలో ముక్తా యిస్తాను’ అంది అమ్మ.

“గర్భగుడిలో ఊపిరా తేలేదు. పంతోపుళ్ళు పంతోపుళ్ళు. దర్శనం అవడమే కష్టమైపోయింది. ఇవతల కొచ్చేసరికి ఈగల్లా చుట్టుకున్నారా ముప్పవేధలలు. వాళ్ళని తప్పించు కొచ్చేసరికి తలప్రాణం తోక్తొచ్చింది అమ్మ. హా పరమేశ్వరా.” అంటూ బామ్మ చతికిలా పడ్డాది. దభీదభీనుని కొబ్బరికాయ చెక్కని నేలనేసి కొట్టి తిండం మొదలెత్తేడు తమ్ముడు.

“అంతా నువ్వు తినీడంకాదు. ఆ ముక్తా యిలా యిచ్చేయ్యి” అన్నాదక్కయ్య.

‘నీలా అనుకున్నా వేమిటి? మీరూ తినండి’ అని చెక్క విసిరేసేడు తమ్ముడు.

“అవును నీకు ధర్మ బుద్ధి చాలా పెరిగిపోయింది. దన్నా దక్కయ్య. అక్కయ్యకొబ్బరిముక్తా ప్రసాదం తిసి అమ్మ దగ్గరున్న పువ్వుల్ని కళ్ళకద్దుకొని తల్లోపెట్టుకుంది. కుంకం తీసుకొని బొట్టు పెట్టుకుంది.

“నువ్వు పెట్టుకోవే” అని నానూ నువ్వులిచ్చిందమ్మ.

“వాడు చిన్నదీ నీ మొగుణ్ణి పుణికి పుచ్చుకున్నారు. దేవుడే సరికి మీద పడ్డాడు. వాడి చెవులోనూ ఓ పువ్వు పెట్టు” అంది బామ్మ.

“పెట్టుకుంటాను బామ్మా పెట్టుకుంటాను” అని తమ్ముడు చెవిలో పువ్వు పెట్టుకున్నాడు.

“ఏం యివాళ అంత బుచ్చుచింది?” అడిగింది బామ్మ.

“బుద్ధే ఈ వెధవేమొ...” అని ప్రారంభించి ముసలమ్మ రావడం, ఆవిడ కబుర్లు, చొక్కా లాగుం యిచ్చిన సంగతీ చెప్పేసిందక్కయ్య.

“అయ్యో అయ్యో ఏదొక్క లాగేవో?” అమ్మ అడిగింది.

“నిరుడు పుట్టిన రోజుకి కుట్టించిన జత. చిరుగు వట్టడానికి సిద్ధంగానే ఉన్నాయి” అన్నాడు తమ్ముడు.

“చిరుగు వట్టడానికి సిద్ధంగా ఉన్నాయో? ఏంమాట్రం నాయి నో, నిజేవంలాంటి బట్టలు ఎవడో యిమ్మనన్నాచూ? నీకేం పోయి కాయంరా? తిన్నగా ఉండలేవూ? ఇదెక్కడి పిల్లలా? బాబూ” అని నెత్తి నోరూ కొట్టుకుందమ్మ.

“అవేం నిజేవంలాలేవు. రెండూ పొట్టయిపోయేయి. నేనవి కొట్టుకుని బళ్ళో కళ్ళడమేలేదు. ఏడాదై పోయింది. అందుకే యిచ్చేసినను. ఆమాత్రం నాకూ తెల్సు” అన్నాడు తమ్ముడు.

“తెల్సు తెల్సు. లొడితెడులేవు. నీ కన్నీ తెల్సు వెధవకానా. ఎందుకురా ఇచ్చేవు? ఓఘడియ యింట్లో ఉంచితే మంచిపనే చేసేరు. ఏమో నీ బుద్ధేమిటైందే? ఆ వెధవిస్తే చూస్తూ ఉరుకుంటావా? పెద్దదానివికదా? ఆ మాత్రం తెలియొద్దా? అని బామ్మ అక్కయ్యమీద లేచింది.

“బాగానే ఉంది. నేనేం చేస్తాను? వాళ్ళు నామాట వింటేనా? ఇయ్యరా తమ్ముడూ అని అదీ. అవునే చిన్నక్లా అని వాడూ యిచ్చే సేరు. నేనొద్దంటే నామీద కయిమన్నారు, అక్కడితో వదిలిందీ? నువ్వు భాగవతంలో పెట్టుకున్న డబ్బుల్లోంచి ఓ రూపాయా యిచ్చే సేరు.” అన్నాడక్కయ్య.

“అఁఅఁ మీనెత్తి వాయించా నా డబ్బు లెందుకు ముట్టుకున్నా రా? అందులో మూడు రూపాయల చిల్లరుండాలి. గుంటలూ గుంటందాలూ లేవు. ఆ డబ్బుతో సహస్రాభిషేకం చేయిద్దా మనుకున్నాను. ఎవత్తరా? ఆ ముసిలి ముండ? దాని ఎదాన్ని పోసేసేరా?” బామ్మ తమ్ముడిమీదకి నామీదకి వచ్చి చేతులాడిస్తూ దెబ్బలాడ్డం మొదలెట్టింది.

“అవిణ్ణి ముండని తిడుతున్నావేమిటి? నీ స్నేహితురాలే. మూడు కోవిళ్ళలో మీ యిద్దరూ ఒక దగ్గరే కూర్చుని పురాణం వింటారుటా. అవిడే చెప్పింది. నువ్వు పెద్ద జ్ఞానివనికూడా చెప్పింది”; అన్నాను.

“ఒక్క రూపాయే యిచ్చేం కావలిస్తే చూసుకో. నువ్వే ఉంటే ఆ మూడు రూపాయలూ యిచ్చేదానివే. మేం యిచ్చేం కాబట్టి యిలా అంటున్నావు”. అన్నాడు తమ్ముడు.

“పడిసినట్టేఉంది ఆ ముండ నా స్నేహితురాలేమిటి? ఏదో కోవిల్లో కనపడి దాని గోరూ అదీ చెప్పుకుని పడ్చింది. అలాగా పాపం అన్నాను అంతే. అలా అని దానికి దానం చేస్తానా? ఇస్తే బేడో పావలో యిస్తాం కాని రూపాయలూ బట్టలూ యిచ్చేసుకుంటామా? దిక్కుమాలిన వాళ్ళెంతమందిలేరు? అయినా మీ కిలాంటి బుద్ధులు పుడుతున్నా యేమరా? మీ నాన్న రానీ. తొక్క వొలిపిం చేస్తాను నా డబ్బు తీసేసేరు. మళ్ళా వాడు నాకిస్తాడా?” బామ్మ పెద్ద గొంతుకతో అరవడం మొదలెట్టింది.

“ఈపిల్లలతో నేవేగలేకుండా ఉన్నానమ్మా ఒక్క-క్షణం గడప దాటితే యిల్లుతీసి పందిరేస్తారు. వెళ్ళేటప్పుడు జాగ్రత్తరొక్కయి అని చెప్పే వెళ్ళేను. అన్నీ వెధవపనులే. ఆయన రానీండి. వెధవలని ఉతికింపించేస్తాను” అన్నాదమ్మ.

“పాపం ఆ ముసలమ్మ మంచిదే. తప్పమ్మా పెద్దవాళ్ళకి తెలీకుండా యివ్వకూడదు, మళ్ళా వస్తాంలే అని వదిలేసి వెళ్ళిపోయింది. ఈ వెధవ కుర్రాడి చేతిలోపెట్టి తీసుకుపో. మావాళ్ళేమీ అను అని యిచ్చి మరీ పంపించేడు” చెప్పిందక్కయ్య.

“అదోటా? ఆవిడ పుచ్చుకోకపోయినా యిచ్చినేడు?” అని నోతెళ్ళబెట్టింది అమ్మ.

“వాడిపేరు తాతయ్యదిటా నువ్వేమీ అనవుట. అంచేత మరేం ఫర్వాలేదన్నాడు.”

“పేరు తాతయ్యదై తే ఆ గుణాలు వీడికెక్కడున్నాయి? ఈ వెధవ ఆయన పేరూ ప్రతిష్ఠా నిలబెట్టి అంతటివాడై తే యిహనేం కావాలి” అన్నాది బామ్మ.

“నన్ను తిట్టినప్పుడల్లా తాతయ్యని తిట్టినట్టేలే” అన్నాడు తమ్ముడు.

“ఓరి చచ్చినాడా. నీగుండు బద్దలు కొడతానుండు, మీ అమ్మ అడ్డుపడుతుం దనుకుంటున్నావు కాబోలు”. అని తమ్ముణ్ణి పట్టుకోబోయింది బామ్మ. తమ్ముడు ఆవిడకి అందకుండా మండువాలోకి పరిగెత్తేడు.

“నీ గుడ్డలంటే యిచ్చుకున్నావు. ఆవిడ రూపాయెందుకు తీసేవురా? నీ కెన్నిసార్లు చెప్పాను? ఆవిడ జోలికెళ్ళొద్దనీ. ఆవిడ వస్తువులు ముట్టుకోవద్దనీ. ఎంత చెప్పినా బుద్ధితేదు వెధవకి” అని గబగబా లోపలికెళ్ళి భాగవతం తీసుకొచ్చిందమ్మ.

క ల్ప న ...

“చూసుకోండి ఎంత తీసేసేడో?” అన్నాది.

“చూసుకోండి మేమేం ఎక్కువ తీసుకోలేదు” అన్నాను.

“వాడురానీ అంతా చెప్పి వెధవని చీరింపించేస్తాను” అని చిం
దులు తొక్కింది బామ్మ.

“శివరాత్రిపూటా ఓరూపాయి బీదకురాడికిస్తే నన్నడ్డమైన
తిట్లూ తిట్టేరని నేనూ నాన్నతో చెప్తాను” అన్నాడు తమ్ముడు.

“నోరుముయ్యి వెధవా దేనికైనా ఒక సబబూ సందర్భమూ
ఉండాలి” అన్నాది అమ్మ. అమ్మ అంటున్నాది, ఇంతట్లో నాన్నోచ్చి
సేడు.

“త్వరగా వడ్డించెయ్యండి ఆఫీసుకు పోవాలి” అని గబగబా
గదిలోకి పోయేడు.

“అదేం వెధవాఫీసో శివరాత్రిపూటా ఆఫీసే” అన్నాదమ్మ.

“నువ్వింట్లో లేకపోతే నీపిల్లల ఆగడం యింతాఅంతా కాదు.
నారూపాయి నా కిచ్చేసి నీపిల్లలకేం బుద్ధి చెప్పుకుంటావో చెప్పుకో”
అని గది గుమ్మంలోకెళ్ళి పెద్ద గొంతుకతో చెప్పింది బామ్మ.

“దాని రూపాయి యెందుకు తీసేరా? దాంది దాని కిచ్చే
యండి” అని తాపీగా అన్నాడు నాన్న.

“ఇహ నెక్కడ రూపాయి? నీకొడుకు ప్రయోజకత్వం. నీ
చిన్న కూతురు ప్రయోజకత్వం” అని మొదలెట్టింది బామ్మ;

“నువ్వేం చెప్పనక్కర్లేదు. నేనే చెప్పుతాను” అని బామ్మ కద్దం
పడి తమ్ముడే అంతా చెప్పిసేడు.

“అయితే యింతకీ వీడు బట్టలూ రూపాయూ యిచ్చిసేడం
టావా?” అంతా విని తాపీగా అడిగేడు నాన్న.

“ఏం బాగుందిరా? ఇచ్చిసేడంటావా అని మెల్లిగా అడుగు తున్నావా? వెధవని పట్టుకు తన్నక. పోనీ వాడి గుడ్డలంటే యిచ్చు కున్నాడు. నా రూపాయెందుకుతీసేడో గట్టిగా అడుగు వైపెచ్చు ఆ ముండ నా స్నేహితురాలంటాడు” అంది బామ్మ.

“నితేవలలాంటి బట్టలు, ఆ వెధవకిచ్చిసేడు. వీడికి మా దగ్గర బొత్తిగా భయంలేదు” అంది అమ్మ.

“రెండూ పొట్టెపోయేయని చెప్పేనా? ఎన్నిసార్లు చెప్పాలి?” అన్నాడు తమ్ముడు.

“మావాళ్లులేరు. వచ్చేకరండి అని చెప్పవలసింది పోయింది. వాళ్ళకి దానాలుచేసేరు దానాలు. చేస్తే చేసేరనుకోడానికి అణావా బేడా? రూపాయికి రూపాయి యిచ్చిసేరు.” అన్నాది బామ్మ!

“ఇస్తే ఏం ? నువ్వుకోవిట్లో ఖర్చుపెట్టలేదా ?” అన్నాడు తమ్ముడు.

“ఒరేయి నువ్విలా ఊరుకోడనించే నీ పిల్లలిలా నెత్తెక్కు తున్నారు. నా కదంతా తెలీదు నా రూపాయి నా కిచ్చేయ్యి” అన్నాది బామ్మ.

“నీ డబ్బులు నువ్వు భాగవతంలో పెట్టుకున్నావా? అందు లోది వాడు రూపాయి తేసిసేడూ? వాడితో చదువుకుంటున్న కురార్తె నా కాదూ? హైస్కూల్లో చదువుతున్నాడా?” అని నాన్న యిచ్చినందుకు కోపం వచ్చిందో రాలేదో తెలీకుండా అన్నాడు.

ఆ కంతస్వరాన్నిబట్టి “వీళ్ళు బాగాపెళ్ళి కావాలి” అని అక్క య్య మరో పుల్ల ఎగసన దోసింది.

“రామ రామ ఆ కురార్తెకి తల్లి వండి చచ్చిపోయేరు. వాళ్ల

క ల్ప న ...

బామ్మ అడుక్కుని చదువు చెప్పిస్తున్నాది. నేనా కుర్రాణ్ణి బాగా ఎరుగుదును నాన్నా. చాళ్ళకోరూపాయీనూ పొట్టెపోయిన గుడ్డలూ యిస్తే తప్పా? మొన్న పుట్టినరోజుకి కాక అంతకుముందు పుట్టిన రోజుకి నువ్వు కుట్టించేవు. చిరుగుపట్టలేదు కాని ఇరుకై పోయేయి. శివరాత్రిపూటా దేవాలయానికెళ్ళి వాళ్లు డబ్బు తగలెయ్యొచ్చు కాని నేనో రూపాయీ దానంచేస్తే తప్పా?" అన్నాడు తమ్ముడు.

‘అయ్యో అయ్యో! దేవాలయంలో తగలెయ్యడం ఏమిటా? నోటికొచ్చినట్టు పేర్తున్నావ్, దైవభక్తి పాపభీతి లేకపోతే పసువ్వవు తావు’ అన్నాడమ్మ.

‘బాగానే ఉంది. యిన్నేళ్ళొచ్చేక నీ కొడుకు నాకు నీకులు చెప్తున్నాడు’ అన్నాది బామ్మ. నన్నేమిటంటాడో అని నాన్నొచ్చిందగ్గర్నించి ఓ మూల నాకు భయంగానే ఉంది.

‘పెద్దవాళ్ళకి చెప్పకుండా చెయ్యకుండా అలా యివ్వొచ్చునా’ అని మందలిస్తూ అన్నాడు నాన్న. టక్కు టక్కు కర్ర చప్పుడు చేసుకుంటూ సమయానికి మళ్ళా దిగబడ్డాది ముసలమ్మ. రామారావు మాత్రం ముసలమ్మ వెనక రాలేదు.

‘ఈ ముసలమ్మే. మళ్ళా వస్తున్నాది. పుచ్చుకున్నది చాల్లేదు కాబోలు’ అన్నాడక్కయ్య.

‘ఓసారి దయతలిస్తే యిల్లు గుల్లచేసేస్తారు’ అన్నాడమ్మ.

‘అక్కగారూ. గుడినుండి వచ్చి సేరూ దేవుడిదర్శనం అయిందా? చిన్నపొరపాటు జరిగింది. పసిపిల్లల కేం తెలుస్తుందీ? మీరు లేవప్పుడొచ్చేను. మీ పిల్లలు మావాడికి బట్టలూ రూపాయీ యిచ్చేరు నేను మళ్ళా వస్తానని చెప్పి వెళ్ళిపోతే మా గుంటవెధవ యిచ్చేరని సంబరంతో నా వెనకాతలే పుచ్చిసుకున్నాడు. మీ చేతుల్లో పుచ్చుకోవాలి కాని పిల్లలిస్తే ఎలాగా? ఇవాళిదైంది రేపు యింకోటవు

తుంది' అని ముసలమ్మ గుడ్డలూ రూపాయి పదిలంగా అరుగుమీద పెట్టేసింది.

'అక్కగారూ నా స్థితిగతులన్నీ మీరు బాగా ఎరుగుదురు. మీకు దేవుడు పంతోపిస్తే అది మీచేత్తో యిప్పించండి' అని బామ్మని ప్రాధేయంగా అడిగింది. మా బామ్మ గొంతుకలో పచ్చి వెలక్కాయ పడ్డాది. మా అమ్మ గుడ్లప్పగించి అదేపనిగా ముసలమ్మని చూసింది. ఇద్దరూ పల్లెత్తుమాటాడలేదు.

ముసలమ్మ చాలీ చాలని కొంగుని భుజమీద చిన్న మూట పట్టుకుంది. ఆ మూటని చూపించి 'ఇదిగో మీ పొరుగింటి మాలమ్మమ్మగారు బియ్యం పట్టుకెళ్ళమన్నారు. అవిడ కాబుద్ది దేవుడు పుట్టిందేడు. మాకు మూణ్ణాలుగు రోజులు దాకా కడుపునిండా తిండానికి సరిపోతాయి' అని చెప్పింది.

'మీ మనవడేడి?' అడిగేడు నాన్న

'లోపలికి రారా అంటే మొహం చెల్లక వీధిలో నిల్చుండి పోయేడు' అంది ముసలమ్మ. వీధిగుమ్మం పక్కనుంచి దొంగతాగ తొంగిచూసేడు రామారావు.

'ఇలారా అబ్బాయి' అని నాన్న పిల్చేడు. వాడు జంతుతూ లోపలి కొచ్చేడు.

'ఇదిగో నీ చొక్కా నిక్కరూ' అని నాన్నే వాడి చేతిలో పట్టేసేడు. దాగరంత మొహంతో వాడు వాటిని తీసుకున్నాడు.

'అవ్వగారూ ఇదిగో మీరూపాయి' అని ముసలమ్మకి రూపాయి యిచ్చేసేడు.

"మీయిల్లు వెయ్యి మొదలైతే తండ్రి ఎప్పటికీ వృద్ధిలోకి రావాలి. పాత్ర ఎరిగి దానం చెయ్యమన్నారు పెద్దలు. నాలంటి దానికియిస్తే కోటిగుణింతం అవుతుంది అని" ముసలమ్మ ఆశీర్వాదిస్తూ రూపాయి పుచ్చుకుంది.

క ల్ప న ...

‘దీనికోసమని మళ్ళా వచ్చేరా? మంచివారే. ఇవ్వడానికి పిల్లలైతేనేం? మేం అయితేనేం?’ అన్నాది బామ్మ.

‘ఏగూటి చిలక ఆ పలుకు పలుకుతుంది. మీ బుద్ధే మీ పిల్లల కొచ్చింది’ అన్నాది ముసలమ్మ.

‘వాళ్ళ తాతగారిపోలికే . దానం ధర్మం వాడికి పుట్టుకతోనే వచ్చేయి’ అన్నాదమ్మ. తమ్ముడు ఫకాల్న నవ్వేడు.

పళ్ళు కొరుక్కుంటూ, “ఏవీటా వెధవ నవ్వు? నోరుమూసుకు ఉండు” అన్నాది బామ్మ.

‘ఇవాళ శివుడు నాలో ఉండి మీకూ మీ పిల్లలకీ మామీద యింత దయ చూపించేడు. మీరుచేసిన సాయం ఎన్ని జన్మలకీ మర్చి పోను. ఇహ నింటికెళ్ళి కుర్రనాగమ్మ కుడకేసిపెట్టాలి. అక్కగారూ వెళ్ళొస్తాను’ అని చెప్పి ముసలమ్మ వెళ్ళిపోతానంది.

‘మంచిది వెళ్ళిరండి’ అన్నాది బామ్మ.

‘మీదయవల్ల సంవత్సరంపాటు మావాడికి గుడ్డముక్కక్కరువు లేదు. మీరు రూపాయిచ్చేరా; మరి రెండు రూపాయిలుంటే ఈ వెల వాడి జీతానికి ఇబ్బందిరాదు. ఏదో మీ అందరూ తలో పిడికెడూ యిస్తూ ఉంటే ఎలాగో ఈడ్చుకొస్తున్నాను. చెట్టంత కొడుకుని పొట్టని పెట్టుకుని ఈ రాత తెచ్చుకున్నాను. వెళ్ళొస్తాను తల్లి వెళ్ళొస్తాను. బాబూ వెళ్ళొస్తాను. మీమేలు మరిచిపోలేను’ అని చెప్పుతూ కళ్ళనిండా నీళ్ళు పెట్టుకొని ‘వెళ్ళొస్తాను అక్కగారూ’ అని బామ్మతో ఆఖర్ని ఏడుస్తూ చెప్పి చచ్చిపోయిన కొడుక్కొసం ఏడుస్తూ వెళ్ళి పోయింది.

‘ఇచ్చీసేనని అంత హంగామా చేసేరు తిరిగి పుచ్చుకోలేక పోయేరా?’ అన్నాడు తమ్ముడు.

‘అదొకటి తక్కువైంది’ అన్నాదమ్మ.

‘నువ్వు నీ కొడుకూ కలిసి రూపాయే యిచ్చుకోండి. పది రూపాయితే యిచ్చుకోండి నా రూపాయి మాత్రం నాకిచ్చికపోతే బప్పుకోను’ అంది జామ్మ.

“నేనిస్తే నేమిటి నా పిల్లలిస్తే నేమిటి అని యిప్పుడే అన్నావు కదులే అమ్మా” అన్నాడు నాన్న.

‘అద్దిగదీ అద్దిగదీ’ అని గెంతేడు తమ్ముడు.

‘ఎలా తయాదవాలో అలా తయారౌతారులే నీ పిల్లలు’ అన్నాది జామ్మ.

‘రేపు నేనూ యింకేదన్నా యిచ్చేస్తా నుండండి’ అంది అక్కయ్య.

‘ఆలా యిచ్చిడానికి అందరికీ చేతులురావు’ అన్నాడు నాన్న.

4150.

విజయ

ముప్పాళ రంగనాయకమ్మ.

కల్యాణి పెళ్ళి నిర్ణయమైంది. అమ్మకూ నాయనమ్మకుం ఎంతో సంతోషం కలిగింది. “ఖర్చులు కలిసివస్తాయి. విజయ పెళ్ళికూడా ఇందులోనే చెయ్యాలి” అంటూ ప్రారంభించింది నాయనమ్మ.

“నిజమే ఈడేరి ఇంటఉన్న పిల్లకు ఇంకా చదువులేమిటి? దానికి ఏదో సంబంధంచూసి రెండు పెళ్ళిళ్ళూ కానిస్తేసరి” అంటూ వంతపాడింది అమ్మ. మనస్ఫూర్తిగా ఇష్టం లేకపోయినా విజయ తండ్రి రామారావుగారు ఆడవాళ్ళ మాటలు వినివినీ మనసును సరి పెట్టుకొని విజయకు కూడా సంబంధం చూడటం ప్రారంభించారు. వరుడి ఫోటో తెచ్చి చదువుకొంటూన్న విజయ కళ్ళముందు పెట్టి అభిప్రాయం అడిగేవరకూ తనకు పెళ్ళి ప్రయత్నాలు జరుగుతున్నాయన్న సంగతే తెలిలేదు విజయకు. తెలిసిన తుణం నిప్పుకణికలా మండిపడింది. ఇప్పట్లో తన చదువు ఆగటానికి వీలేదని మొరాయింది. “నాకిప్పుడు పెళ్ళి గిళ్ళి ఏం అక్కర్లేదు. చదువుకుంటాను.” అని ఖచ్చితంగా చెప్పింది. తన విషయాలలో తనకే ఇష్టంలేని పనులు జరగటం విజయ నమ్మించదు. తిరస్కరిస్తే కలగనోయే విషమ పరిస్థితి నెదుర్కోవటానికి ఈపన్నాత్రం భయపడదు. మనసు అంగీకరించని వ్యవహారాలకు ససేమిరా తల వంచదు. పదిహేనేళ్ళ విజయ, అయిదవ ఫారం చదువుతున్న విజయ ప్రతీ విషయం స్వయంగా ఆలోచించగలదు. సమంజసమైన నిర్ణయాలు చేసుకోగలదు. ప్రతి వ్యక్తికీ స్వంత భావాలూ, ఒక నిర్దిష్టమైన వ్యక్తిత్వమూ ఉండితీరాలంటుంది విజయ. తన భవిష్యత్తు తను మెలకువగా నిర్ణయించుకోగలననే అత్త విశ్వాసం ఉంది విజయలో.

రామారావుగారి రెండో అమ్మాయి విజయ. పెద్దది కళ్యాణి. లక్షణంగా కుదురుగా నాయనమ్మా అమ్మా చెప్పినట్టే విని, “గుణ వంతురాలవే కళ్యాణి” అనే బిరుదు తెచ్చుకొని, ఏడేళ్ళ క్రిందటే ఐదో తరగతితో బడికి పుస్తకాలకూ వీడోగ్గులుచెప్పి. ఈనాటికి కొత్త కొత్త ఆందాలతో పదిహేడేళ్ళ రాచ చిన్నదానిలా కళ్యాణానికి సిద్ధంగా కూర్చుంది. ఇక మూడోది శారద పదేళ్ళది. అమ్మ దగ్గర అల్లరిచేస్తూ, నాన్నదగ్గర గారాంకుడుస్తూ, నాయనమ్మదగ్గర మారాం పెడుతూ, విజయక్కయ్యదగ్గర భయపడుతూ, పెద్దక్కయ్యతో కబుర్లు చెబుతూ, అన్నయ్యతో బజారుకెడుతూ, అన్నిటి మధ్యా మొక్కుబడిగా నాలుగో తరగతి పాఠనం చేస్తూంది.

నలుగురి సంతానంలోనూ విజయపైన తండ్రికి ప్రత్యేకమైన అభిమానం! అనురాగం! విజయ వంటి కూతుర్ని కన్నందుకు ఆయన ఎన్నోసార్లు గర్వించిన సమయాలున్నాయి. విజయను చూస్తూంటేనే ఆయనకు ఏదో చృప్తితో మనసు పరవశమౌతుంది. కూతురికి ఏ విషయమైనా నయాన్నేగానీ భయానచెప్పటం ఆయనకు చేతేకాదు. తండ్రి ఏదోదాతో బిడ్డలను హడలగొట్టటం, అజ్ఞాపించటం ఆయన అభిమానంకాదు. “పిల్లల మనస్తత్వాలు అర్థం చేసుకోగలిగిన తల్లి తండ్రు లుండటం సామాన్యంకాదు” అంటుంది విజయ స్నేహితు రాండ్రతో. చిన్నతనంనుంచీ విజయ భావాలకూ ఇంటి వాతావరణానికి చుక్కెదురు. తండ్రి చేయూతే విజయ ఒక వ్యక్తిత్వం ఏర్పరుచుకోవటానికి కారణమైంది. కూతురు తెలివైందనీ. చక్కగా చదువుతుందనీ అనుకున్నప్పుడు తల్లి సంతోషిస్తుంది గానీ ఆడపిల్ల అంత గడుగ్గాయిగా తయారుకావటం ఆవిడ ఆమోదించదు. ఇక నాయనమ్మ సనాతనత్వానికి మనవరాలి అధునాతనత్వానికి తరుచూ ఘర్షణ జరుగుతూనే ఉంటుంది. శరవేగంతో మారిపోతూన్న కాలానికి విజయను ప్రతిబింబంగా ఊహిస్తూ “ఎంత తేడా! ఎంత తేడా!” అంటూ అశ్చర్యంతో రాయిలా అయిపోతూ ఉంటుంది నాయనమ్మ.

క ల్ప న...

విజయ తేలిగ్గా నవ్వేసి నాయనమ్మ బుజాలు పట్టుకు డిపి. “నాయనమ్మా! నువ్వు ఉత్త చాద స్తం మనిషివి” అంటూ పకపకా నవ్వేస్తుంది.

ఎంతటి గడ్డు సమస్యకానీ విజయముందు చిల్లిగవ్వ! గడ్డిపరక! పెళ్ళి ప్రయత్నం మేరువులా వచ్చి మీదపడ్డా నిర్లక్ష్యంగా తోసి పారేసింది. విజయ తిరస్కారంతో మరోసారి వాతావరణం వేడెక్కింది. అమ్మా నాయనమ్మా ఉమ్మడిగా యుద్ధానికి సిద్ధమయ్యారు.

“నీ ఇష్టం నీదేగానీ మంచిచెడ్డా, పెద్దాచిన్నా ఏం లేదన్నమాట? ఈడేరిన దానివి ఇంట ఉన్నావనీ, ఖర్చులో ఖర్చు కలిసివస్తుందనీ లక్షణంగా పెళ్ళిచేసుకోమంటే...”

“అమ్మా! నీలక్షణాలతో నమస్కారం. నువ్వు లక్షణంగా పెళ్ళి చేసేదానికన్నా సలక్షణంగా చదువుకొంటున్నాను. నాకేమీ ఇరవై లూ ముప్పై లూ రాటలేదు. అక్కయ్య పెళ్ళి నా పెళ్ళి ఒక్కసారి జరిగి నీఖర్చులు తగ్గడానికి మే మిద్దరం ఒక్కసారే పుట్టలేదు. ఇంతకన్నా నేనేం చెప్పను? నాకు ఎంతో చదువుకోవాలనీ, ఏదో కావాలనీ ఉంది, నా కోరిక నీతో కాకపోతే ఎవరితో చెప్పుకోను? నా చదువు మానిపించి ఏదో చేస్తానంటావు. నీ మనస్సెలా ఒప్పించమ్మా!”

“పోనీ అలాగే చదువుకో. పెళ్ళిచేసుకొని చదువుకొంటున్నవాళ్ళు ఎంతమందిలేరు? ఈమాత్రానికే పెళ్ళి వద్దనటం దేనికేవిటి?”

“పెళ్ళి చేసుకున్నాక చదువు చదువే నాయనమ్మా! నాకు అది ఇషంలేదు. అయినా నాకేమంత వయసు మించిపోయిందని మీ వట్టుదల? పదిహేనేళ్ళకు పెళ్ళి - పదహారేళ్ళకు తల్లీనా? నాకేం నచ్చలేదు నాయనమ్మా!”

“ఇదేం విజ్ఞానమే పదిహేనేళ్ళుంటే ఇంకా చిన్నతనమా? నా పెళ్ళి తొమ్మిదోపట జరిగింది. అప్పుడు మీ తాతకు పాతిక నిండా యట. ఈడూ జోడూ సరిపోయిందని నలుగురూ ఎంతో ముచ్చట పడ్డారు.” నాయనమ్మ కించిత్తు సిగ్గుపడుతూంటే విజయ సగంలో అడ్డు తగిలి-“నాకు తెలిక అడుగుతానూ, మీ ఇద్దరికీ ఈడూ జోడూ సరిపోతే వైవాళ్ళ కెందుకూ ముచ్చట” అంది చెంపకు చెయ్యి చేర్చు కుంటూ.

“ముచ్చట కాదుటే? చూడ లక్షణంగా పదిజరిగినా ముచ్చటే. నువ్వు చిన్నతనం చిన్నతనం అంటూ గొడవ చేస్తూంటేనూ చెప్పు కొస్తున్నా... ఆ పెళ్ళి అయిందా? వన్నెండో పట కాబోలు మీ నాన్న కడుపులో పడ్డాడు,”

“అవునవును. నువ్వు పెళ్ళి ఆస్పత్రిలో పడ్డావు. సమయానికి వైద్య సౌకర్యం లేకపోతే వన్నెండేళ్ళ పసితల్లి బిడ్డా హఠాంహారా! ఎందుకు నాయనమ్మా తాతలనాటి చాదస్తాలు చెపుతావు? నీకూ నాకూ తెండుతరాల అంతరం ఉంది. తెలుసా? నీపెళ్ళి తొమ్మిదోపట జరిగితే నా పెళ్ళి పందొమ్మిదోపట జరగాలి. అంతే!” విజయ లేచి వెళ్ళిపోయింది.

నాయనమ్మ లబో లబోమని మొత్తుకొంది. “చదవ నేర్చిన ఆడదీ, వండ నేర్చిన మగవాడూ ఎందుకు పనికి వచ్చినట్టు? గుంట వెధవ దగ్గర్నుంచీ వాళ్ళ నాన్నే దాన్ని పాడుచేశాడు. కొమ్ము లిచ్చాడు. పొడవటానికి సిద్ధంగాఉంది. ఎన్ని చెప్తుందీ! ఎన్ని చెప్తుందీ! దీని చదువుమండా! ఏం ఉద్యోగం వెలగబెడుతుంది? దీనికి గుణం గుట్టూ ఎలా వస్తాయి?” అంటూ లక్ష తిటిపోసింది. కాని ఏమీ లక్ష్య పెట్టకుండా విజయ బాత్ రూంలో నీళ్ళు తోడుకోసాగింది. నాయనమ్మ గబగబా దొడ్లోకెళ్ళి-“నీఆగడం మీనాన్నకు చెప్పమంటావుటే?” అంటూ అరిచింది కోపం కొద్దీ.

“అక్కర్లేదు నేనీ చెప్తాను” అనేసి దధియిన బాత్ యాంతలు పులు వేసుకొంది విజయ. నాయనమ్మ హతాశురాలై వెనక్కు తగ్గింది. విజయ నెగ్గింది. కూతురి ఉద్దేశ్యం తెలుసుకున్న రామారావుగారు వెంటనే తన ఉద్దేశ్యం మార్చుకున్నారు. మాట మాత్రం కూడా కూతుర్ని మందలించలేదు. విజయ పెళ్లి రద్దయిపోయింది.

కళ్యాణి పెళ్లి లక్షణంగా జరిగిపోయింది.

పెళ్లి సంగడిలో కొత్త అల్లుడి సంతోషంలో అంతా విజయ మీద కోపం మరిచిపోయారు. పరిస్థితి చల్లబడిపోయింది. విజయ శారదను మొదటి ఫారంలో చేర్చింది. ఆఖరి సంవత్సరం అంతా భవిష్యత్తుమీద ఏవో కోరికలతో ఎన్నో ఆశలతో శ్రద్ధగా చదివింది విజయ. లాంఛనంగా తను ప్యాసయ్యాననే ఋజువుకోసం పరీక్షా ఫలితాలు చూసుకోవలసిందే గానీ అంతకు ముందే తాను మంచి మార్కులతో పాసాదానని విజయకు బాగా తెలుసు.

పరీక్షాఫలితాలు తెలిసినరోజు ఇంటినిండా సంతోషం అవరించు కొంది. నాయనమ్మకూడా విజ్ఞిని మెచ్చుకొంది. అమ్మ గర్వపడింది. అన్నయ్య ఏవో బహుమతి ఇచ్చాడు. అన్నిటికీ విజయ చిరునవ్వుతో సమాధానాలు చెప్పింది. విజయ మనసు ఎన్నో ఊహలతో నిండి పోయింది-ఇక తనేంచెయ్యాలి? ఇప్పటికీ ఒక ఘట్టం గడిచింది. స్కూలు చదువు ముగిసిపోయింది. కాలేజీలో చేరటమా? నాన్నగారు ఏమంటారు? తనకు చదువు చెప్పిస్తే వృధాఎప్పుడూ కాదు ఎంత కష్టమైన చదువు కానీ తను చదవలేదనే జంకులేగు. తను చదవాలి. ఎంతో చదవాలి. అంతులేకుండా చదవాలి. చదివి చదివీ చదువు అంటే విజయ అన్నట్టు కావాలి కాలేజీలో చేరాలి. డాక్టర్ కావాలి. ఏం కాలేదా? ఈ డాక్టర్లంతా ఒకప్పుడు తనలా స్కూల్ పైనల్ వాళ్లు

కారా?... విజయ ఎన్నో ఆలోచనలు చేసింది. ఆ పగలంతా చాలా ముఖావంగా తిరిగింది. రాత్రి నాన్నగారు భోజనంచేసి వెళ్ళి పీఠి గదిలో చదువుకొంటూ కూర్చుంటే విజయ కొంతసేపు తటపటా యించి వెళ్ళి తండ్రి దగ్గర కూర్చుంది.

“అన్నం తిన్నావా అమ్మా”

“తిన్నాను నాన్నా!”

కొంత విరామం.... “నీ స్నేహితురాళ్ళు అంతా పాస య్యారా?”

“పాపం సుఖీల ఫెయిలయ్యింది.”

“.....”

“నాన్నా విమల కాలేజీలో చేరుకుందట” విజయ తండ్రి ముహూర్తానికి సూటిగా చూడలేకపోయింది. తలదించుకునే అంది. కాని ఆ తండ్రి మొహం ఎంత చిన్నబోయిందో కూతురు చూసి ఉంటే ఆవైన సంభాషణపెంచగలిగేది కాదేమో! నాన్నగారి మౌనం విజయను ప్రోత్సహించింది. నాన్నా! కాలేజీ సీటుకు దరఖాస్తు పెట్టానా?” ప్రతి మాటలోనూ ప్రతి అక్షరంలోనూ శతవిధాలా తన కోరిక తెలియజేస్తూ తల ఎత్తి తండ్రి కళ్ళలోకి చూస్తూ మనసు బయటపెట్టింది విజయ. నాన్నగారి మొహం మరీ కాంతి విహీనమై పోయింది. విజయ హృదయం కొట్టుకులాడింది. ఆశ నిరాశలమధ్య ఊగిపోయింది. కళ్ళు ఎత్తి అలాగేచూస్తూ ఉండిపోయింది!

“అమ్మా! విజయా! నువ్వు చిన్నదానివేగాని నన్ను తమించు తల్లీ!”

“నాన్నా!! ఆశ్చర్యంతో అతి నెమ్మదిగా అంది విజయ.

“అవునమ్మా! నువ్వు ఇలా అడగటానికి వస్తావని నాకు తెలుసు. నువ్వు పోడులు రాసింది మొదట నేను ఆలోచించని రోజులేదు. నీ

క ల్ప నే ...

అభివృద్ధికి నీమేధాసంపత్తికి మనసారా సంతోషించేవాళ్ళు ఎవరైనా ఉంటే మొదటి వ్యక్తిని నేనే. నీలో అపారమైన తెలివితేటలు ఉన్నాయి. అంతులేని శక్తిసామర్థ్యాలు ఉన్నాయి. అన్నీ నేను అర్థం చేసుకున్నా నమ్మా! కానీ తల్లీ..." నాన్నగారు తుణకాలం ఆగారు. విజయ జరగబోయేదంతా సున్నితంగా అర్థం చేసుకొంది. గుండెలు బద్దలై పోకుండా పట్టుకొంది.

"చూడమ్మా విజయా! మన ఆర్థికస్థితి నీకు తెలీదా? అన్నయ్యకు కాలేజీ చదువులు చదివించలేక కదా కోర్సుకు పంపాము? ఇంతకన్నా నీకు నేను ఏమీ చెప్పలేను. నువ్వు ఆలోచించి చూడు విజయా! ఎంతమాత్రం అవకాశాలు ఉన్నా నీ అభివృద్ధిని ఆటంక పరుస్తాననుకుంటున్నావా తల్లీ! నీవంటి కూతుర్నిపొంది కూడా సలక్షణంగా పెంచుకోలేని దౌర్భాగ్యుణ్ణి విజయా!" నాన్నగారు అరచేతిలో నుదురుపెట్టుకొని బాధగా రాసుకొంటూ మరి మాటలాడలేనట్టు మౌనం వహించారు, నాన్న అన్న ప్రతీ మాటనూ శ్రద్ధగా గంభీరంగా వింది విజయ. అర్థం చేసుకోటానికి ప్రయత్నించసాగింది. పేకముక్కలమేడ చెదిరిపోతుంటే చూడగలిగింది.

నాన్నగారు విజయ తల నిమిరుచూ-"విజయా నీకు బాధగా ఉంది కదూ? నన్ను ఏం చెయ్యనుంటావు తల్లీ?" అంటూంటే విజయ సహించలేకపోయింది. నాన్నా! అంతా నీయిష్టం నాన్నా! నేను ఏల్తాను" అనేసి లేచి చరచరా వెళ్ళిపోయింది. తండ్రి కళ్ళు మూసుకొంటే నీటి బొట్లు రాలిపడ్డాయి.

విజయ ఏడిచింది. ఊహ తెలిశాక తొలిసారిగా ఏడిచింది. ఎన్ని ఆశలు! ఎన్ని ఆశయాలు! ఎన్ని ఆలోచనలు! ఎంతవిద్యాకాంక్ష! ఎన్ని నమ్మకాలు!... అన్నీ ఏంకావాలి? ఎలాతీరాలి? భగవాన్! ఏమిటీ దౌర్భాగ్యం? ఏదికావాలనిదేవిరిస్తే అదేకరువుచేస్తావు? అక్కరలేదని అసహ్య పడితే అంటకడకావు? ఇదా న్యాయం? ఈ కాంక్ష ఎలా తీరాలి? ఈ

బాధ ఎలా పోవాలి?... విజయ ఎంతో నీవు పట్టింది. పడిచాననీ పడుస్తున్నాననీ - అర్థమైనప్పుడు అదిరి పడింది. పిరికిగా పడవట ఎంతటి విజయ దృష్టిలో హీనం. మనిషికి కన్నీళ్లు రానివ్వని మనోధైర్యం కావాలి మనిషికి కన్నీళ్ళను ఆపుకోగలిగే అంత శక్తి పెరగాలి. ఆ తుణుకువరకూ విజయ అలానే అనుకొనేది. పడినే వాళ్ళనుచూస్తే చిరాకుపడేది. ఈ ఆడవాళ్ళు అస్తమానూ ఎందుకు పడుస్తూ ఉంటారు? ఆడవాళ్ళు సుమా అని ఋజువు చేసుకోవాలని కా? పడవకుండా భరించగలిగే సామర్థ్యం లేకనా? అందుకే ఆడదంటే ఆందరికీ తేలిక అభిప్రాయం. పడవటం మహా చెడ్డగా భావించే విజయ కన్నీళ్ళను అసహ్యించుకొనే విజయ పట్టింది. తనివీటిరా పట్టింది, కాని విజయ స్వానుభవంలో ఒక నగ్నసత్యం తెలుసుకోగలిగింది. జీవితంలో ప్రతిక్షణమూ సిద్ధాంతాల ప్రకారమే గడవదు. నిమిషమైనా సహజతలకు గొంగిపోవలసి ఉంటుంది.

విజయ ఆశలకు ఆటంకం కలిగింది. మనసులో రేగిన ఉధృతి కన్నీరు కొంతవరకూ కడిగివేసింది. కళ్ళు మూసుకొని నగుటిమీద చెయ్యివేచుకు పడుకొంటే నాన్నగారు బాధతో సుమరు రాచుకోవటం కనిపించింది.

“నువ్వు చిన్నదానివేగాని నన్ను తమించు తల్లీ” ... నాన్న ఎంత బాధపడ్డారు!- “నాన్నా! నువ్వే నన్ను తమించాలి తాహతు తెలుసుకోలేని కోరికలు కోడి నిన్ను ఊధపెట్టును. ఇది నా దురదృష్టంగానీ నువ్వు చెయ్యగలిగిందేమీలేదు. నీమీద నాకు కోపంలేదు” అని వెంటనే వెళ్ళి నాన్నకు చెప్పాలనిపించింది.

అవును నాన్నమాత్రం ఏం చెయ్యగలడు? అన్నయ్య కోర్పు సూరి కావాలి. అక్కయ్యకు పురుడూ పుణ్యం జనుపుతూ ఉండాలి. భారదను స్కూలుఫ్రెన్డలు వరకేనా చదివించాలి. ఈలోపు ఇంటి భర్తులన్నీ సర్దుకురావాలి. చెయ్యబోయే పెళ్ళిళ్ళకు కట్నాలు కూడ పట్టాలి. వీటి కన్నిటికీ జతగా తన కాలిటి చదవా? ఎవరి శక్తి?

ఒక్క వ్యక్తి సంపాదన, ఒక గుమస్తా రాబడి-ఎన్ని పనులు జరుపుతుంది? పెద్దవాళ్ళ కష్టసుఖాలు గమనించకుండా గాలిలో మేడలు కట్టుకోవటం, తీర్చుకోలేని కోరికలు పెంచుకోవటం వివేకమా? ఇంత మాత్రం చదువగలిగినందుకు సంతోషించకూడదా? విజయ గంటల తరబడి రోజుల తరబడి ఆలోచించింది. ఒక్క ఆలోచించటం తప్ప తను చెయ్యగలిగిందేమీ లేదనుకొంది. ఒకనాడు తండ్రి స్వయంగా పిలిచి-“నీ చదువు విషయం ఏమనుకుంటున్నావమ్మా! నీకు బాధగాడంటే చెప్పు. ఎలాగో తంటాలు పడతాను” అన్నారు. “వద్దు నాన్నా నువ్వేమీ బాధపడవద్దు. నేను సంతృప్తి పడటం నేర్చుకుంటాను” అంది నెమ్మదిగా.

నిజంగానే విజయ సంతృప్తి పడింది. కాలేజీ విషయం మరిచిపోయి మనసు నిర్మలం చేసుకోవటానికి ప్రయత్నించింది. మరొక రకమైన బాధ్యతలు మీదపెట్టుకొని సంతోషంగా ఉండాలని నిర్ణయించింది.

మూడు సంవత్సరాలు దాటిపోయాయి. పరికిణీలు వదిలి చీరల్లో ప్రవేశించిన విజయలో అందం హూందాతనం అధికమయ్యాయి. గడిచిపోయిన కాలమంతా విజయ ఎన్నో విధాల సద్వినియోగ పరిచింది. హిందీ పరీక్షలు పాసై ధారాళంగా మాట్లాడటం నేర్చుకొంది. లైబ్రరీ మెంబర్ అవుతులేవన్ని గ్రంథాలు చదివింది. రేడియో గాయకురాలుగా ఘనమైన ఖ్యాతి పొందగలిగింది. శాస్త్రీయ సంగీతం అంటే ఏమీ ప్రవేశంలేకపోయినా విజయ ఎప్పుడూ మధుర కంఠంతో గాలిపాటలు పాడుకొంటూ కూనిరాగాలు తీసుకొంటూ ఉండేది. విజయ రేడియో నాటకాల్లో నటిస్తానంటే నాయనమ్మ తిట్టి పోసింది. కాని మొదటిసారి మనమరాలుపాడిన పాట రేడియోలో వింటూ సంభ్రమాశ్చర్యాలతో ముక్కుమీద వేలువేసుకొంది. “ఎం

నైనా విజయం లభించింది సుమీ" అంటూ గుసగుసలాడింది కోడలు చెవిలో. విజయ తను సంపాదించిన డబ్బుతో స్వయంగా రేడియో కొన్నప్పుడు నాయనమ్మ తనను తనే తిట్టిపోసుకుంది. మనవరాలి బుగ్గలు నిమిరి ముద్దుపెట్టుకొంది.

విజయ ఏదో కుతూహలంకొద్దీ చిన్నచిన్న కథలు రాయటం కూడా ప్రారంభించి పేరు తెచ్చుకుంది. అక్కడితో కొంత నమ్మకం కుదుర్చుకొని తన కచనాశక్తిని అభివృద్ధి చేసుకోవాలని సంకల్పించు కొంది. అన్నిటితోపాటు నాయనమ్మ దగ్గర మడికట్టుకొని పచ్చళ్లు నూరటం, అన్నాలు వార్చటం, దేవుడిముందు నైవేద్యం పెట్టడం కూడా తెలుసుకొంది. విజయకు తన భాధ్యతలన్నీ చాలాతృప్తి కలిగిస్తున్నాయి. ఎప్పుడూ అనందంగా హడావిడిగాడండే విజయ అంటే ఇంట్లో అందరికీ ప్రాణమే.

ఒకనాడు నాయనమ్మకు తటాలున ఏదోగూర్తువచ్చింది. 'అవుతే పిట్టి, నీకింకా పందొమ్మిదో ఏడు రాలేద. చే?' అంటూ అరా తీసింది. విజయ ఏదో గ్రహించినట్లు చిరునవ్వు నవ్వి- "వెళ్ళిపోతున్నదికూడా. సంగతి ఇప్పుడెందుకు నాయనమ్మా;" అంది.

"ఎందుకేమిటే? ఇంకా ఎన్నాళ్ళలా ఉంటావు? ఎన్ని అం దాలు ఉన్నా ఆలోటు లోచేతల్లి! ఈడు వచ్చిన అడదానికి మూడు ముళ్ళూ పడితేగానీ..."

"అబ్బబ్బ! నాయనమ్మా! మూడు ముళ్ళూ వేయిస్తావో. మూపై ముళ్ళూ వేయిస్తావో ఇక అంతా నీ ఇష్టం. నా అభ్యంతరం ఏమీలేదు" అంటూ నవ్వింది విజయ.

నాయనమ్మ గంపెడు సంతోషంతో పెళ్ళి పెద్దరికం స్వీకరించింది. ఆ తరుణంనుంచీ ఎన్ని సంబంధాలు చూసినా విజయకి తగ్గవిగా నాయనమ్మకే సంతృప్తి కలగటంలేదు. "దీని పెళ్ళి ఒక సమస్యవుతుందా ఏమిటే?" అనుకొంది నాయనమ్మ

*

*

*

*

క ల్ప న ...

ఓనాడు రామం రేడియో స్టేషన్ లో విజయకు తన వెంట
వచ్చిన స్నేహితుడు శ్రీనివాస్ ను పరిచయం చేశాడు. విజయ చిగు
నవ్వుతో 'నమస్తే' చెప్పింది. శ్రీనివాస్ ప్రతినమస్కార ఋణం తీర్చు
కున్నాడు.

"విజయా! ఇంతవరకూ ఇటు మనమిద్దరం అటు మేమిద్దరం
విడివిడిగా స్నేహితులం. ఇప్పుట్నుంచి ముగ్గురం ఉమ్మడిగా స్నేహితులం.
అవునా!" అంటూ నవ్వాడు రామం.

"అవునన్నయ్యా!" అంది విజయకూడా నవ్వుతూ.

అరోజు విజయ రామం కలిసి పాడుతుంటే శ్రీనివాస్ ఆశ్చ
ర్యంగా విన్నాడు. ప్రోగ్రాం కాగానే సెలవుతీసుకొని వెళ్ళిపోయాడు.
విజయ ఇంటికి బయల్దేరుతూంటే "విజయా, నేనూ అటే వస్తాను.
నీతో కొన్ని విషయాలు మాట్లాడాలి" అంటూ విజయను అనుస
రించాడు రామం.

"ఏమిటి చెప్తానన్నావ్?" అంది విజయ దారిలో

"ఇలా నడుస్తూ కాదు. చాలామాట్లాడాలి. రాస్ట్రేపు పార్కులో
కూర్చుందాం పద" అన్నాడు రామం.

"అంత గొప్ప విషయమేమిటి చాలా? సరే పద" అంటూ
దెట్లలోకి దారితీసింది విజయ. "ఇక ఇప్పుడు చెప్పు వింటాను" అంది
పచ్చగడ్డిలో చతికిలబడుతూ, రామం ప్రకృత కూర్చున్నాడు.

"ఇందాక పరిచయం చేశాను. శ్రీనివాస్ ని... అతణ్ణిగురించి
నీ ఉద్దేశ్యం?"

"బావుంది. సుధ్య అతన్ని గురించి నా ఉద్దేశ్యం ఏమిటి?"

"అతని కింకా పెళ్ళిలేదు. ప్రస్తుతం అదే సమస్యతో
ఉన్నాడు."

“ఉండనీ నాకెందుకు?”

“నీ గడుసుదనం వెలుసుల్పే. ప్రస్తుతం నువ్వు అదే పరిస్థితిలో ఉన్నావు. అందుకే నిన్ను వాడికి చూపించాను.”

“అలాగా? ఎవరినడిగి నన్ను చూపించావు?”

“నీకు చక్కటి పెళ్ళికొడుకును చూడమని మీ నాయనమ్మ నెల్లాళ్ళక్రిడంచే చెప్పిందే!”

“ఓహో! అయితే పెళ్ళిపెత్తనమంతా మీరిద్దరేచెలాయుస్తున్నారన్నమాట” అంటూ నవ్వింది విజయ.

“నేను హాస్యానికి చెప్పటంలేదు విజయా? నిజంగా మీ ఇద్దరికీ ఇష్టమైతే ఈ పెళ్ళి జరిపించాలని నా ఉదేశ్యం. శ్రీనివాస్ ఎం. ఏ. పాఠశాలకు. లైఫ్ ఇస్ట్యూరెన్స్ డిపార్ట్ మెంట్ లో పనిచేస్తున్నాడు. సభ్యత, సంస్కారాలు తెలిసినవాడు. ‘ఊ’ అంటే కోటిమంది అమ్మాయిలు, వేలకొద్దీ కబ్బాలు! కాని వాడికావ్యమిలేదు. ఎంతమందిని చూసినా వాడికి సంతృప్తి కలగడంలేదు. ఇంటా బయటా వాడి పెళ్ళి గురించి గొడవే వాడికీ వయస్సు వచ్చింది కాబట్టి పెళ్ళిచేసుకోవాలని, పెళ్ళాంతో హాయిగా సినీచూలూ-సి.కాగ్లూ-జల్సాలూ-రూమ్మని తిరగాలని ఉంది. కాని ఆసలు పెళ్ళికూతురుదగ్గరే వచ్చి పడింది చిడ్కు. తొందరపడి పనిర్థయమూ చేసకోగలిగిపోతున్నాడు. తను పెళ్ళిచేసుకుంటే అది సుఖసయం అవుతుందో కాదో అనేదే వాడి భయం” రామం ఆగాడు.

విజయ నవ్వింది “బావుంది. అయితే ఏం చేస్తాడట?”

“మరి విను. అదేకదా నీకు చెప్పింది మొన్న నొకనాడు మాయంట్లో కూర్చుని నేనూ, వాడూ మీ వదినా ఏవేవో కబుర్లు చెప్పుకొంటున్నాం. అందులోనే వాడి పెళ్ళి ప్రసక్తి వచ్చింది. వాడు తన మనసులోని విషయం ఏదోచెప్పాడు. దానికి మీవదిన నీలాగే నవ్వు

క ల్ప న ...

తూ 'బావుంది అన్నయ్యా అంతా నీలా భవిష్యత్తు తలచుకొని భయ పడతారా? నీకంత భయమైతే పెళ్ళికూతురుతో నీ మనసులో విష యాలన్నీ ముఖామ.ఖ మట్లాడి నీకు నచ్చి తేనే పెళ్ళిచేసుకోరాదా?' అంది హాస్యంగా.

"అమ్మో! శ్రీనివాసులుగారికి స్వయంవరం కూడానా? జాగ్రత్త రోయ్! ఈ రోజుల్లో అమ్మాయిలు మరీ గడ్డుగా ఉంటున్నారు" అంటూ నవ్వాను నేను. మాతోపాటు వాడుకూడా నవ్వాడు. ఆ తర్వాత వాడేం ఆలోచించుకున్నాడోగానీ అదే పట్టుపట్టి కూర్చున్నాడు. "పెళ్ళిచూపులంటూ ఓ నిమిషంపాటు మొసోలు చూసుకున్నంతమీద, ఏం తెలిసిపోతుంది? నేను స్వయంగా వధువుతో మాట్లాడి పెళ్ళిచేసుకుంటాను. అంతే" అంటూ చెప్పుకొచ్చాడు. వాడి సమస్య గురించి ఆలోచిస్తే చటుక్కున నువ్వుగుర్తుకొచ్చావు విజయా! ఇన్నాళ్లూ నిన్ను తెలిసిఉండి కూడా వాడికి సంగతి చెప్పనందుకు నన్ను నేనే తిట్టుకున్నా ననుకో. వెంటనే నాడిహామీ వదినకుకూడా చెప్పాను. "నిజంగా ఈ పెళ్ళి జరిగితే ఎంతో అందంగా ఉంటుంది" అంది. అందుకే వాణ్ణి ఏదోమిషమీద తీసుకొచ్చి నిన్ను చూపించాను ఇంతవరకూ వాడికి ఈ సంగతి చెప్పలేదు. ముందు నీ ఉద్దేశ్యం తెలుసుకొని వాడికి చెప్పాలనుకుంటున్నాను. ఏమంటావు? అసలు వింటున్నావా నేను చెప్పింది?" అన్నాడు రాము వుగిస్తూ.

"అ.అ. నిజకేం? అప్పుడే అంతవరద్యాన్నారానే గానో" అంటూ నవ్వి- "ఇంతకూ నన్నేం చెప్పమంటావ్?" అంది.

"శ్రీనివాస్ నీకు నచ్చాడా?"

"చ పోదు!"

"చెప్పు విజయా! అన్నయ్య దగ్గర చెల్లి సిగ్గుపడుతుందా?"

"నచ్చితే నన్నేం చెయ్యమంటావ్?"

“అతనితో మాట్లాడుతావా?”

“ఏమిటి మాట్లాడేది?”

“అతనే అడుగుతాడు. నువ్వుచెప్పు నీకు కావలసింది అడుగు. అతను చెప్తాడు. దాదాపు ఇంటర్వ్యూ అన్నమాట”

“జావుందిలే.”

“చెప్పు మరి”

“ఎక్కడ మాట్లాడేది?”

“మీ ఇష్టం. మా ఇంట్లో అయినా సరే! ఈపార్కులోనైనా సరే!”

“నాకు సిగ్గు జాబూ! వదిన హాస్యం చేస్తుంది!”

“ఛ! దానికి మాత్రం తెలీదేమిటి? నీకా భయం ఏమీ వద్దు.”

“అయితే ఈ సంగతి నాన్నకు చెప్పవద్దా?”

“ముందే వద్దు. ఇంటర్వ్యూ కానీ! మీరు పరస్పరం ఇష్టపడితే ఏర్పాత నేను చెప్తాను, పెద్దవాళ్ళద్వారా నిశ్చయంచేద్దాం. ముందే చెప్పస్తాం అనుకో. ఒకవేళ ఏకారణంచేతనైనా మీ ఇద్దరికీ ఇష్టం లేకపోతే అప్పుడేం జావుంటుంది?”

“అవునులే. ఈ సంగతి నాయనమ్మ విందంటే తిట్టిపోస్తుంది.”

“అయితే. నువ్వు సిద్ధం అన్నమాట. ఈ రాత్రే వాడికి అంతా చెప్తాను. రేపు ఏ కబురూ నీకు చెప్తాను.”

“సరేలే. ఇక పోదాం. గొప్ప కబురు అందజేశావు.”

“కాదేమిటి మరి?” అంటూ లేచాడు రామం.

• • • • •

విజయ దాదాపు ఆరాత్రంతా ఆలోచనలతో జాగారంచేసింది. శ్రీనివాసతో ఇంటర్వ్యూ! తలచుకొంటున్నకొద్దీ ఆశ్చర్యం కలుగు

తూంది. విచిత్రం అనిపిస్తోంది. శ్రీనివాస్! అందమైన పేరుకదూ? తగినట్టే సుందరమైన గూఢం! కుడిచీతి పర్వమడతలమీద ఎడంచేయి దండకట్టుకుని నించుంటే వాచీగ్లాస్ తళతళా మెరుస్తూ తీవిగా-దర్జాగా-అబ్బా! ఏం పలుకుదాతనం! సూటిగా నిశితంగాచూసే చురుకైన కళ్ళూ! పాపిడిలేకుండా మేడమెట్లమీద పైకి-పైపైకి-పోయే కారు నల్లటి జుట్టు!-ఎంతైనా నిజమైన సౌందర్యం మగవాడిదే-శ్రీనివాస్! అక్షరాలా శ్రీనివాస్! వధువుతో ఇంటర్వ్యూ కోరుతున్నాడా? ఏం అడుగుతాడటా? అంత దర్జాగల వ్యక్తిని ఎం సమస్యలు బాధిస్తున్నాయి? ఈ ఇంటర్వ్యూతో అవి అన్నీ పరిష్కారంచేసుకుంటాడా?... తను అతనితో- ఏకాంతంగా మాట్లాడుతుందా?... అసలు మాట్లాడగలిగా? అతనికి నచ్చితే...? పెళ్ళి చేసుకుంటాడా? ఎంత విడ్డూరంగా ఉందీ విషయం! వివాహం నిర్ణయించుకోవటం ఇంత సులభమా? విజయకు శ్రీనివాస్ నూ అతని నిర్ణయాలను తలచుకొంటూన్న కొద్దీ సిగ్గుకన్నా సంభ్రమం ఎక్కువ కాసాగింది. పెళ్ళి అంటే అతనికి ఎంతటి పవిత్రభావం ఉందీ! అవునుకదూ? పెళ్ళి ప్రతివ్యక్తికీ తప్పనిసరి సంఘటన, దాంపత్యం రెండు జీవితాలకు అపురూపమైన బాంధవ్యం! కష్ట సుఖాలను నిర్ణయిస్తూ నిండు జీవితాలను పరిపాలించేది పెళ్ళి! అందుకే అతను ఇంతగా ధంగా నిర్ణయించుకున్నాడేమో! “భగవాన్ చిన్నదాన్ని నేను చేసే ఈ సహసాన్ని మన్నించి ఆశీర్వాదించు!”

విశాలమూ పరిశుభ్రమూ అయిన గదిలో శ్రీనివాస్ ఒంటరిగా సోఫాలో కూర్చుని ఉన్నాడు. మనసంతా ఆలోచనలు అల్లిబిల్లిగా అల్లుకుంటున్నాయి. నిండు జీవితానికి ప్రాతిపదిక వంటి కళ్యాణం నిర్ణయించుకొనే ఈ సమయం-భవిష్యత్తును శాసించే ఈ ఘడియలు... ఏమౌతుంది? విజయ వంటి అమ్మాయి నే నేమో తాను కోరుతున్నది.

విజయలో ఏదో విశిష్టత గోచరించిందని తనకు - ఈనాటికి తన కోరికలన్నీ రూపు ధరించి విజయగా....

‘నమస్తే!’

ఆలోచనలో కలవరపడ్డాడు శ్రీనివాస! విజయ గుమ్మంలో నిలబడిఉంది. చిరునవ్వుతో లేచి నిలబడి - ‘రండి’ అంటూ గౌరవపూర్వకంగా ఆహ్వానించాడు. విజయ వచ్చి టేబుల్ ప్రక్కన కుర్చీలో కూర్చుంది. శ్రీనివాస విజయ వేషభాషలు చాలా సున్నితంగా పరిశీలించసాగాడు. విజయ అందమైంది. నిరాడంబరంగాఉంది. కిందట ఘడియవరకూ ముక్కుమొహం ఎరగని ఒక పరాయి వ్యక్తి ఎదుట తన వివాహ విషయాలు సంప్రదించుకోవటానికి కనీసం కళ్ళలో కలవరపాటైనా కన్పించనీయకుండా గుభీరంగా కూర్చుంది. ఏమైనా అలంకరించుకొందా? అనిపించలేదు. తెల్లటి నుదుట సన్నని కుంకుమ రేఖ దిద్దుకొంది. నల్లటి జారెడు జడలో ఏకే ఒక ఎర్రగులాబీ ఉంచుకొంది. మృదువైన చేతులకు నిండుగా గాజులు వేసుకొంది. తెల్లని శరీరంమీద మరీ తెల్లనిచీర ధరించింది. మర్యాద సూచకం కాబోలు. పల్లటి పైటకొంగు కుడిచేతిమీదుగా తీసుకొని మెడకొంచెం పక్కకు వంచి నేలకేసిచూస్తూ కూర్చుంది. విశేషమేమంటే విజయ అలంకరించుకున్నట్టుగాక అవి అన్నీ తనకు సహజమే అన్నట్టు కన్పించింది. విజయలో ఎక్కడా వెత్రితలలువేసిన నవనాగరికత తాలూకు లక్షణాలు మచ్చుకైనా కానరాలేదు. చంద్రబింబంవంటి ఆమొహంలో ఏదో కళ.... అద్భుతంవంటి ఆచెక్కెళ్ళలో ఏదో అందం...శ్రీనివాస శృప్తిగా ఫీలయ్యాడు. ఇటువంటి రూపురేఖలే తను కోరేది. విజయతో ఎన్నో విషయాలు మాట్లాడాలి. మంచి చెడ్డలన్నీ విపులంగా తెలియవరచాలి. ముఖ్యంగా విజయకు తాను అర్థంకావాలి విజయ కూడా ఇలాగే ఆలోచిస్తూందా?

‘విజయా!’

క ల్ప న...

విజయ తలఎత్తి చూసింది చాల మంచిగా “చెప్పండి” అన్నట్టు. విజయ శ్రీనివాస్ తో మాట్లాడటానికి సిద్ధంగా ఉంది.

‘రామం నాగురించి మీకు చెప్పి ఉంటాడు.’

‘చెప్పారు.’ విజయ కంఠధ్వనిలో సరళత గోచరించింది. శ్రీనివాస్ తుణం ఆగాడు ‘ఈ ప్రసంగంలో నా కెంత బాధ్యత ఉందో మీకూ అంతే ఉంటుంది విజయా! ఈ తుణం వరకూ మనలో ఎటువంటి నిర్ణయానికొచ్చేవు. కాబట్టి ప్రతి విషయం చాల లోతుగా ఆలోచించి మీ మనసుకు నచ్చిన విధంగా నిర్భయంగా నిర్మోహమాటంగా మాట్లాడండి అదే నేను కోరేది. ఇది మన జీవితాలకు సంబంధించిన ఘట్టం. ఎవరైనా మన మోసగించినా తర్వాత మనమే అశాంతి పాలవాల్సి ఉంటుంది.’

విజయ శ్రద్ధగా వింది.

‘ఈ ఇంటర్వ్యూకు మీరు మనసు పుర్తిగా అంగీకరించారా? లేక మీవా తెవరై నా...’

‘లేదు నన్నెవరూ ఒత్తిడి చెయ్యలేదు. నేను మనస్ఫూర్తిగా అంగీకరించాను’

‘ఎందుకు అంగీకరించారో కారణం చెప్పారా?’

‘మీకోరిక నాకు నచ్చి అంగీకరించాను. ఒట్టి చూపులకంటే పరస్పరం మాట్లాడుకోవటంలో ఎక్కువ ప్రయోజనం ఉంటుంది. నేనే అలా నిర్ణయించుకొంటే నా కోరిక తీరుతుందనే నమ్మకంలేదు. కాని వచ్చిన అవకాశాన్ని సద్వినియోగం చేసుకోవచ్చు కదా? అందుకే అంగీకరించాను.’

‘నాకోరిక మీకు సమంజసంగా తోచటం సంతోషం విజయా! ఈ ప్రసంగానికి ఇద్దరిదృష్టిలోనూ విలువ ఉంటుంది.’

విజయ శ్రీనివాస్ మొహంలోకి చూస్తూ అంది- 'నిజానికి ఇది విన్నప్పుడు కొంత జంకాను. కాని తర్వాత బాగా ఆలోచించి ధైర్యం చెప్పుకున్నాను.'

'ఇందులో మీరంత భయపడవలసిందేమీలేదు విజయా! ఇది పరీక్షలకు హాజరవటమేమీ కాదుకదా? మన అభిప్రాయాలు ఒకరివి ఒకరం తెలుసుకొంటాం అంతే. నిండు జీవితాన్ని నిర్ణయించుకొనే ఈ సమయంలో ఈమాత్రం ధైర్యం చేయగలగాలి.' విజయ మంద హాసం చేస్తూ అంది- 'దై వప్రేరణ లేకుండా మీ జీవితాన్ని మీరే నిర్ణయించుకోగల ననుకుంటున్నారా?'

'అది వేరేసంగతి. సుఖమైనా దుఃఖమైనా భగవంతుడు ప్రసాదించాడనుకొనేదానికన్నా నాకు నేను చేసుకున్నా ననుకోవటంలో సంతృప్తి ఉంటుంది. నేను వధువుతో మాట్లాడితీరాలని నిర్ణయించుకోటానికి కారణం నా జీవితాన్ని సుఖమయం చేసుకోవాలనే కోరిక. నా పరిస్థితులు నా మంచిచెడ్డలు వివరంగా వధువుకు తెలియాలి. పరస్పరం ఏకీభవించాలి. ముసుగులో వ్యవహారంగా ముందు పెళ్ళి తతంగం జరిగిపోయిన తర్వాత ఒకరి మనసు ఒకరికి పడకపోతే బాధపడి ప్రయోజనంలేదు. జీవితాన్ని నేనంత తేలికగా తీసుకోను-వింటున్నారనుకొంటాను.' శ్రీనివాస్ విజయ కళ్ళలోకి చూస్తూ అగాధు. విజయ చూపులు దించుకొంది- 'వినటమేకాదు. చెప్పండి. అర్థం చేసుకోటానికి ప్రయత్నిస్తాను' అంది వినయంగా. విజయప్రవర్తనలో మర్యాద చిహ్నం లేగానీ అపివేకంగా సిగ్గుపడి చిరాకుపెట్టే లక్షణాలేమీలేవు. శ్రీనివాస్ ప్రారంభించాడు- 'మాకు నాన్నగారులేరు. ఇంటికి నేనే పెద్దవాడిని. అమ్మ ఉంది. అవిడ కోడలుకావాలని కలవర పడుతూంది తర్వాత విధవ అక్కయ్య ఒకావిడ ఉంది. అవిడకు భర్త తరపు కొంత ఆస్తి ఉంది. నాలుగు సంవత్సరాల కూతురు ఉంది అవిడ కొన్ని సంవత్సరాలవరకూ పుట్టింటే ఉండవలసిన వ్యక్తి. నా తర్వాత చెల్లి కాపురం చేసుకొంటుంది. పుట్టిం

క ల్ప న ...

టికి వస్తూ పోతూ ఉంటుంది. తమ్ముడు ఈసంవత్సరమే మెడిసిన్ లో జాయిన్యూడు. ఆఖరి చెల్లి నాలుగో ఫారం చదువుతుంది. దానికి తగినంత చదువు చెప్పించి పెళ్ళిచెయ్యాలి. ఇదీ మా కుటుంబం. అందర్నీ మీకు పరిచయం చేశాను.'

విజయ మౌనంగా వింది.

'వాళ్ళందరికీ నేనే పెద్దను. అంటే ఆ కుటుంబ బాధ్యతలన్నీ నావే. అమ్మనూ అక్కయ్యనూ చూడాలి తమ్ముణ్ణి ప్రయోగశాలకు చెయ్యాలి. చెల్లిళ్ళను సంతోషపెట్టి పంపుతూండాలి విజయా! ముందు నా బాధ్యతలు మీరు అర్థం చేసుకోండి'.

'అవును. దేనినీ మీరు కాదని తప్పించుకోటానికి వీలేదు'

'అలా ఎన్నడూ చెయ్యను. అదే నేను చెప్పబోయే విషయం. రేగు నాకు రాబోయే శార్య, పుట్టబోయే బిడ్డలు... వీళ్ళకాదు నాకు కావలసింది. నా కుటుంబం పెద్దది. మా ఇంటికి రాబోయే కోడలు మొట్టమొదట సమ్మి కుటుంబాన్ని ఇష్టపడి పెద్దల్ని గౌరవించే వ్యక్తి కావాలి. కొంతవరకూ తన స్వార్థంపైడిచి ఇంట్లో అందరి అభిమానాన్నీ పొందగలగాలి. ముందు ఈ విషయంలో మీ అభిప్రాయం చెప్పండి విజయా!'

విజయ మౌనం వహించింది. శీలినీవా... తిరిగి అన్నాడు - 'మీరు పూర్తిగా ఆలోచించుకోండి. మీ అభిప్రాయం ఏదై నా నిర్మోహమాటంగా బయటపెట్టండి. మా సమ్మి కుటుంబంలో బాధ్యతలన్నీ ప్రత్యక్షంగా నావిగా కన్పించినా పరోక్షంలో నా జీవితంలో పాలు పంచుకున్న వ్యక్తివే అవుతాయి. అది ఆదర్శమూర్తిగా ప్రవర్తించి సంసారాన్ని సుఖమయం చేయవలసి ఉంటుంది. విజయా! మీ శక్తి మీరే అంచనా వేసుకోండి - చాలమంది అమ్మాయిలు అత్తా ఆడ బిడ్డలూ అనే ఎటువంటి అడ్డంకులూలేని ఒంటరి కాపురాలను కోరుకుంటారు. అటువంటి వ్యక్తి ఒకాడను నేను ఎరుగుదను. అది

ఉమ్మడి కుటుంబాలలో బాధ్యతలు నిర్వహించేటంతటి శక్తిమంతురాలు కాదట పెళ్ళి జరిగాక మీరు కాపురం కావాలని బాధపడితే ఏం చేయాలి? ఒక విధంగా అదికూడా ఆవిడ నేరం కాదేమో! సమిష్టి కుటుంబంలో కోడలికి చాల ఓర్పు-సహనం-ఉమా గుణం-స్వార్థత్యాగం.... పెద్దమాటలు చెప్తున్నానని అనుకోకండి. నిజానికి అటువంటి భావాలన్నీ ఆమెలో ఉండాలి మీశక్తి సామర్థ్యాలు....'

మాటలలో అడ్డుతగిలి చిన్నగా నవ్వుతూ అంది విజయ- 'అంత లేని గొప్ప లక్షణాలు నాకు ఉన్నాయని నేను అనను గానీ సమిష్టి కుటుంబాన్ని గురించి ఏ విధంగానూ నేను అయిష్టపడను. నాకూ కొన్ని లక్షణమైన బాధ్యతలు స్వీకరించవలసిన అవసరం వస్తే మన స్ఫూర్తిగా సంతోషంతో అంగీకరిస్తాను. నేనూ పదిమందిగల కుటుంబంలో పుట్టి పెరుగుతున్న దానినండీ.' విజయ మాటలు విన్న ప్రతిమాటా వేయి చెవులతో విన్న శ్రీనివాస్ ముఖంలో సంతోష రేఖలు వెల్లివిరిశాయి.

"విజయా మీరు జాగ్రత్తగా ఆలోచించే మాట్లాడుతున్నారా? కావాలంటే కొంత టైం తీసుకున్నా..."

"అవసరం లేదండీ! కని పెంచిన తల్లినీ- తోడబుట్టిన తోడునూ దూరం చేసుకోమని అడిగే ఆడదాన్ని కానే!" విజయ కన్నుల్లో గర్వం తొణికిసలాడింది.

"విజయా! చాల సంతోషం! నేను భయపడుతున్నది ప్రత్యేకంగా ఈ విషయం గురించే ఇంటి కోడలి మంచితనమే ఆ ఇంటికి సుఖశాంతులు ప్రసాదిస్తుంది!"

విజయ శ్రీనివాస్ మొహంలోకి చుస్తూ నిర్మోహముగా అంది- "ఇంటిని స్వర్గంచేసే బాధ్యతంతా ఒక్క ఇంటికోడలిదే కాదు. ఇంటిలో ప్రతి వ్యక్తికీ సంబంధించి ఉంటుంది " విజయ మాటల్లో

కల్పన...

శ్రీనివాస్ కు ఎన్నో భావాలు అర్థమయ్యాయి. మిగిలిన వాళ్ళంతా చెడుగా వ్రవర్తించి ఒక్క కోడలు మాత్రం గుణవంతురాలైతే ఇల్లు స్వర్గం ఎలా అవుతుంది? ఇదేనా విజయ అనుమానం?

“మీరన్నది అడురాలానిజం. కోడలిని ఒక దాసీమనిషిలా చూస్తూ సంతోషపడే సంసారాలను చాలా చూస్తూంటాం. కాని విజయా మా ఇంట్లో వ్యక్తులంతా చదువు సంస్కారం లేనివాళ్ళుకారని గర్వంగా చెప్పగలను. మా యింటికి రాబోయే అమ్మాయిని నా భార్యగా ఇంటి కోడలిగా అభిమానించి గౌరవిస్తారు. కోడలంటే బానిసకాదు విజయా భార్యతలు ఉన్నట్టే ఆవిడకు హక్కులూ ఉంటాయి. అమ్మ పర్యవేక్షణలో ఆవిడే ఇంటి యజమానురాలౌతుంది. ఆవిడకు ఆస్థానం నేను కల్గిస్తాను... ఇప్పుడు మీ అభిప్రాయం చెప్పండి”

విజయ నవ్వి అంది. “నేను చెప్పేశాను”

శ్రీనివాస్ సంతోషమంతా కళ్ళలోవ్యక్త పరుస్తూ చూస్తూంటే విజయ ఇబ్బంది పడింది.

శ్రీనివాస్ ముందుకు సాగిపోయాడు. “అయితే తర్వాత విషయం. నెలకు నా జీతం మూడువందలూగాక సంవత్సరానికి భూముల మీద రెండువేలలోపు ఆదాయం వస్తుంది, పేరుకు మాత్రం నేను ఆఫీసరును. కాని మా కుటుంబం చాలా నిరాడంబరంగా గడుస్తుంది. ఆఫీసరు భార్యనని ఏమైనా ఆశలు పెట్టుకొంటే మాత్రం నిరాశ పొందవలసివస్తుంది. ఈ విషయంకూడా మీ ఇష్టానికి సరిపోవాలి కదా?”

విజయ ఆ విషయం చాలా తేలికగా తీసుకుంది, “కనీసపు అవసరాలకు లోటు కలగకపోతే సంతోషమే. నేను చిన్నతనంనుంచీ పెద్దపెద్ద హోదాలకు అలవాటుపడి లేను.”

ఒక్క బయటి విషయాలే కాదనుకోండి ఇంటి ఫని పాటల

సంగతి కూడా..." శ్రీనివాస్ ఆగిపోయాడు. కాని విజయ అర్థం చేసుకొని అతని నిర్మోహమాటానికి నవ్వుకొంది. "ఆ విషయంలో మీరేమీ బయపడకండి నాకు ఇంటి పనులన్నీ చేయటం వచ్చు. నేను వెళ్ళినచోట సోకర్లు చాకర్లు ఉండాలని ఎప్పుడూ అనుకోలేదు" అంది నవ్వుతూ. శ్రీనివాస్ కూడా నవ్వి అన్నాడు- "సంతోషం విజయా! నేను అడగాలనుకున్న విషయాలు పూర్తయ్యాయి. ఇక మీ అభిప్రాయాలు తెలుసుకోవాలి. నన్ను పది అడగాలని ఉన్నా అడగండి అన్యథా భావించను"

విజయ ఏమీ మాట్లాడలేదు.

శ్రీనివాస్ కొంతసేపు చూసి-"నన్నేమీ అడగాలని అనుకోలేదా? మీకు కొన్ని ఉద్దేశ్యాలు ఉంటాయి. అని నేను అంగీకరించాలి కదా? పోనీ కొంతవరకూ నే నడుగుతాను. చేప్పండి, మీరు ఎక్కువ సమయం ఎలా వినియోగిస్తూ ఉంటారు? మీకు ఏ పనులంటే ఎక్కువ ఇష్టం?" అంటూ విజయను గురించిన చమాచారం ప్రారంభించాడు.

"నేను ఎక్కువ పుస్తకాలతోనే కాలక్షేపం చేస్తూ ఉంటాను. ఇంటి పనులు చేయటం కూడా నాకు ఇష్టమే"

"సినిమాలూ. షికార్లూ?"

"మితంగా. అటువంటి విషయాల్లో మిలిమీరిన మోజులు మా ఇంట్లో ఎవరికీ లేవు"

"మీకు మీ భవిష్యత్ గురించి కొన్ని ఆలోచనలు లేవా?" శ్రీనివాస్ సూటిగా అడిగాడు.

విజయ నవ్వింది. "ఎందుకు లేవు? ఉన్నాయి అవి ఇప్పుడు అడగకపోయినా మీరు అంగీకరిస్తారనే అనుకుంటున్నాను!"

"ఎందుకంత నమ్మకం నామీద మీకు? అలా అనుకుంటే"

క ల్ప న ...

కాదు. అవేమిటో విపులంగా చెప్పండి. ఇద్దరికీ మంచిది" శ్రీనివాస్ ఒత్తిడిచేస్తున్నట్టు అన్నాడు. విజయ అడిగింది - "రేడియోలో నా పాట లెప్పుడై నా మీరు విన్నారా?"

"వినే వుంటాను కాని మీ పాటలనే ప్రత్యేకతతో కాదు. మొన్న రామం మీరూ కలిసి పాడినప్పుడు విన్నానుక దా స్టేషన్ లో. చాల చక్కగా ఉంది అనుకున్నాను."

"నేను ఎప్పుడూ రేడియోలో పాడినా, నాటిక ల్లో పాల్గొన్నా మీకు అభ్యంతరం ఉంటుందా?"

శ్రీనివాస్ తన ఆలోచిస్తున్నట్టు ఊరుకున్నాడు. "నాకు ఏరే ఏమీ అభ్యంతరం ఉండదు. కాని ఈ దశలో మీకు వీలయినట్టు రేపు శ్రీమతి అయిన తర్వాత కూడా జరుగుతుందని అనుకుంటున్నారా?"

"చాలవరకు ఒక లక్ష్యం పెట్టుకున్న వారికి వీలుగాకపోవటం ఉండదనుకోండి అంత తీరనినాడు నేనేసరి పెట్టుకుంటాను. మరి మీరు అభ్యంతరం పెట్టకబోయినా మీ పెద్దలు..."

"లేదు విజయా! మా అమ్మా అక్కయ్యా అంతా చదువు సంధ్యలను గౌరవిస్తారు. మీరు చక్కని గాయకురాలైతే అందరికీ సంతోషమే కదూ?"

'సంతోషం' అంది ముక్తసరిగా విజయ.

'ఒక్కమాట మీ ఈ అభిప్రాయాన్ని - అంటే ఇక ముందు మీరు రేడియోలో పనిచెయ్యటాన్ని నేను ఇష్టపడనంటే నన్ను తిరస్కరించేవారా?'

"ఎందుకా విషయం"

"కావాలి మీకోరిక ఎంత బలమైనదో తెలియాలి"

"లేదు మీరీ విషయాన్ని అంగీకరించకపోతే బాధపడి ఊరు కొనేదాన్ని గాని మిమ్మల్ని తిరస్కరించేదాన్ని కాను."

“ఎందుకని?”

“మీ వంట సంస్కారాలే ఇంత సామాన్యమైన కోరిక అంగీకరించలేనప్పుడు ఇక అది తీరేమార్గం లేదుకదా? దాన్నే విసర్జిస్తాను” శ్రీనివాస్ నవ్వాడు— “చిత్తంగా మాట్లాడు తున్నారు. మీరు బాధ పడవద్దు విజయా! మీ కోరికలను నేను మనస్ఫూర్తిగా అంగీకరిస్తున్నాను. సాధ్యమైనంతవరకూ మీ అభివృద్ధికే ప్రయత్నిస్తాను,”

విజయ కన్నుల్లో కృతజ్ఞతాభావం పొడసూపింది. “తర్వాత ఏమయింది. మీరు అచ్యుతా భావించకపోతే నేను ఒకటి అడుగుతాను. నేను ఏవిధమైన అపవిత్రతనూ సహించలేను. దీనివలన కొన్ని సుగుణాలతో ఆదర్శాలతోగడపాలని ఆశపడుతున్నాను. మరేమీ అనుకోకండి. చందమంది ఆఫీసర్లులో లంచగొండితనం ఉంటుందని విన్నాను. మీరు...” విజయ ను టలు దొరనినట్లు లగిపొయింది. శ్రీనివాస్ గర్వంగా నవ్వాడు.

అంతలోనే విజయ తిరిగి అంది— “ఈనాటి నా ఏమయి మైనా మీరు మరుగుపర్చి వ్యవస్థల్లో మీరు కోరికలే తీర్చి మీరు అభివృద్ధిపొవచ్చు. నా మనసు గాయపడితే....”

“విజయా!” శ్రీనివాస్ గొంతులో కొంత తీవ్రత ధ్వనించింది. “మీరు నా మనసు మీరు గాయపరుస్తున్నారు. మీ నీతినియమంకు సంతోషం కానీ అపి మీకేకాదు. నాకూ ఉన్నాయి. మీ అనుమానాలకు నా జవాబు వినండి. లైఫ్ ఇన్సూరెన్స్ డిపార్టుమెంట్లో లంచాల ప్రసక్తిలేదు. భగవంతుడి దయవల్ల నీతిగా బ్రతకగలిగే ఉద్యోగమే దొరికింది. అంతేకాదు. నా తల్లి మీద ప్రమాణం చేసి చెప్తాను. నన్ను నమ్మండి. నేను సిగరెట్లు తీసుకున్నాను ఎక్కువగానే కాలుస్తాను. తగ్గించుకోవాలనే కోరిక నాకూ ఉంది. శర్మారాజు ఏకాక్షరిగా ఉంటాను. అప్పుడప్పుడూ ప్రియతమాలతో మూత్రం.

క ల్ప న ...

మితిమీరి ఎన్నడూ ప్రవర్తించలేదు. ఇక వ్యభిచారం త్రాగుడూ అనే లక్షణాలు నేను ఎరగను. ఇవన్నీ మీరు నమ్ముతారా?"

విజయ మాట్లాడలేదు. శ్రీనివాస్ విసురుపాటు చూస్తూ కూర్చుంది. కొన్ని తుణాలు గడిచాయి. "ఇంకేమీ అడగనక్కర్లేదా?" అన్నాడు శ్రీనివాస్. విజయ నవ్వుతూ అంది - "అడగటం ఆలా ఉంచండి. మీకు కోపం ఎక్కువనుకుంటాను"

శ్రీనివాస్ సిగ్గుపడి నవ్వేస్తూ - ఫర్వాలేదు. "మీరు శాంతపరు లుగా?" అన్నాడు.

"తర్వాత విషయం. కుటుంబ నియంత్రణం గురించి మీ అభి ప్రాయం?"

"అంటే"

"అంటే ? అది మీ భవిష్యత్తులో ఆచరణలో పెట్టదల్చు కున్నారా?"

"ఎంత మందుచూపు!" అప్రయత్నంగా అనేశాడు శ్రీని వాస్. విజయ చాల సిగ్గుపడింది. "ఉమించండి. నేను అడిగిన విష యం సున్నితంగా లేదేమో!"

"అదేమీ కాదు కాని మీ కెందుకా అనుమానం వచ్చింది? నేను పూర్వం మనిషిని కానుగా పూర్వం చాదస్తాలు పోవటానికి?"

"అయినా సరే ఉండే పూర్వపు వ్యక్తుల ఒత్తిడిలో ధైర్యం చయ్యలేక జీవితాలను సరకం చేసుకుంటున్నవాళ్ళను చాలమందిని చూస్తున్నాం."

"వాళ్ళు తెవిరి తక్కువవాళ్ళు విజయా! నే నెంత బరువు మోయగలనో నిర్ణయించుకోవలసింది నేను అంటే తర్వాత అడగండి."

"మరి లేవు."

“బాగా ఆలోచించుకున్నారా? అయితే ఏ నిర్ణయించుకున్నట్టు?”

“అది మీకు తెలియాలి”

“అయితే వినండి. నేను మిమ్మల్ని పెళ్ళిచేసుకొని అర్థాంగిగా చేసుకోటానికి ఇష్టపడుతున్నాను దానికి కారణాలు మీ అందం, గుణం, వివరించాలంటే చాలచెప్తాను. సమయం ఇదికాదు.” విజయ మందహాసంతో సిగ్గు తెరలు కదిలాయి.

“మరి మీరు నన్ను ఎందుకు అంగీకరించారో చెప్పతారా?”

“ఇవీ మీరు చెప్పిన కారణాలే. మీ అందం, గుణం నాకు నచ్చాయి. మీవంటి సంస్కారులు అరుదు. నేను పెళ్ళిగురించి ఎక్కువగా ఎన్నడూ ఆలోచించలేదు. కాని ఏవో విశిష్టతలుగల వ్యక్తి నా భర్తగా లభించాలని మనసు కోరుకుంటుంది ఆ వ్యక్తి మీరే కాబోలు” అంది విజయ కొంత హాస్యంగా.

శ్రీనివాస్ పెదపులమీద లాస్యం మెరిసింది. “నాకు చాల సంతోషంగా ఉంది విజయా! నా ప్రయత్నంలో ఇంత దిగ్విజయం లభిస్తుందని అనుకోలేదు. ఆశించినదానికన్నా మిన్నగా ఫలితంపొందాను. క్రిందటి గంటవరకూ నా పెళ్ళి ఒక సమస్యలా తయారై నన్ను తయరేపెట్టింది. అంతా నా పెళ్ళిగురించి అడిగేవాళ్ళే. అంతా పోచ్చు రించేవాళ్లే. నాకూ తెలుసు. నేను పెళ్ళిచేసుకోవాలి. కాని ఎవరావ్వక్తి? ఎక్కడుంది? నాకు ఒక తేకోరిక. ఆవిడరాకతో సంసారంలో ఎటువంటి కలతలూ తలఎత్తుకుండా సుఖమయంగా సాగిపోవాలి. అలాగే బరుగుతుందని ఎవరై నా హామీ ఇస్తే తప్పకుండా పెళ్ళిచేసుకుంటాను. చిలకాగోరువం కాఅంటారే అలా సినిమాలూషి కాన్లు-ఆటలూ-పాటలూ ఎంచక్కా ఉండరా? నేనేమీ దురాశలకు పోవటంలేదే! అయినా నన్ను అర్థం చేసుకోగలిగే వ్యక్తి లభిస్తుందా? అంతమంచి గుణం, సంస్కా

కల్పన ..

రంగల అమ్మాయిలు ఉన్నారా? ఉంటే అటువంటి గుణపాతిని భార్యగా పొందగలిగేటంత అదృష్టవంతుడినా? ప్రతిక్షణం ఎన్నో ఆలోచనలతో గడిపేచూడిని. కానీ నా నిరీక్షణ వ్యర్థం కాలేదు. నా ఆశ నిరాశ కాలేదు. నాకు ఎంతో సంతోషంగా ఉండి విజయ! ఈ నాటికి పద్మావతి లభించింది.'

'పద్మావతి! ఆవిడెవరు?'

'శ్రీనివాస్ భార్య'

'ఓ! అదా?' అంటూ నవ్వింది విజయ.

'ఏం? మీకు అసూయ కలిగిందా?'

'కాదా మరి?'

'అ. శ తొందరగా అభిప్రాయాలు ఏర్పరచుకోకండి విజయ! మీవంటి భార్య నేను అదృష్టవంతుని కదూ?'

'దయచేసి ఇక నన్ను మన్నించకండి. సర్వాశ మీ అదృష్టంలో నాకూ వాటూ కేటాయించండి.'

శ్రీనివాస్ నవ్వాడు. 'చాలా గమనదాసీ విజయ!'

'మీకంటేనా'

శ్రీనివాస్ చూపుల తుపాకుల పట్టి ఉండగా విజయ వీటి నిలబడింది. 'మరి నేను వెళ్తాను నమస్తే.'

'భార్యకు భర్త తిరిగి నమస్కరించకూడగట'

'ఎవరన్నారటా?'

'పెద్దలు.'

'ఓహో! పెళ్ళికూతురుతో మాట్లాడి మరి పెళ్ళిచేసుకోమన్నారా విజయ?'

‘మర్చిపోయి ఉంటారు’

‘బావనపున. గడుసు పాళ్ళకు బనుకూలంగా ప్రవర్తిస్తూ ఉంటారు పెద్దలు. మరి నేను వెళ్తాను.’

‘ఎవరూ వెళ్ళకూడలేదు కూర్చోండి. రామం ఇందిరా ఇక్కడికి వస్తారు-ఒరేయ్ రామం’ అంటూ గట్టిగా పిలిచాడు శ్రీనివాస్. విజయ సిగ్గుపడి తిరిగి కూర్చుండిపోయింది. రామం ఇందిర వస్తున్నా గదిలో కొచ్చాడు. చాలా గం పాపుల డబ్బా వీసుకొని.

‘నీ ఇంటిర్యూస్ ఏమైందో నీ మామయ్యతో అడిగే అటలలో మాత్రం నేనే గెలిచా వన్నయ్యా!’ అని ఇందిర వచ్చి.

‘ఉత్తదిరా. అంతా దగాచేసి గెలిచింది.’

‘బావుంది. మీకు కళ్ళు లేవేమిటి?’

‘ఉంటే ఏం లాభం. ఆటలలో నేనప్పుడు తావగాలేదు. తిప్పలు పడుతున్నారో మాడాలన్న ధ్యాసే ఉన్నది!’

‘ఇంకకూ చూశావా?’ శ్రీనివాస్ నవ్వాడు.

‘లేదులే అన్నయ్యా! అందుకే ఈ సందర్భం. ఇంకకూ ఏమైందో చెప్పవే?’

“ఇంకేమైంది? అదిగో అది నీ ముగిసినది” శ్రీనివాస్ విజయ కేసి చూసి నవ్వాడు.

‘అయితే మాత్రం అప్పుడే వెళ్ళిపోయింది అని దించుకొంటేమిటి?’ అంది ఇందిర విజయను విశ్వాసంతో చూస్తూ.

‘మరి కాస్త ప్రార్థన చేసుకోవడం!’ శ్రీనివాస్ ఫరోక్తికి ఇందిర ఫక్కుమంది. విజయ లేచి నిలబడి.

‘ఎవరూ ఇందిరా! అరగిపోయిపోయి మించే ఆలోచించుకోకుండా ప్రార్థన చేయండి. మీరూ నీ అన్నగారి అలవాటు. మోసగాడు. మేము ఏమై మేము ఏలా కావాలన్నా మారిపోగలం.”

క ల్ప న...

‘బాగా చెప్పావ్ చెల్లాయ్! అయితే బావగారూ! మీకు మేము చేసిన ఉపకారానికి మీరు మా కిచ్చే ప్రతిఫలం ఏమిటిటా?’ రామం అన్నాడు.

“నా శక్తికి మించని విధంగా మీ ఇష్టమైంది అడగండి. సంతోషంతో ఇస్తాను. అప్పుడైతే నా మీ ఋణం తీర్చుకోలేనేమో!”

“అయితే అడుగుతున్నాను అన్నయ్యా! మా నానిగాడితో అడుక్కొందుకు చిన్ని ఆడ... బొమ్మ కాదు సుమా.... పాప...సంవత్సరం గడువు.”

“హో! అదైతే నన్నుగాదు, మీ వదినను అడగండి. ఆవిడ పెత్తనం.”

విజయ ఎంత గంభీరమైనదైతే నా సిగ్గుపడిపోయింది. ఆ కళ్ళలో సిగ్గు దొంతరలు వెతుక్కొంటూ లేచి నిలబడ్డాడు శ్రీనివాస్.

పెద్దవారి ఇష్టప్రకారం విజయ పెళ్ళి శ్రీనివాస్ తో నిర్ణయమైంది. నాయనమ్మ విజయ అదృష్టాన్ని వేనోళ్ళ పొగిడింది కాని మరో సనుస్య తెచ్చిపెట్టింది. విజయ- పెళ్ళిలోనే శారద పెళ్ళి కూడా జరిగిపోవాలట. “విజయేమో గడసరిదీ తెలివైందీ కాబట్టి పెళ్ళి మానేసి చదువు చెప్పించినా ఫలితం కన్పించింది. శారదకు అంత గడుసుదనం లేదు. విజయలాగ అది చదువు సంద్యల్లో పైకిరాదు. దానికి నోట్లో నాలికేలేదు. పనిలో పని ఓ ఇంటి దాన్ని చేసేస్తే గుట్టుగా కాపురం చేసుకుంటుంది. చదువుమానిపించినా అది పేచీ పెట్టదు “అంటూ చెప్పుకొచ్చింది. “నిజమేను మరి” అంటూ అమ్మ ఎప్పటిలా నాయనమ్మకు వంతపాడింది. శారదను “విజయక్కయ్యతో పాటు నువ్వు పెళ్ళి చేసుకుంటావులే?” అంటే అది నిలిసి నిలిచి న్నట్టు సవ్య సవ్యేసి జారిపోతూన్న ఓణి లాక్కుంటూ పరుగుదీసింది.

నాయనమ్మ ఆలోచన విన్న విజయ అదిరిపడింది. శారదకు పెళ్ళా? పద్మాలుగేళ్ళ పసిదానికి మూడవ ఫారంలోనే చదువు మాని పించి శారదకు పెళ్ళిచేస్తారా? ఏం పాణిణమీది కొచ్చింద? పిచ్చి శారదకు ఆభరణాలు శుభరూపం తెలిసే. దానికి ఇష్టాలూ అయిష్టాలూ లేవు అందుకని దాని చదువు మాన్పిస్తారా? విజయ అమ్మతోనూ, నాయనమ్మతోనూ భిచ్చితంతా చెప్పింది- శారదకు పెళ్ళి చెయ్యటానికి వీలేదని, దాన్ని చదివించాలని నాయనమ్మ ముందు ముందు మంచిగా మాట్లాడినా తర్వాత తగూతానికి దిగింది. తాచెడ్డ కోతి వనమంతా చెరిపిందట. నీకు సాగిపోయిందని అందరికీ సాగిపోతుందంటే? ఆ వెర్రిబాగుల్ని నీలా ఇరవై ఏళ్ళవరకూ ఎదిగి కుంర్పుంటే దానికి మొగుడెవడై నా వస్తాడటే? అందర్నీ నువ్వే ఉద్ధరిస్తావుటే?" అంటూ పురాణం తెరిచింది.

విజయ నాన్నగారితో సంప్రదించాలనుకొంది. విజయ పెళ్ళి నాన్న గదిలో కూర్చుంది. టేబుల్ మీద పుస్తకం ఒకటితీసి పది నిమిషాలసేపు తిరగవేసింది.

"నాన్నా! శారదకు పెళ్ళి నిశ్చయిస్తున్నారట దాని చదువు మానిపించేస్తావా?" అంది మౌనాన్ని భగ్నం చేస్తూ.

'అవునుమరి. నాయనమ్మా. వాళ్ళూ పట్టుపడుతున్నారమ్మా!'

"అదేమిటి నాన్నా? అలా అంటావా? పూర్వకాలంది నాయనమ్మ చెప్పినట్టే ఈ కాలంలో జరగాలంటే ఎలా? పమితైనా వేసుకోటం రాని పసిదాన్ని చదువు మానిపించి పెళ్ళిచేసి కాపరానికి పంపటం ఎంత అన్యాయం నాన్నా? తల్లి తండ్రిల చాటున ఆడుతూ పాడుతూ కాలం గడపాల్సిన వయసు. అప్పుడే దాని బ్రతుకుమీద బాధ్యతలు మోపటం - పోనీ నీకు సమంజసంగా ఉందా నాన్నా?"

నాన్నగారు ఏమీ మాట్లాడలేదు చాలసేపు. 'శారద ఏమీ అనటంలేదట కదమ్మా! ఇష్టపడిందట కదా?'

ఉషాబాల ధరించిన తెలిపట్టు వలిపెంలాగ దశదిశలూ కమ్ముకున్న మంచుతెరలతో రమణీయమై అందగించింది ప్రకృతి. పతుల కిలకిలారావాలు మృదుల సంగీతంలాగా మానవులకు మేలుకొలుపులు పాడుతున్నాయి. రాత్రి అంతా లోక సంచారంచేసి అలసి సొలసిన రేరాజు ఎర్రనైన ముఖంతో పశ్చిమ కొండల్లో పవళించ బోతున్నాడు. ఉషాబాల మంచు ముసుగు రవ్వంత తొలగించి ఉదయాద్రి మీద దినకరుని రాకని సూచించే అరుణ కాంతులు పీఠించి ప్రియుని ఆగమనానికి తను వెల్లడ తేజిత మైపులకించిపోయింది. ఆ మైపులకంపులో వేయిరోజులు విచ్చుకున్నాయి. లక్షనవ మల్లికలు వికసించాయి. రేకు రేకునా వలపుతలపులు దాచుకున్న నవవధువులాగా చామంతులు చెంగలించాయి. మందారాలు మకరందమూఢురింపుగా పోయాయి. పెద్ద రాణులు ముఖాల్ని ఇంతింతచేసుకుని దినకరుని రాకను కాంక్షాపూరిత దృక్పథంలో పీఠించి, మా హృదయాల్నే నీకు కానుకగా ఇస్తున్నాము ప్రభూ! అలసించి వేధించక త్వరగా దయచేయండి స్వామీ! అన్న ట్లుగా వికసిత దశములు జూచి చాలభానుని బంగారు కిరణాల్ని స్వాగతించాయి. ఉషాబాల తను వెల్లడ కనుమించిన రక రకాల సుమగుచ్ఛాలతో సౌరభాల్ని సేదజల్లుతూ నవనవోన్మేషమైంది. రేయంతా చీకటి జీమూతాల్లో నాక్కి పోయిన ప్రాణికోటికి నవోదయమైంది.

ఆధునిక మానవునికి కాలాన్ని గలిపే సాధనం నాకన్నా మించింది తేదన్నట్లు గోడనున్న గడియారం అహంభావంగా అయిదుసార్లు మోగింది. తేలిక మీద తెలు మేల్పుల్లో ముఖాన్ని

క ల్ప న ...

దాచుకుని వాలిపోయిన శశి కళ్లెత్తి గడియారంవంక చూసి బరువుగా నిట్టూర్చింది. అరుణిమ దాల్చిన సోగకళ్ళు, పాలిపోయిన చెక్కిళ్ళు, అలసట సూచించే బరువైన కపోలాలు ఆమె నిద్రలేమిని చెప్పక చెప్పుతున్నాయి. తెల్లవార్లు ఆమె అల్లాగే కూర్చుని తన జీవితంలో పెనుభూతంలాగా ఆవహించిన సమస్యకి పరిష్కార మార్గం కోసం వెతకి వెతకి అలసిపోయింది. మార్గాంతరం తోచక చికాగ్గా లేచి పచాతు చేస్తోంది.

పరధ్యాన్నంగా వున్న శశి గండు తుమ్మెద ఝాంకారానికీ పులిక్కిపడి కిటికీలోంచి తోటలోకి తొంగిచూసింది. తను ఎంతో ప్రేమతో పెంచుకున్న గులాబీ చెట్టు కొమ్మకొమ్మనా వికసించిన పూలతో పకపకలాడుతూ తనని రారమ్మని ఆహ్వానిస్తున్నాయి. ఆమెకి ఏంతో ఇష్టమైన ఎర్రగులాబీ వంక తదేకంగా చూసింది. నిన్న విచ్చిన అరచేయ్యంత పెద్దదైన ఎర్రగులాబీ రేకులు రాల్చకుండా అలాగే వున్నది. మంచుతో తడిసిన రేకులు అందమైన సోయగాన్ని వెదబల్లుతూ ప్రాణత్వాన్ని సంతరించుకున్నవి. దాని పక్కనే అర విచ్చిన చిన్నారి గులాబీ ఆకుల చాటున వొడిగి అమ్మ చాటు కన్నె పిల్లలాగా సిగ్గు దొంతరలు వొలకపోస్తోంది.

పువ్వు పువ్వు వద్దా గిలిగింతాలు తిరుగుతూ ఝాంకార సంగీతాన్ని ఆలపించి మురిపించిమురిసిపోతూ, చిన్నారి గులాబీవద్దకువచ్చి ఆగింది కొదమ తుమ్మెద, తుమ్మెదగంధీరాకృతిచూసి గజగజలాడింది గులాబీ. తుమ్మెద "అమ్మా! వద్దే వెళ్ళివామ్మని చెప్పనే" అని గోముగా చూస్తూ జెదురు కళ్ళతో పెద్ద గులాబీ రేకుల క్రింద వొడిగింది.

కన్నె గులాబీ మొగ్గగా వున్నప్పుడే సుకుమారుడూ, సుందర రూపుడూ, ప్రేమాస్పదుడూ అయిన అళికుమారుడి కోసం కలలు కన్నది. తనగుండెల్లో వలపు తలపుల మధువంతా అతడికోసమే దాచు కున్నది. యవ్వనోదయమై ఒక్కొక్క రేకు విచ్చుకుంటుంటే వెడదల

తన రేకులెత్తి అళికుమారుడి కోసం ఆతురతతో ఎదురుచూడ సాగింది. తన మనస్సులో మధువంతా ఒక్కసారి అళిపాదాలముందు వాలకపోయాలని తహతహ లాడింది. తన ప్రియుడితో తననికూర్చు మని భగవంతుణ్ణి మనసారా కోరుకున్నది. తన ఆశలు వమ్ముకావన్న ఆశతో నవోదయానికి నమస్కరించింది కానీ...

కానీ, ఇదేమిటి? చూస్తేనే భయం కొల్పేటట్లు పున్న ఈ భృంగరాజు తన పజ్జచేరబోతున్నాడు. భయంతో కళ్ళుమూసుకొని, “వద్దే అమ్మా! వెళ్ళిపోమ్మని చెప్పవే!” అని మళ్ళీ వేడుకున్నది పసి గులాబీ. భృంగరాజు ఇదేమీ లెట్టలేనట్లు జబర్దస్తీగావచ్చి చిన్నారి గులాబీ మృదువైన రేకలమీద వాలేడు. బగుప్పతోనూ, అసహ్యంతోనూ రేకులు ముడుచుకుని భీత్కారం చేసింది. అయినా భృంగ రాజు వదలిపెట్టలేడు. పువ్వు పువ్వునా మనుషుగ్రోలటమే తన జన్మ హక్కుగా భావించి తొండాన్నిజూచి మధువంతా పుక్కిలింతలుగా జుర్రుకొని రెక్కలు విదుపుకుంటూ ఎగిరిపోయాడు. వంచితరా లైన స్త్రీలాగా మధువంతా కోలుపోయి, నలిగిపోయిన రేకలతో పగిలిన హృదయంతో అమ్మ రెక్కల సందున వాలిపోయి మంచు కన్నీటి ముత్యాలతో అమ్మ వడి అంతా తడిచిసింది, దగాపడిన చిన్నారి రోజా.

జాలితో చిన్నగులాబీ శిరస్సు నిమిరి, “మనకి ఇష్టం నిష్టా లేమిటి తల్లీ! వచ్చిన భృంగానికి స్వాగతమివ్వటానికే మనం పుట్టాము. వ్యతిరేకించే శక్తి మనకు లేదమ్మా. అయినా నువ్వు కోరుకున్న అళి కుమారుడు నీకోసం రాలేదుగా! రాని వాడికోసం తపింపకన్నా, వచ్చిన వాడికే మనస్సు ఇచ్చుకుంటే సుఖం” వోదార్చింది పెద్ద గులాబీ. జేవురించిన ముఖంతో కన్నుమన్నది కన్నెగులాబీ. “మమ తయీ, మమకారాలు వదులుకోటం అంత తేలికా పనిటమ్మా! నువ్వలాగే చేశావా? అయినా నా మనస్సు ఇంకోరికి ఇచ్చుకున్నా

క ల్ప న ...

నని భృంగరాజుతో నువ్వు చెప్పలేదు. చెప్పితే బలాత్కరించేవాడు కాదేమో. నువ్వు... నువ్వే చేశావు ఇదంతా". ఉక్రోషంతోనూ, బాధతోనూ ఏడిచింది చిన్నారి రోజా. ఫకాల్న నవ్వింది పెద్ద గులాబీ. ఆ నవ్వులో ఎన్నో జీవిత రహస్యాలు దాగి ఉన్నాయి. మరెన్నో స్త్రీ ధర్మాలు మిళితమై ఉన్నాయి.

అదంతా చూస్తూ నిలబడ్డ శశి గులాబీ నవ్వుచూసి విస్తుపోయింది. భంగపడ్డ కన్నెగులాబీని చూసి కన్నీళ్లు కార్చింది. నిజంగా తన పరిస్థితి ఈలానేవున్నది. అందుకే అడవాళ్ళని పువ్వులతో సరి పోలుస్తారు గాబోలు. పెద్దగులాబీ చెప్పిన జీవన సత్యమే తనకు ధ్యేయమా? రాత్రినుంచీ తను తల బట్టలు కొట్టుకుని ఆలోచించినా ఏమీకోచలేదు. ఇప్పుడిగులాబీ తనకి కర్తవ్యబోధచేసింది. అయినా...

అయినా అపని చేయటానికి తన మనస్సు ఒప్పుకోలేదు. తనను తాను నంచించుకుని కృత్రిమ జీవితాన్ని గడవలేదు. తనవాడు అనుకున్నవాడు తనకి దూరమైపోయాక తన బ్రతుకు ఎందుకు? తన గుండెల్లో గుడికట్టుకుని తనచే ఆరాధింపబడే వాడికి కాక మరొకరికి తనని తాను అర్పించుకోగలదా! అబ్బ! తల్చుకుంటేనే చాలు తన మనస్సు ఆనందపు కెరటాల్లో పువ్వైస్తూగా ఎగసి పడుతుంది. అతను... అతను ఎవరతను? తనకి వెయ్యి జన్మల తపః ఫలితం, తన కోరికల పంట, తన ప్రేమ పెన్నిధి. అతను లేకపోతే తనులేనని అనుకున్నది. మనసా వాచా అతనికే తన జీవితాన్ని అర్పించుకుని ఆరాధించింది. శరీరాలు వేరుగానీ మనస్సులు ఒకటే అన్న భావంతో కలిసితిరిగేరు. భగవంతుడు కూర్చిన జంట అని అందరూ పొగిడారు. తన అదృష్టానికి పొంగిపోయింది. పెళ్ళి కాకపోయినా అందరూ తమని భార్య భర్తలుగానే భావించారు. చదువుపూర్తి అయి వున్నత పదవి నందుకుంటేనేగానీ పెళ్ళిచేసుకోవటం ఇష్టంలేదనేవాడు. తనూ పెళ్ళికి అట్టే ప్రాధాన్యత ఇవ్వలేదు అతను ఉన్నత విద్య నిమిత్తం విదేశా

లకి వెళ్ళుతూ, "ఒక్కసంవత్సరంలో వస్తాను శశీ. ఎక్కడున్నా నేను నీ వాడిని. నిన్ను ఏనాటికీ మరువను. నామాట నమ్ము. సంవత్సరం తిరిగే నడికి నీపాదాల ముందు వాలుతాను. సంఘోషంగా వీడ్కొలుపు శశీ" అని తన నోదార్పి తన కన్నీళ్ళు తుడిచి వెళ్ళేడు. అతడు తన వాడే నన్న నమ్మికతో సంవత్సరం అవలీలగా గడిపింది.

కానీ... సంవత్సరంలో వస్తానన్నవాడు అయిదు సంవత్సరాలు గడిచినా రాలేదు. ఎక్కడున్నాడో ఎలావున్నాడో తెలీదు. అతని ఆరోగ్యంకోసం సదా భగవంతుణ్ణి ప్రార్థించేది. అతను రాలేదన్న బాధతోపాటు యితరులనే మాటలు మరింత బాధ పెట్టేవి. అయినా తను అతన్ని గుర్తించి అపోహపడలేదు. నిందావాక్యాలు మనసులోకి బొరనీయలేదు. ఆశతో, ఆశేదనతో అతనికోసం ఎదురు చూడసాగింది.

ప్రకృతి అంతా పండు వెన్నెలలో సున్నత అయి ఆనందంతో మైమరచి నర్తించేపేళ, తన స్నేహితుమూర్తి చిరునవ్వుల వెన్నెల తల్చుకుంటూ తనూ పరవశించింది. ప్రకృతి అమావాశ్య చీకటి కోరల్లో చిక్కుకుని కృశించిపోతే, అనుమానపు పెనుభూతాల చీకటి మసస్సంతా ఆవహించి తనూ భీతావస్థలైంది. ప్రకృతిలో వసంతోదయమై కోయిలకుహారవములతో, కొదమతుమ్మెద ఝాంకారాలతో, పరిమిళావృతమైన వాయుసమీరాలతో, చూపరులని దిగ్రాభంతులని చేసే సుమ వాటికల సోయగంతో, చివురు జొంపాల నీడల్లో వసలడ్మితోకూడి వసంతుడు నాట్యమాడితే తన మనస్సులోనూ వసంతోదయమైంది. కోరికలు మోసులెత్తగా, ఆశాలతలు చివురించి అనురాగపు పూలు వికసించగా ఆమె అందాల నీడల్లో అతనికోసం నిరీక్షించింది.

గున్నమామిడి చివురు మెక్కిమెక్కి బొంగురుపోయిన గళ మెల్లి గానం ఆలాపించిన కోయిల అలసిపోయి విశ్రాంతి తీసుకున్నది.

క ల్ప న ...

వికసిత పుష్పాలు కొదమ తుమ్మెదల మొరటుతనానికి వసివాడిపోయాయి. కళజారిణ ప్రకృతి కాంత కాగిలినుంచి వసంతుడు తప్పుకున్నాడు.

తన ప్రియతముడు రానేలేదు.

ప్రచండభానుని నిశిత కిరణాలు ఆయుధాలుగా ధరించి గ్రీష్మ రాజు శంగమీద అవతరించాడు. నిప్పులుమీసే దినకరుని కిరణాల తాపానికి ప్రాణికోటి అల్లాడిపోయింది.

తన గుండెల్లో ఆశాలత వాడిపోయింది. విరహాన్ని కీలలకి గుండె నెరిరాలు విచ్చింది. నిట్టూర్పు గాడ్చులతో సాక్షి-సోలిపోతూ అతనికోసం వేచివున్నది.

గ్రీష్మరాజు తన ప్రతాపాన్ని చూపి ప్రాణుల్ని త్రాహీ అని పించాననే గర్వంతో కివిగా వెనక్కుదిరిగాడు.

అయినా... అతను రానేలేదు.

కారుమేఘాల గుర్రాలమీద పురుషుల పిడుగుల శంఖారావాలతో వర్షరాజు గంభీరంగా దయచేసేడు. ఏనుగు తొండాల్నిబోలిన వర్షధారలతో, పదను కత్తుల్లాంటి తటిల్లతలతో, మహావృషాన్ని సహితం కూకటి వేళ్ళతో పడగొట్టగలిగే ప్రభంజనాలతో ప్రకృతి దద్దరిల్లిపోయింది.

తన మనస్సులో నిరాశా నిచ్చువల కారుమేఘాలు అలముకుని కన్నీటి జలధారల్లో తడిసిపోతూ అతను తప్పకుండా వస్తాడన్న ఆశా తటిల్లతలు తక్కుమంటుంటే హృదయ కవాటాలు తెరుచుకుని అతని కోసం నిరీక్షించింది.

ప్రచండ ప్రభంజనాలతో, పువ్వెత్తుగా ఎగసిపడే నదీనదాల వెల్లువల్లో లోకం అల్లాడిపోతూంటే జాలిపడిన వర్షరాజు చల్లచల్లగా జారుకున్నాడు.

తను ఎదురుచూస్తూనే వున్నది.

అతివోకగా హేమంతుడు వచ్చాడు, మంచు ముత్యాలు కాసు కగా యిచ్చాడు. పేయసీ ప్రియులకి ప్రియజాంధవుడై నాడు. విరహముల్ని వేధించాడు. నుదివగ్గులచేత ముచ్చటగా చీవాట్లు తిని వెనక్కు పరిగెత్తేడు.

అతడు రానేలేదు...

ఎదుటివారి పచ్చదనాన్ని చూసి వోర్వలేని పగవాడిలాగా శిశిరం వేంచేసేడు. పసి తీవెలన్నీ పసివాడిపోయాయి. పచ్చటి చెట్లన్నీ మోడులై పోయాయి. వ్యధిత హృదయాలు లాగా పచ్చటి నేలంతా బీడు బారింది. కళజారిని ప్రకృతి పండి రాలిన ఆకుల వంకా, ఎండిమోడులైన చెట్లవంకా బాలిగాచూస్తూ వసంతుడి కోసం ఎదురుచూడసాగింది.

అబ్బ... అతను... రానేలేదు.

తను నిరీక్షించటం మానలేదు. తన మనస్సు శిశిరంలాగానే కళ తప్పింది ఇంక తన బ్రతుకులో వసంతం లేదు. యుగయుగాలు అతనికోసం యిలా చూస్తూనే వుంటుంది. ఈ రాగిబ్యాళలో తను శలభంలాగా మాడిపోయినా తనకు తెల్లలేదు. కానీ.... లోకం తన బ్రతుకు తనని బ్రతుకనీయటంలేదు. తన రాగపరాగాలతో లోకానికి పనిలేదు. పైగా అపహాస్యం చేస్తుంది. మనసు, మమతా విస్తరించి పెద్దలు నిర్దేశించిన వాడితో పని జీవితాన్ని గడపటానికి తను సిద్ధపడాలి. లేకుండా ఎదురిస్తే సంఘం తన మీద కత్తులు విసురుతుంది. అయినా తనకి బాధలేదు. తనవాడే తనకి కాకుండా పోయాడన్న బాధతో సంఘం విసిరే కత్తుల గాయాలు ఏపాటిబాధ?

కానీ, చిన్నతనంలోనే అమ్మా, నాన్న విపోగొట్టుకున్న తనని అన్నయ్య అపదూపంగా పెంచేడు. కంటికి రెప్పలాగా, కంటిలో

క ల్ప న ...

పాపలాగా పెంచుకున్న అన్నయ్య, తన కాల్లో ముళ్లుగుచ్చుకుంటే అతని గుండెల్లో గునపాలు గుచ్చుకున్నట్లు బాధపడిన అన్నయ్య గౌరవాన్ని తను నిలపాలి. అపరూపంగా, అతిగారాబంగా, అమ్మని మరపించిన వదిన మాట శిరసావహించాలి. వారి పరువు ప్రతిష్టలు కాపాడే బాధ్యత తనకి ఉన్నది. నిజమే కానీ యీవిషయంలో తను ఏమీ చేయలేకపోతోంది. తన బ్రతుకంతా అతడేనని నమ్మి మనస్సు యిచ్చుకున్న అతడికి కాకుండా మరొకడికి కట్టిపడేస్తానంటే ఎలా ఒప్పుకుంటుంది? అన్నయ్య ఎంతో బ్రతిమలాడేడు.

ఎంతకాలం ఎదురుచూసినా నువ్వు కోరుకున్నవాడు రావటం లేదు. అసలు ఏమైపోయాడో తెలీదుగదా! ఎందుకమ్మా ఇంత ఆశ? నిన్ను అతడు మర్చిపోయేవుంటాడు. నువ్వే బేలతనంగా నీ బ్రతుకు పాడుచేసుకుంటున్నావు. నామాట విను తల్లీ... నిన్ను పువ్వుల్లో పెట్టి పూజించుకునే వాడిని. పెద్ద హోదాలో ఉండి నిన్ను రాణిలాగా చేసేవాడిని నీకోసం తెస్తానమ్మా. నువ్వువూ-అంటే చాలు ఎన్ని వేలైనా గుమ్మరించి నీకు తగిన వరుణ్ణి వెతుక్కు వస్తాను. అని ఎంతో చెప్పేడు.

ఆయినా తను - వూ - అనలేకపోయింది.

‘అన్నయ్యా-ఆడది ఒక్కసారే మనస్సు యివ్వగలుగుతుంది. ఆ యిచ్చిన మనస్సు మళ్ళీ వెనక్కురాదు. మనసులేని మనువుల్లో సుఖపడేది ఎవరు? ఈ ఒక్క విషయంలో నన్ను మన్నించు ఇంక నువ్వేమీ చెప్పినా చేస్తాను.’ అన్నయ్య చేతులు పుచ్చుకు బ్రతిమలాడింది.

‘ఇదంతా నీమంచికోసమేనమ్మా, పెళ్ళికాని ఆడదాన్నిలోకం బ్రతకనీయదు. విచ్చివాడిమీద రాళ్లు విసరినట్లుగా, అపవాదులరాళ్లు రువ్వి గాయపరుస్తారు. అప్పుడు నీకు సానుభూతి చూపేవాళ్ళయినా వుండరు. నామాటవిను తల్లీ.... నీజీవితాన్ని సరిదిద్దుకోగలిగిన వ్యక్తు

రాలివి అయ్యావు. నీకు ప్యతిరేకంగా ఏమీచేయను. బాగా ఆలోచించి నీ బ్రతుకుదిద్దుకో. మన ప్రేమకి అర్హులుకానివారికోసం మన జీవితం త్యాగం చెయ్యటం వెర్రి తనం తల్లీ”

అన్నయ్య మాటలు తను వినలేకపోయింది గబగబా గదిలోకి పరిగెత్తింది. ఆరోజంతా అన్నం తినకుండా గదిలోంచి ఇవతలకి రాకుండా కంటికి మంటికి ఏక ధారగా ఏడిచింది. వదినవచ్చి పక్కలో కూర్చుని వోదార్చింది.

“ఏమిటమ్మాశశీ మరీ పిచ్చిపిల్లవై పోతున్నావు. ఏమన్నాంటే కోపంగానీ అతడేమో నిన్నుమర్చిపోయి ఎక్కడో కుషిగాడంటాడు! మరినువ్వేమో అతనికోసం ఆరాటపడి జీవితాన్ని వ్యర్థం చేసుకుంటున్నావు! నువ్వు బాధపడి నీవాళ్ళని బాధపెట్టుతున్నావు! మగవాళ్ళ మాటలు వట్టి నీటిమూటలు, వాటిని నమ్మినవాళ్ళు గోతిలో పడకతప్పదు. ఇప్పటికయినా మించిందిలేదు. నీకర్తవ్యాన్ని నిర్ణయించుకో!” వదినచెప్పే మాటలకి తనగుండెలు బాధతో గిలగిల్లాడినయ్యి”

“వదినా! నీకుపుణ్యం వుంటుంది అతణ్ణి ఎమీఅనకు నీకు దణ్ణం పెట్టుతాను. వస్తాడు! అతడు తప్పకుండా వస్తాడు! కానీ...కానీ.... అప్పటికి కాలాతీతమైపోతుంది. వదినా, అప్పుడు అతనికి నాకన్నీళ్లు తప్ప మరేవీ ఇవ్వలేను!” వదిన వొడిలో మహాస్రవంతులు పరుగులెత్తేయి.

తెల్లవార్లూ విలసించింది. ఆలోచించింది. అయినా ఒక నిర్ణయానికి రాలేకపోయింది.

ఇప్పుడీ గులాబీపువ్వు చూసేసరికి తనకర్తవ్యం బోధపడింది. తనవాళ్ళకోసం తనబ్రతుకు త్యాగం చేయక తప్పదు. ఆడది తనకోసం తనేమీ చేయదు. ఇంకొకరి సుఖంకోసమే సర్వశక్తులూ ధారపోస్తుంది. తనమనస్సు వంచించుకుని మమకారాలు తుడిచేసు

కుని ఇతరులచూపిన బాటలో గుడ్డిగానడిచి వెళ్ళిపోతుంది. ఆదారిలో అన్నీ ముళ్ళూ, గోయలే వుండవచ్చు! లేదా అదృష్టవంతులకి గులాబీ పూలబాటే కావచ్చు. ఏదిఏమైనా! ఈదారి నాకు బాగులేదు. నేను నిర్దేశించుకున్న బాటలో నేను నడిచి వెళ్ళుతాను, అనేశక్తి స్త్రీకి లేదు. అలాటిశక్తి సంపాదించుకున్న స్త్రీని లోకం బ్రతుకనీయదు. నీతి దూరురాలనీ, అహంభావి అనీ, సంఘవిద్రోహి అని మరెన్నో విధాల దూషించి సంఘంలో బ్రతకనీయకుండాచేసి మాటల ఈటెల్లో మన స్సంతా తూట్లుపొడస్తుంది. అది ఆమెఒక్కదానికేకాదు. ఆమె ఆత్మీయుల్నికూడ ఆ ఈటెలు జాధిస్తాయి. అందుకే స్త్రీ తనకోసం కన్న తనవారికోసమే త్యాగం చేస్తుంది. అందరు స్త్రీలమాదిరే తనూ ఈ త్యాగం చేయకతప్పదు. ఈ వూహ వచ్చేసరికి మనస్సు విల విల లాడిపోయింది. శన్నీళ్ళతో వడోభాగం తడిసిపోయింది. అయినా మనస్సు నిలదొక్కుకొని చిన్న గులాబీని చేతుల్లోకి తీసుకుని-

“మనిద్దరి బ్రతుకులూ ఒకటేనమ్మా! నోరులేని నువ్వు ఏమీ చేయలేక పోతే వుండేనేను అశక్తురాల్ని అయిపోయాను. మన సాంఘిక ధర్మాలపేరిట వంచితుల మవటానికే పుట్టాము. ఎప్పటి కయినా ఎన్ని జన్మలకయినా మనతపస్సు ఫలిస్తుంది. భగవంతుడు దయామయుడు చెల్లీ - మనకోరిక నెరవేరే సుఖదినంకోసం ఎదురు చూద్దాము. అంతవరకూ ఈ త్యాగాలజ్వాలలో కాలిపోదాము.” అంటూ ఆరోజాపువ్వు చెంపలకి అద్దుకున్నది.

ఇంతలో అటువేపువచ్చిన శశి వదిన ఆమెను చూసి...

“ఏమిటమ్మో శశీ! పూలకన్నెతో కబుర్లు చెప్పుతున్నావా? ప్రేమోన్మాదంలో బాహ్యోన్ని మరచినవాళ్ళు పూలతోనూ, పడులతోనూ సల్లాపాలు జరుపుచారుట! నువ్వు ఆపనే చేస్తున్నావా?” గట్టిగా నవ్వుతూవచ్చి ఆప్యాయంగా శశి బుజాలమీద చేతులువేసింది.

“శశి వదినగారి కళ్ళల్లోకి నిశితంగా చూసి “అవును పదినా మనసి అర్థంచేసుకోలేని మానవులకన్నా అపేనయం. అర్థంచేసుకోటం చేతనవాలేగానీ భాషకందని భావాలెన్నో అందిస్తాయి. మన బాధని అర్థంచేసుకుని జాలిచూపుతాయి. అసలు మనమూ పూలజాతికి చెందినవాళ్ళమేగా అందుకే వాటికీ మనకీ అవినాభావ సంబంధం వున్నది. ఇది చూడూ ఈ గులాబీ నాకు ఎన్నో చెప్పింది. ఈ చిన్ని గులాబీ మనస్సు ఒకరికీ తను వొకరికీ ఇచ్చి దగా పడింది. అదే జీవన ధర్మం అని ఏదైనా గులాబీ వోదార్చింది మరి...మరి నేనూ ఈ పరిస్థితిలోనే వున్నానుగదా! నన్నూ అలా కియమనే మీరంతా బలవంతం చేస్తున్నారుగదా! ఇంక వాటికీ మనకీ బేధం ఏమిటి చెప్పు....అందుకే వదినా-వదినా మీరు చెప్పి .. నల్లీ.” ఇంక మాట్లాడలేక వదిన చేతుల్లో ముఖాన్ని దాచుకున్నది.

వదిన మనస్సంతా అర్థమైపోయింది. శశిని గట్టిగా గుండెలకి అదుముకుని, “అడవాళ్ళం తల్లీ! అనురాగాలు, అభిమానాలు అన్నీ దాచుకోవాలి. లేకపోతే లోకం డమించదు. ఇంత అస్వస్థత మైన మనమనసు రాగరంజితమవటమే మన బౌద్ధాగం తల్లీ. నీలాటి నాలాటివాళ్ళు ఎందరు కన్నీళ్ళుకార్చినా లోకానికి జాలిలేదు.” “ఇంకా ఏమో చెప్పబోయింది. వదినమాటలు వినే వోపిక లేకపోయింది శశికి!. ‘వదినా ఇంకేమీ చెప్పుకు. వినలేను’ అని బోరున విలపించింది. ఆమె ఆకస్మాదనలో ఎందరో వ్యధిల ప్రతిబింబం ప్రతిబింబించింది.

స్నేహం

తురగా జానకీరాణి.

మోకాళ్ళమీద గడ్డంటన్ని, క్రిందికి చూస్తూ కూర్చుంది సుమిత్ర. క్రింద గడ్డికొనలమీద తడి మెరుస్తోంది. దూరాన చిన్న నీలంపూలు గాలికి పూగుతున్నాయి. గాలికి వైచుంచి కనకాంబరం రంగు గొటం పువ్వుకటి రాలి క్రింద పడింది. బరువుగా నిట్టూర్పువదిలింది సుమిత్ర.

పుస్తకంలోంచి తలెత్తి చూసింది వసుంధర. “ఏమిటది ? ఇండాకణ్ణించి చూస్తున్నాను?” అన్నది.

సుమిత్ర మాట్లాడలేదు. దూరాన వున్న చెట్లకొనలమీద స్వర్ణ రుణకాంతితో సూర్యునికిరణాలు ప్రసరిస్తున్నాయి. అంతా నిశ్శబ్దంగా వున్నది.

హాస్టల్లో చేరి చదువుకునే ఆడపిల్లలంతా యీ గార్డెన్సులో కూచుని, నిట్టూర్పులు విడవమని కాదు. యింత అందంగా యీ తోట వేసింది-తెలుసా?” అన్నది వసుంధర.

ఎంతో ప్రశాంతంగా వున్నది వాతావరణం. తీయని ఊభ గోచరిస్తోంది చుట్టూ ప్రకృతిలో. దూరాన హాస్టల్లు జ్ఞాకుల్లోంచి ఏవో యిల్లగ్గీషుపాటలు వినిపిస్తున్నాయి. మధ్యమధ్య కీచుమని కేకలు పకపక నవ్వులు వినిపిస్తున్నాయి.

సుమిత్ర మళ్ళీ నిట్టూర్చింది. వసుంధర పుస్తకం మూసేసి ప్రక్కన వదేసింది. “ఏమిటా వేదన ? చెప్పమంటుంటే ?” అన్నది. సుమిత్ర మనస్థితి విరబూసిన పారిజాత వృక్షంలా ఉన్నది. కదిలిస్తే జలజలా రాలుతాయి పుష్పాలు. ప్రకృతి మాధుర్యానికి మనస్సు

క ల్ప న ...

కంపిస్తోంది. తనలోని ఆలోచనలన్నీ ఏదోవిధంగా చెప్పేసుకోవాలనీ, ఆర్థికని విరజిమ్మాలనీ అనిపిస్తోంది.

“నీ కప్పుడైనా పెన్ ఫ్రెండ్స్ అంటూ ఉన్నారా?” అన్నది సుమిత్ర.

“నాకు గిట్టవు అల్లాంటివి. ఏం. నీకు కావాతా యిప్పుడు?” అన్నది వసుంధర.

“ఒక వయస్సులో అది చాలారోమాంటిక్ గా కనుపిస్తుంది. 18-20 సంవత్సరాల మధ్య కాదూ?”

“కావొచ్చు - యింతకీ దేనికీ ఉపోద్ఘాతం?” సుమిత్ర కళ్లు సగం మూసుకుని చూస్తోంది. “జీవితంలో ప్రతి వ్యక్తికి యితరులకి కొంత ఆనందం, కొంత దుఃఖం కలిగించే అవకాశాలుంటాయి. అవి మనం ఉపయోగించు కోవడంలో వుంటుంది నేర్పు”

వసుంధరకి సుమిత్ర కళ్ళు ఆర్థికంగా మెరుస్తున్నాయా అని అనుమానంకలిగింది. క్రిందపడిన పచ్చపూవుని పట్టుకున్న ఆమె వ్రేళ్లు వణుకుతున్నాయా అనిపించింది. వసుంధర మౌనంగా వూరుకున్నది. ఈ ఏడ్వారం పరిచయంలో రెండు మూడు సార్లుకూడా చూడలేదు యీ మూడ్ లో సుమిత్రని. ఒకే రూములో ఉంటూ, ఒకేసారి కాలేజీకి వెడుతూ రిసెర్చి చేస్తున్నారు. ఇరవై నాలుగ్గంటలూ యిద్దరూ కలిసే వుంటున్నారు కానీ యిల్లాంటి మూడ్స్ లో సుమిత్ర పడినప్పుడు వసుంధరకి ఆమె అర్థంకాదు. ఏమీ చెప్పడు, బిగ్గరగా ఏడిచేసి బాధనైనా తీర్చుకోదు. ఏదో ఒక పరమసత్యాన్ని లోక సామాన్యంగా చెప్పి, దాన్ని గురించే బాధ పడుతున్నట్లు కనిపిస్తుంది. ఆమె చేత మాట పలికించడం అసంభవం.

కానీ—యీనాటి వాతావరణం భిన్నంగాఉంది. చుట్టూవున్న అందం, తమని అంటకుండా దూరందూరంగా జరుగుతున్న ధ్వనులు, మూగగా ఆనందాన్ని విరజిమ్ముతున్న పూలు, పిట్టలు చెట్లు -

వీటన్నిటిమధ్య తామిద్దరే ఏదో ఒక సామీప్యం అనుభవిస్తున్నాడు. కుసుమభరితమైన లతలావున్నది సుమిత్ర.

“సుమిత్రా, చెప్పు నేను వినడానికి సిద్ధంగావున్నాను” అన్నది వసుంధర. సుమిత్ర క్రిందికి వాలి గడ్డిమీద పడుకుంది. వసుంధర ఆమె తలనుతీసి, తన ఒళ్లో వుంచుకుంది. “చెప్పుమరి” అన్నదామె.

“నేను యింటరులో వుండగా పెన్ ఫ్రెండ్స్ సంఘంలో చేరాను. అంటే ఏదేశానికి సంఘం అన్నమాట. దూరదూరాల్నించి వచ్చే వుత్తరాలు, కలిగే పరిచయాలు, అవి కొనితెచ్చే స్నేహపరిమళాలు నా మనస్సులో నిత్యం మెదులుతుండేవి. ఎక్కువమంది మగవాళ్ళే వ్రాసేవారు నాకు. లక్కోనుంచి ఒకతను - సంగీతం నేర్చుకునే అబ్బాయి, మద్రాసునుంచి ఒక ఆయ్యాంగార్ల అబ్బాయి, పోర్ట్స్ మేన్, హైదరాబాదులో ఒక యం. ఏ స్టూడెంట్ - ఎవరో యింకా తెలుపతినుంచి మరో అమ్మాయి పరిమళ అని. ఇంకా ఎవరో వ్రాస్తుండేవారు. అందరికీ ఏదో ఒక పోజ్ యిస్తూ వ్రాయడం అలివాటు. నీ కర్థమౌతుంది కదూ ఆవయస్సు?

సభ్యుల జాబితాలో నా యోగ్యతలు - 16 సంవత్సరాలు, కవిత్వం. సంగీతం, ఫోటోగ్రఫీ అంటే యిష్టం. అన్నిటో ప్రవేశం, యితర ప్రాంతాల్లోని కాలేజీలను గురించి, విద్యార్థులను గురించి తెలుసుకోవాలని కుతూహలం. యివీ యితరులకు సంబంధించినంత వరకు యితరులకు తెలిసేవి. బాగున్నాయి యివన్నీ మరి.

గుప్పున వాసనవేసే వుత్తరాలు కొన్ని వస్తే అమ్మచూసి కేకలేసింది రెండు మూడుసార్లు. యీ వ్రాతలన్నీ మానేయమని. కానీ నేను వాళ్ళకి వ్రాయడం మాత్రమే మానేశాను.

రోజువిడిచి రోజు ఉత్తరాలు వచ్చేవి. నేను ఆరాతికి రాత్రే కూర్చుని, కొంచెం కాలేజీ ఖబుర్లు, కొన్ని ప్రకృతి వర్ణనలు, మాన

క ల్ప న...

సికావస్థలు-అన్నీ కలిపి వాగ్దేహాన్ని ప్రణయాత్మకంగా..."

సుమిన్ర ఆగింది. వసుంధర సుమిత్ర నుదుటిమీద వెంట్రుకలని ఉంగరంగా చుట్టి అల్లా వదిలింది.

"ఇంతకీ మైన చెప్పినవాళ్ళల్లో ఎవరిని ఏరుకోమంటావు నీ కథకి?" అనుకోకుండానే చిన్నగా నవ్వుతూ అడిగింది వసుంధర.

అంత సుఖాంతమైన కథేమీ కాదు వసుంధరా. ఏడాది తిరిగే లోపుగానే అందరికీ వ్రాయడం మానేశాను నేను. మీ ఫోటో పంపడనో, వివాహాన్ని గురించి, వర్ణాంతర. రాష్ట్రేతర వివాహాలను గురించి మీ అభిప్రాయయేమిటనో, మీ పూరు వస్తాము కలుస్తారా అనో" ఇల్లాంటి వాళ్ళకి సమాధానం వ్రాయాలనిపించేది కాదు.

వీళ్ళందరిలోకీ ముందునుంచి ప్రత్యేకంగా కనిపించాడు ఒకతను. ఈపూరి అతనే. బెజవాడలో పున్న నాకు యీ పూరు చాలా గొప్పగా అనిపించడంలో ఆశ్చర్యంలేదు. యం. ఎ. చదువు తున్నానని వ్రాశాడు. సారస్వతంతో బాగా పరిచయమున్నవాడు. అదీకాక, ఏవేవో వర్ణనలు వ్రాసేవాడు అతి రమ్యంగా. పత్రికల్లో కథలు చదివినంత ఉత్సాహంగా చదివేదాన్ని మొదట్లో. అప్పుడప్పుడే వికసిస్తున్న ఆలోచనలు నావి. తీయని మాటలు, రమ్యమైన వర్ణనలు. యిల్లాంటివి ఎక్కడ, ఏ రూపంలో గోచరించినా మనస్సు పులకరించే రోజులవి. ముత్యాల వరుసవంటి అతని అక్షరాలు అంత చక్కని దస్తూరి ఎక్కడా చూడలేదు నేను. మనస్సుని రంజింపచేసే మాటలతనివి.

అతనితో స్నేహం నాకు అలవాటైంది. మొదట్లో అతన్ని గురించి నిర్వికారంగా ఆలోచించినా, తర్వాత త్వరలో ఏవో పూహలు మెదిలేవి. విశాలమైన నుదుటిమీద దీపంకాంతి మెరుస్తుండగా, చక్కని వ్రేళ్ళమధ్య కలం పుచ్చుకుని వ్రాసే అతని మూర్తి కనుపించేది. నవ్వితే చిన్న గుంటపడే అతని కపోలం, చేతులపైకి మడిచి పెట్టిన

అతని పద్మ, ఆ మడతదగ్గర కనిపించే సౌందర్యం, గుండీ పూడదీసిన అతని లాల్చీ ఇల్లా రకరకాలుగా అప్పుడప్పుడు అతని రూపం కనుపించసాగింది. అతని కళ్లు-ఎంతో ప్రయత్నించినమీదట పూహించగలిగాను. పొడుగాటి రెప్పల వెంట్రుకలు, సుతిమెత్తగా కనుపించే కనురెప్పలు, నవ్వి తేముడుచుకుపోయేకళ్లు-అవిమాత్రం కనుపించేవి”

సుమిత్ర కంఠం వణుకుతోంది. కళ్ళు గట్టిగా మూసుకుని వసుంధర చేతినిపట్టుకుంది. “ఏమిటో రొమాంటిక్ పూల్ ననిపిస్తుంది ఇప్పుడు-ఆ వయస్సు, పరిచయాలు, అవన్నీ అనుభవించేసి మర్చిపోయేవి. వాటి మర్చిపోనీని పర్యవసానాలే జీవితంలో జ్ఞాపక ముంటాయి. ఆ పర్యవసానాల నంటి పెట్టుకున్న సంఘటనలు, మమతలు అన్నీ జ్ఞాపకముంటాయి కాబోలు.

ఉత్తరాల్లో ఎప్పుడూ అతను నా రూపాన్ని గురించి ప్రశ్నించలేదు, అతని రూపాన్ని గురించి వ్రాయలేదు. మూడేళ్ళు వ్రాసినా ఉత్తరాలు-ఎన్నడూ ప్రస్తావించే ధైర్యం కలిగిందికాదు. ఏవిధమైన వ్యక్తిగత విషయాల ప్రసక్తి ఉండేదికాదు. అతను వ్రాసేవాటిల్లో. ఏదో చిన్న చిన్న వ్యాసాలు, చక్కని స్కెచ్స్ అతని ఉత్తరాలు. నాకు ఎన్నిసార్లో కుతూహలం కలిగేది ఫోటో సంపండ్ని వ్రాద్దామని మగవాడు అతనే ఉత్సాహం చూపనిదే నేనెందుకు చూపాలి అని, తమాయించుకునేదాన్ని. ఎంత వద్దనుకున్నా, అతని ఉత్తరం రాగానే మనస్సు ఊయలలూగి, ఆనందంతో పులకరించేది. ప్రతి అక్షరం తేనె లొల్కుతూ కనుపించేది. అర్ధరాత్రి నిద్రలేచికూడా చదువుకునేదాన్ని అక్కడక్కడి పంక్తులు.

అతను యం. ఎ. పాస్ అయిపోయాడు. ఒక ఏడాది అవీ ఇవీ ఉద్యోగాలకోసం వెతికి లెక్కరదుగా స్థిరపడ్డాడు. నేను బి.యస్. సి. పూర్తి చేసేసరికి మేము ఒకరినొకరం చూసుకోకుండా, ఆప్యాయ మొలికే మాటలు ఒక్కటికూడా వ్రాసుకోకుండా కూడా అతి సన్ని

హితమైన స్నేహితులమైపోయాము. నేను అంటే అంటకుండా భిడియ పడుతూ బ్రాంయడం నేర్చుకున్నాను. ఊహించుకొన్నకొద్దీ అతని కళ్ళ జ్ఞాపకం వస్తుండేవి. అతన్ని చూడడమే తరువాయి, మా స్నేహం లతలల్లుకుని, పుప్పిస్తుందని వూహించుకునేదాన్ని. మెరుపులు మెరిసే నవ్వు అతని కళ్ళల్లో గోచరిస్తుందని వూహించేదాన్ని. ఇదంతా-దేనికెంత పొముఖ్యమివ్వాలో తెలియకపోవడం వల్లనే అనుకుంటాను. నన్నలముకున్న పరిమళంవంటిది అతని స్నేహం. ఆ నాలుగళ్ళ నాజీవితంలో ప్రతివారం పోస్టుమేన్ రాకకి, ప్రతిరోజు తెల్లవారడానికి ఒక పొముఖ్యం ఇచ్చాయి అతనిని గురించిన ఆలోచనలు. పొద్దున ఆలస్యంగా నిద్రలేవగానే సూర్యుని కిరణాలు కళ్ళని తాకితే-అతనే జ్ఞాపకం వచ్చేవాడు.

కాలేజీలో క్లాసులో పాఠాలు జరుగుతుంటే చుట్టూ పున్న మొగపిల్లలవంక తేలిపాట చూసేదాన్ని. “అమ్మో అతని పోలికలు కనిపిస్తాయేమోనని-వసూ! మరి పిచ్చగా ఉండొద్దూ?”

వసుంధర లేదని తలూపింది. “లేను చెప్పి” అన్నది.

నిజంగా అది పిచ్చే- ఓ. యస్. సి. పూర్తి కాగానే ప్రైదరా బాదులో యం.యస్.సి. చదువుకున్నాను. మిగిలిన పోట్ల దరఖాస్తు చేసినా సీటు రాలేదు కాబట్టి వెంటనే ఒప్పుకున్నాను. ఊరువిడచి మరోచోట ఉండటానికి వెడుతున్నామంటే ఉత్సాహంగా ఉండటం సహజమే కానీ తెపరెపలాడే మనస్సుతో చూడసాగాను అతన్ని కలుసుకోవడంకోసం. నాకు సీటు దొరికిందని వాశాను అతనికి. అతను వేరే ఏదో కాలేజీలో లెక్చరరు అస్స సంగతి మా అన్నయ్యకి తెలుసు. ప్రైదరాబాదు వెళ్ళిన తరువాత అన్ని కలుసుకుంటానన్న సంగతి అన్నయ్యకి మాటవరసకి చెప్పినట్లుగా చెప్పాను. వారం వారం వచ్చే అతని ఉత్తరాలని అందరూ గమనిస్తూనే ఉన్నా, అతని స్నేందుకనో చాలా మర్యాదస్తుడి క్రింద జమకట్టేసి, వట్టించుకోవడం

మానేశారు. హైదరాబాదుకి బయలుదేరే ముందుకూడా ఎక్కువగా మాట్లాడలేదు. నేను అతన్ని గురించి, ఏమిటో వెనుదీశాను.

నేనూ అన్నయ్యవచ్చి యిక్కడ హోటల్లో దిగాము.

యూనివర్సిటీకి వెళ్ళడం, ఫీజుకట్టడం, యిక్కడికివచ్చి హోటల్లో సీటు సంపాదించడం, అవీ యివీ కొనుక్కోవడం అన్నీ ఒకవారంలో పూర్తయినాయి. ఈవారం రోజుల్లో ఎన్నోచోట్లు తిరిగాము. బయటకు రావడం తడవు ఎక్కడో అతను కనిపిస్తాడని వెతికేవి నాకళ్ళు. అతను ఎవరని వెతుకురాను నేను, గుర్తుపడతాను?

అన్నయ్య వెళ్ళిపోయాడు నన్నీ హోటల్లోదింపి. అతనికి వ్రాద్దామని సంకల్పం. రాత్రి వ్రాద్దామని పొద్దున్న, తెల్లారిలేచి వ్రాద్దామని రాత్రి వాయిదా వేసేదాన్ని. ఎందుకనో జాప్యం-వాయిదానే అతను వస్తాడు. అందుకేనేమో అర్థంకాని జాప్యం చేశాను. ఒక రాత్రి పడుకున్నాను. ఎంతకీ నిద్ర పట్టలేదు చేయదలచుకున్న పని ఏదో మిగిలిపోయినట్లు. లేచి అతని చిరునామాకి కవరు వ్రాశాను. నేను వచ్చాననీ మళ్ళీ శనివారంనాడు సాయంత్రం నన్ను చూడ్డానికి రమ్మని. తప్పక వస్తానని వ్రాశాడతను. ఆ జవాబు వచ్చినప్పట్నుంచీ నామనస్థితి వర్తనాతీతం. ఆ సాయంత్రాన్ని తలచుకుంటూనే, ఉరకలు వేపే మనస్సుతో కాలం గడిపాను.

-వనూ యిదంతా వింటుంటే నీకు ఆశ్చర్యంగా అనిపిస్తుంది కదూ? ఏవో వింత భావనలు కల్పించుకుని, ఒక ప్రణయాన్ని కాంక్షిస్తూ, అందుకై ఆరాటపడ్డానంటావు కదూ? కావచ్చు, మూడేళ్ళ క్రితం నాస్థితి అల్లాంటిది. మొదటిసారిగా యిల్లువదలి, వంటరిగా పుంటున్నాను. నావంటరితనం, అతనిని గురించిన ఊహల్లోని నవ్యత-నా పరస్థితికి కారణాలనుకుంటాను.

అతని రాకని, ఆ సమయంలో నా అలంకరణ, సంభాషణ, నన్ను చూసి అరనేవిధంగా ప్రవర్తించేది అతనూహించని సౌంద

ర్యాన్ని అతను నాలో చూసి ఏమనుకునేదీ-అన్నీ వూహించుకున్నాను. నావేపు ఆశ్చర్యంతో చూసే అతని కళ్ళని, పులకరించే నా హృదయ స్థితిని తలచుకున్నాను.

శనివారం రానేవచ్చింది. సాయంత్రం నాలుగు నుంచి నేను వద్దనుకుంటూనే అలంకరించుకున్నాను. పరీక్షకు వెళ్ళే విద్యార్థిలాగా వణుకుతున్నాను.

ఐదుగంటలకి విజిటర్సు చీటీలు పట్టుకు వస్తోంది అయ్యా. వరం డాలోనే నుంచున్నాను. అతని చీటీ వచ్చింది. చల్లనై పోయిన వ్రేళ్ళలోకి ఆచీటీని తీసుకొన్నాను. అదేదస్తూరీ, గదిలోకి వెళ్ళి చెప్పులు వేసుకుని, బయటకు వచ్చాను. త్వరత్వరగా వరండా లన్నీ దాటి తోటలోకి వచ్చాను. ఆ తోటదాటి, పెద్దమామిడిచెట్ల క్రింద నుంచి పరుగులెత్తాను. ఆ విజిటర్సు కూర్చునేచోటు చేరేసరికి ఆయాసపడుతున్నాను.

ఎంత గుంపులో వున్నా అతన్ని గుర్తుపడతానని ధైర్యం-గుర్తుపట్టలేనేమోనని బెదురు- తెల్లగా పొడుగ్గా ఒకాయన సూట్ లో కూర్చుని వున్నాడు. అతనే! ఎంత చక్కని విగ్రహం. చీటీచేతిలో నలుపుతూ “నమస్కారమండీ?” అన్నాను. అతను తెల్లబోయినట్లు కనబడి, చేతులు జోడించాడు. “ఎంతసేపైంది వచ్చి?” అతనింకా తెల్లబోయాడు. “మీరు పొరబడుంటారు, మిస్” అన్నాడు ఇంగ్లీషులో. నేను ఒకడుగు వెనక్కి వేశాను. “మాధవరావుగారూరా?” అన్నాను.

“నేనండీ మాధవరావుని-సుమిత్రగారూ!” వెనక్కి తిరిగిచూశాను సుమిత్ర ఆగిపోయింది. వసుంధర ఉత్సాహాని రేకెత్తించడాని కని ఆగలేదామె. ఆ సన్నివేశాన్ని చెప్పలేక ఆగింది.

“ఎల్లావున్నాడతను?” వసుంధర మృదువుగా అడిగింది.

“బావుండలేదు వసూ, బాగుండలేదు. లోసుకుపోయి, ఎట్ట బారి సన్నగా గీతల్లాగావున్న అతని కళ్ళు, కళ్ళక్రింద నల్లనిగుంటలు,

క ల్ప న ...

స్ఫోటకం కాచుచు. సన్నగా, బాగా నల్లగా, పొడుగ్గా వున్నాడతను. కరుకుగా వున్న అతని ముఖం. వికారంగా వుంది, అతని ముక్కు.

అతని కళ్ళు-అవి చూసి బావురుమని ఏడవాలనిపించిందివసూ.

“నమ్మకరమండీ” అన్నాడతను చిరునవ్వుతో. అతను నన్ను చూసి చాలా హర్షపులకితుడై నాడు. అతని ముఖంలో చూపుల్లో కనిపిస్తోంది.” ఆవిషయం స్పష్టంగా. నా పెదవులు సన్నగా కదిలాయి. నా చేతిలోని కీటిక్రిందికి జారవిడిచి, సిమెంటు బెంచీ వేపు చూశాను. మరుక్షణంలో క్రింద గడ్డిచూపించి ‘ఇల్లా కూర్చోండి’ అన్నాను అస్పష్టంగా. అతను బేబులోంచి రుమాలుతీసి పరుచుకొని కూర్చున్నాడు. నేను చెప్పులు విడిచి కూర్చున్నాను. అతనివంక కళ్ళెత్తి చూడలేకపోతున్నాను.

“వచ్చేస్తుంది వ్రాయలేదేం నాకు?” అతని కంకంగభీరంగా వుంది. ఏదో భనువు వినిపిస్తోంది ఆ స్వరంలో.

“వ్రాయలేదు-మీ ఇల్లు ఎంత దూరం ఇక్కడికి?”

“ఏమంత దూరం కాదు.” అతను గడియారం చూసుకున్నాడు.

అతని చేతులపై బాగా నలుపు అరచేతిలోని తెలుపుకి కాంట్రాస్టుగా వుంది. శ్లేష్మకణుపులు బండగా వున్నాయి.

“మీరు శ్రేణికి రావచ్చునా యీ టైములో?” అన్నాడతను. నేను పరధ్యానంగా గడియారం చూసుకున్నాను. ‘రావచ్చు... కానీ’ అని ఆగిపోయాను. హాస్టల్లో వెళ్ళిపోవా లనిపిస్తోంది అప్పటికే.

“పదండి అలా వెడదాం ఎక్కడినీ” అంటూ అతను లేచి నుంచున్నాడు. నేనుకూడా లేచాను. బయట గేటుదగ్గర చిన్న కారు నిలబడివుంది. యుండు తలుపుతీసి ఎక్కండన్నాడు. వద్దు, వెనక కూర్చుంటానని అననివ్వలేదు నన్ను... “ఎక్కండి” అన్నాడు మళ్ళీ యాంత్రికంగా ఎక్కాను.

నాకు గొంతులో ఏదో వేదనగావుంది. శరీరమంతా నీరసంతో వ్రాలిపోతోంది. నరాలలోని పటుత్వం ఒక్కసారి నడలి, శక్తులన్నీ నీరసించి పోతున్నాయా, అనిపించింది.

కాదు బయలుదేరినప్పట్నీంచి రోడ్డువంకే చూస్తూ కూర్చున్నాను నేను. “ఇన్ని సంవత్సరాల తర్వాత మనం కలుసుకోవడం చాలా బావుంది నాకు. కాదూ? మీపూరువచ్చి, మిమ్మల్ని చూసేద్దామని ఎన్నోసార్లు అనిపించినా ఎప్పుడూ కుదరలేదు” అన్నాడతను. మధ్య మధ్యను హారన్ మోగిస్తూ అతను కాకు సున్నితంగా నడవడం మాత్రమే తెలుస్తోంది నాకు. మెత్తగా జారిపోతుంది. సిమెంటురోడ్డు మీదకారు. గాలికి నా ముంగురులు కదులుతున్నాయి. బజార్లన్నీ దాటి నిర్జనంగా వున్న రోడ్డుమీద పోతోంది కారు.

‘మనం ఏమేమి ముఖ్యమైన ప్రదేశాలు దాటివచ్చామో తెలుసా? న్యూ మార్కెట్టు, హాస్పిటలు, హైకోర్టు, కొంచెందూరాన చార్మినార్-ఎప్పుడూ రాలేదా మీరీవేపు?’ అన్నాడతను.

‘లేదు’ అన్నాను నేను. మరికొంతసేపు నిశ్శబ్దంగా గడిచింది. ఎక్కడో వూరిబయటకు వెడుతున్నామని తెలుసు నాకు.

‘యూనివర్సిటీకి ఒక్కరూ వెళ్ళడం అలవాటైందా?’ అన్నాడతను. తలూపాను. ‘క్లాసులు జరుగుతున్నాయా?’ అన్నాడు. తలూపాను.

పావుగంట తర్వాత బ్రిడ్జి, ఒక చిన్న తోట, పెద్ద చెరువువున్న ఒక ప్రదేశాన్ని చేరాము. బ్రిడ్జి దాటగానే కారుఆపి తలుపు తీశాడతను. కొన్ని మెట్లు క్రిందికిదిగి, అక్కడున్న తోటనిచేరాము. ఎదురుగా ఎన్నో గులాబీలు, చిన్న చిన్న మామిడిచెట్లు, అశోక వృక్షాలు. ఒక చెట్టుక్రింద కూర్చున్నాము.

‘ఏమిటంత సైలెంట్ గా ఉన్నారు? మీకింత కొత్త వుంటుందనుకోలేదు నేను. బాగుండలేదా యిట్లారావడం?’ అన్నాడతను.

క ల్ప న ...

నేను ప్రయత్నపూర్వకంగా నవ్వాను. 'అబ్బే ఏం లేదు' అన్నాను. నా పూహాకి, యీ యధార్థానికి సమన్వయపటచుకుని, ఒక సంబంధ మేర్పరచడానికి ప్రయత్నిస్తోంది నామనస్సు. చెట్టుకి దొడిగిన మొగ్గ నేడో 'రేపొ' దివ్యసుందర సుగంధ పుష్పమై వికసిస్తుందని ఎదురు చూడగా-ఆమొగ్గ ఎండి రాలిపోయినట్లుంది నాపని.

'మీరు నన్ను గురించి ఏమనుకునేవారు?' ఎందుకింత వ్యక్తిగత మైన ప్రశ్న వేశాననుకుంటూనే అడిగాను. అతను తేలిగా నవ్వాడు. 'ఏమనుకునేవాడినా? ఏమో!.... కానీ నేను చాలా 'ప్రీజ్' అయ్యాను మిమ్మల్ని చూసి. మిమ్మల్ని చూడగలిగినందుకు నన్ను నేను అభినందించు కున్నాను. మరి మీరు?'

నేను కొంచెం సిగ్గుపడి నవ్వాను. 'నేనుకూడాను' నా ముఖం నేను చెప్పినమాట వింటుంది. కాని నా హృదయం మాత్రం హాయిగా నవ్వలేదు. అతని ముఖం మాత్రం సంతోషంతో వికసించింది. యూని వర్సిటీ విషయాలు, లెక్చరర్లను గురించి, పూర్వో సాహిత్య సంఘాలను గురించి, నేను చూడవలసిన ప్రదేశాలను గురించి చెప్పాడతను. అతని కంఠం శ్రావ్యంగా వినిపించడం మానేసింది కాస్తేపు గడిచే సరికి. నాలోని వైముఖ్యం అతని కేమీ పట్టినట్లు కనుపించలేదు.

మాట్లాడుతున్నంతసేపూ నా కళ్ళు, నుదురు చూస్తున్నా డతను. తల వంచుకుని కూర్చున్న దాన్ని మళ్ళీ ఒకసారి నిజం చూసి తెల్సుకుందామన్నట్లు, కళ్ళెత్తి అతనివంక చూశాను. ఏమిటో! మూర్ఛవంటేదు అతని కళ్ళలో, ఏ మెరుపులు లేవు... నాకు నచ్చని భావాలేవో వున్నాయి. యీ లోకంలోని విషయాలన్నీ తనకే కావాలన్న దురాశ కనిపిస్తోంది ఆచూపులో. తన స్వంతమైన వస్తువు వంక చూసుకుంటున్న దర్పము కనిపిస్తోంది. నేను తలవంచుకున్నాను.

చీకటి పడేలోపే తిరిగివచ్చేశాము. 'రేపు యింటికి వెడదాము వస్తారా?' అన్నాడతను హాస్టలుగేటుదగ్గర. నేను మాట్లాడలేదు. నాకు

వెళ్ళాలనిలేదు. చికాకు కలుగుతోంది. అతను నాకు వ్రాసిన పుత్తరాలు, నేను అతనికి ఆస్వాదంగా వ్రాసిన ఉత్తరాలు అందంగా వేలికెన పూలలా కనుపించాయి. మరుడణమే హోరుగాలి లేచి, పూలన్నీ అల్లా ఎగిరిపోయాయి దూరంగా.

‘రేపా’? అన్నాను సందిగ్ధంగా.

‘ఏం? ఆదివారమేగా! నాలుగింటికివస్తాను. ఏం?’ అన్నాడతను లాలనగా వుంది అతని ప్రశ్న. నేను వప్పుకోనిదీ వీల్లేదన్నట్లుంది అతని వాలకం.

‘ఊ’ అన్నాను. ‘గుడ్ నైట్’ అని కారెక్కి తలుపు వేసుకున్నాడు. కారు బయలుదేరి వెళ్ళేవరకు అల్లాగే నుంచున్నాను నేను. హాస్టల్లోకి వస్తుంటే ఆ పెద్దమామిడిచెట్ల క్రిందనుంచి, గ్రుడ్డిగా వెలిగే దీపాలక్రిందనుంచి వస్తుంటే - నాకు కలలోంచి మేలుకుంటున్నట్లునిపించింది. హఠాత్తుగా ఒక దరిదాపులేని ఎడారిలో పడవేసినట్లుంది నా పరిస్థితి. ఆ రాత్రి - ఎంతసేపో కరువుతీరా నిశ్శబ్దంగా ఏడ్చాను. నాకు కలిగిన నిరాశ, బాధ తగ్గిపోయాయి.

మర్నాడు ఏమీచేయలేదు. మధ్యాహ్నం నుంచి నాకు మళ్ళీ ఆరాటం ప్రారంభమైంది. ఏమిటి నాకతనితో సంబంధం? ఎందుకు నేను వాళ్ళింటికి వెళ్ళాలి? అనిపించింది. మూడున్నరై నా నేను లేచి తయారుకాలేదు. నాలుగు కావస్తున్నకొద్దీ నాకు నీరసం ఎక్కువైంది. ఏమిచేసేందుకు ఓపిక లేకుండా ఆశక్తురాలివలె పడుకున్నాను. ఆయాచీటీ పట్టుకువచ్చింది. నేను బద్ధకంగా లేచి చీటీవెనకాల వ్రాశాను. ‘వంట్లో బాగులేదు, మన్నించండి. రాలేను’ అని. మరి పావుగంటకి మళ్ళీవచ్చింది ఆయా. ‘మళ్ళీ ఎప్పుడు కలవమంటారు?’ అన్న ప్రశ్న పట్టుకుని. నేనే ఉత్తరం వ్రాస్తానని సమాధానం వ్రాసి పంపాను. నిర్వికారమైన మనస్సుతో నిద్రపోయాను ఆరాత్రి. వారం రోజుల వరకు ఏమీ వ్రాయలేదు నేను.

ఊళ్ళోనే మరో కాలేజీలో పనిచేసే అతను, ఒక మధ్యాహ్నం యూనివర్సిటీలో కనిపించాడు చాకు. నన్ను చూస్తూనే అతని ముఖం నవ్వుతో వికసించింది. “హల్లో- బాగున్నారా?” అన్నాడు. నేను తలూపాను. “ఏం, యిలా వచ్చారు?” అన్నాను.

“మిమ్మల్ని చూద్దామని”- నవ్వాడు “అబ్బే. మా తమ్ముడికి ఫీజుకట్టాలని వచ్చా... బి.యస్.సి. లో ఉన్నాడు - వ్రాస్తానన్నారు వాయిలేదేం?” అన్నా తడను-మళ్ళీ.

‘మొన్న మంగళవారం వ్రాశాను, అందలేదా?’

‘లేదే! ఏమని వ్రాశారు!’ అన్నాడతను.

‘ఇవాళ్ళ నన్ను చూద్దానికి రమ్మని వ్రాశాను’ అప్రయత్నంగా ఆడేశాను అబద్ధాలు. పిరికిగా తప్పించుకోడానికని ఆడేశాను కానీ- మనస్సు వీటిని అంగీకరిస్తోంది. ఇతనిపట్ల నీకు బాధ్యత ఏమిటి అని సమర్థించుకో చూస్తోంది, నువ్వెందుకు సంజాయిషీ చెప్పుకోవాలని ఎదురు తిరిగి ప్రశ్నిస్తోంది హృదయం.

‘అరె. సారీ’ సాయంత్రం కాలేజీలో ఒక మీటింగువున్నది. మీకు ప్రాక్టికల్స్ రెండింటికి కదా ఆలాహ్లాళ్ళోకి వెళ్ళి కాఫీ త్రాగేసి వద్దాం రండి’ అన్నాడతను. దురరాన అతనికారు నిలబట్టివుంది. మెట్లు దిగబోతూ ఆగాను నేను... అడ్డంగా తలూపాను. ‘వద్దు’ అన్నాను కానీ. అతనితోపాటు మెట్లుదిగి కిందకివచ్చాను. అతను ఆశ్చర్యపోయాడు ముందు. “ఏం” అన్నాడు. సందేహంగా. అతని ప్రశ్న అంత చొరవగాలేదు. ‘ఏంలేదు. వద్దు’ అన్నాను అతనివంక చూసి. అతనికళ్ళల్లో ఏమిటిది అన్న సంశయంవున్నదా అనిపించింది నాకు.

‘నేను వెడతాను మరి. తలనొప్పిగా వుంది’ అని నమస్కారం చేసి, వీలై సంతోషంగా నవ్వి, వెనక్కితిరిగి మెట్లుఎక్కి కాలేజీలోకి

వెళ్ళిపోయాను. అతను ఒక్క నిమిషం ఆగి, కారు స్టార్టుచేసి వెళ్ళి పోయాడు....'

సుమిత్ర కంఠం రుద్దమైంది.

'చీకటిపడుతోంది. లే' అన్నది వసుంధర. సుమిత్ర కదలేదు.

'...ఆ తర్వాత వారంరోజులకి ఏదోవూరు వెడుతున్నానని, నెలవరకు రాలేనని ఉత్తరం వ్రాశాడతను. నెలరోజుల తర్వాతనే వ్రాయమన్నాడు నన్ను. ఈలోగా నా కేదయినా సహాయము అవసర ముంటే వాళ్ళ తమ్ముడికి చెప్పమన్నాడు నన్ను ఫోన్లో.

నెలదాటినా నేను అతనికి వ్రాయలేదు. ఆ తర్వాత అతని నొక్కసారి వచ్చాడుట హాస్టలుకి నేను లేనప్పుడు. వచ్చి వెళ్ళాడని తెలిసి కూడా నేను ఏమిటో సంగతి కనుక్కోలేదు. వసూ, నేను చేసుకున్న పూహలన్నీ కల్లలై పోయాయన్న బాధ ఒక్కటే కాదు నాకు. చానంత వికారంగా వున్నట్లుకూడ అతనికి తెలియదా అని కూడా నాకే బాధ. ఏమిటో కసిగా నా ఆలోచనల్లోంచి అతన్ని తొలగించుకోడానికి ప్రయత్నించాను. అన్నీ మర్చిపోవడానికి యత్నించాను. అటు యిటు ఆనందంతో చూడవలసిన విశేషాలేమీ లేనట్లుగా సూటిగా సాఫీయైన రోడ్డుమీద నడకలాగా అయింది జీవితం. ఏదో అందమైన విషయాలు యింకా ముందు ముందు చూస్తానన్న ఉత్సాహం లేదు ఆ గమనంలో. నన్నలముకొన్న నిరాశ, హతాశ మెల్లిగా విడిపోసాగాయి.

మొదటి టరమ్ సెలవులకి నేను యింటికి బయలుదేరాను. రైలు సికిందరాబాదు చేరింది. బయటకు తలవంచి, స్టేషనులోకి చూడనింగాను. బిస్కెట్లబండివాణ్ణి పిలిచి ఒక పాకెట్టు కొన్నాను. రైలు బయలుదేరే వేళైంది. దూరాన్నుంచి జనం పరుగులుపెడుతూ రైలువేపుకి వస్తున్నారు. ప్లాటుఫారం మీదికి చూశాను. చటుక్కున

క ల్ప న ...

అతను కనపడ్డాడు. పుస్తకాల పొపుదగ్గర నిల్చుని ఏదో మేగజీను తిరగవేస్తున్నాడు. అతను తలెత్తి చూశాడు కొద్ది క్షణాల తర్వాత. నన్ను చూడగానే అతని ముఖం ఒక్కసారిగా వికసించింది. నా హృదయం ఝల్లుమన్నది-భయంతో, చీకాకుతో ముడుచుకుపోయింది మనస్సు. నా ముఖంలో నవ్వురాలేదు, ఎందు కితనితో నేనీ పరిచయాన్ని పొడిగించడం? మనస్సు నిగ్గబట్టుకుని నేను ముఖం ప్రక్కకు తిప్పుకున్నాను.

రైలు కూతపెట్టింది. ఒక్కసారి తలత్రిప్పి అతనేమి చేస్తున్నాడో అని చూశానునేను. పదిగజాల దూరంలోనే ఉన్నాడతను. అతని కళ్ళు మెరుస్తున్నాయా అనిపించింది. ఆర్థ్రంగా విలుకుమంటున్నాయి ఆ కళ్ళు-బాధాకరమైన ఒక సత్యాన్ని కనుక్కొని, తీవ్రపెదన పొందుతున్నట్లుందేమో ఆచూపులని యిప్పుడనిపిస్తుంది నాకు.

అతనితో ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలు నా యిష్టం వచ్చినతీరుసనడిపి, నన్ను గురించి ఏవో ఆశలు కల్పించుకోనిచ్చి- ఆ స్నేహాన్ని నా యిష్టం వచ్చినట్లు తెలిపివేసే అధికారం నాకెవరిచ్చారు? 'నీతో స్నేహం నాకిప్పుడు బాగుండలేదు. ఛో' అని విసరికొట్టేహాక్కు- నాకు లేదు. వసూ, అవన్నీ ఇప్పుడనుకుంటాను. ఆ ప్లాటుఫారంమీద అతనితో నవ్వుతూ మాట్లాడితే నాసొమ్మేమి పోయింది? నాఘనత ఏమి తగ్గింది? ఒకకీటకాన్ని అవతలికి త్రోసిపారేసి, అది బాధతో గిలగిల తాడుతుంటే, నాకేమీ పట్టనట్లు ఉన్న వూరుకున్నాను. తోటిమానవుణ్ణి అల్లాగే బంధించాను నేను....."

"తర్వాత ఎప్పుడుచూశావుఅతన్ని మళ్ళీ" అన్నది వసుంధర. సుమిత్ర వసుంధర పళ్ళో తలదాచుకుని దగ్గరగా పడ్చింది. ఎంతసేపు గానో ఆపుకున్న దుఃఖం పొంగిపొర్లుకొచ్చింది.

"లేదు అందుకే వసూ అన్నాను జీవితంలో ఎవరికైనా మరో వ్యక్తికి అనంతం దగ్గరించే అవకాశం ఎప్పుడోగాని రాదని, అవచ్చిన

అపకాశాన్ని బారవిడుచుకోవడమే కాదు-అతి కూర్మంగా వేదనకలిగించి, ననుతిరిగి సవరించుకోలేని అపచారం చేసానునేను. ఎంతసేపూ నా ఆశలు తల్లకిందులవడం, నన్ను గురించిన ఆలోచనలే నాకుతోచాయిగానీ-అతనిలో నేనేమి వూహల రేకెత్తించాను, అతను నన్ను చూసి ఏమనుకున్నాడు, నేను ఆతృతగా అతన్ని చూడ్డానికి పరుగెత్తికొనివచ్చి, నీవా అన్నట్లు చూసివచ్చాడు అత నెంత అవమానభారంతో గురించిపోయినాడు, -వసూ, నేను చేసినవని ఎంతతప్పు!" సుమిత్రా ఏడుస్తూ నేపుంది. వసుంధర కొంచెం ఆగింది. "ఎందుకు సుమిత్రా అయ్యేదువు? నువ్వేం చేశావని తప్పు? మళ్ళీ ఎప్పుడు చూశావు అతన్ని?" అన్నది ఆమె సుమిత్రా తలనిమిరి.

సుమిత్రా మరొక్కసారి బిగ్గరగా పడింది "ఎప్పుడు చూస్తాను? నేను నీ అపులంతా అతన్ని గురించి ఆలోచించాను. ఇక్కడికి తిరిగివచ్చిన మూడోనాడు వేపరులో పడింది-అతను రెండురోజులు బ్యారంతో నీనుకుని చనిపోయినట్లు...వసూ, నేను నిజంగా పాపం చేయలేదు? బిరుసారిగానై నా అతన్ని చిరునవ్వుతో పలకరించి ఆ అనందాన్ని యిస్తే నిజంగా ఎంతమధురంగా నుండేవి అతని స్మృతులు? నన్ను అహోరాత్రాలు వెన్నాడే బాధ మానోమే మిగిలిందినాకు."

బాగా చీకటి పడేవరకు అల్లాగే కూర్చున్నా గిద్దరుం. చుట్టూ సౌకృతి అంతా కనులకు స్పష్టంగా కనిపించడం చూసేసింది. అక్కడొకటి, యిక్కడొకటి పక్షులు ఆతృతగా అరుస్తూ, ఎగురుకుంటూ వెళ్ళాయి.

"లే సుమిత్రా-లోపలికి పోదాంవద." అన్నది, వసుంధర. సుమిత్రా లేచి, కళ్ళు తుడుచుకుంది కొంచెం. వసుంధరమీద అనుకుని గూఢు చేరింది ఆమె. రూపంలోకి వెలుగునే మంచంమీదపడి వెక్కి వెక్కి ఏడింది ఆమె.

క ల్ప న ...

అప్పుడుగానీ, ఆతర్వాత ఎన్నోసార్లు దిగాలుగావుండే సాయం
కాళ్ళోగానీ సుమిత్ర ఏడ్చినప్పుడు-వసుంధరకి ఏమని ఆమెను అను
నయించాలో తోచలేదు.

భూమి త్రవ్వినకొద్దీ పూరుతుంది నీరు-ఎవరేమి చేయగలరు?
ఎవరూ తీర్చలేని, ఎవరికివారు తీర్చుకోలేని వ్యధలు కొన్ని వుంటా
యి. అవి అంతే.

4150
402

రచయితృల గురించి

1. కొమ్మూరి ఉపారాణి:

అక్టోబర్ 1932లో మద్రాసులో జననం. బి. ఎ. బి. ఎల్ పట్ట
భద్రులు. కేంద్రసాంఘిక సంక్షేమ సంస్థలో ఉద్యోగం. 'ప్రతీకారం'
'తండ్రికూతురు' అను పుస్తకాలు ప్రచురింపబడ్డాయి.

2. నిడదవోలు మాలతి:

1938లో విశాఖపట్నంలో జననం. బి. ఎ. (ఆనర్స్) పట్ట
భద్రులు. ఆంధ్ర విశ్వవిద్యాలయ గ్రంథాలయంలో ఉద్యోగం. 1951
నుండి కథానికా రచన.

3. మండరపు పద్మ, లలిత:

పద్మ, లలిత ఆక్కచెల్లెల్లు. విజయవాడలో జననం. పట్టభద్రులు.
జంటగా, విడిగా కథలు, వ్యాసాలు వ్రాస్తుంటారు. లలిత ప్రస్తుతము
ఆంధ్రపత్రిక సంపాదకవర్గంలో పనిచేస్తున్నారు.

4. కె. రామలక్ష్మి:

జననం 1930 డిసెంబర్ 31 వ తేదీన తుని దగ్గర కోటనందూరు
గ్రామంలో. విద్యాభ్యాసం కాకినాడ, మద్రాసులో. పట్టభద్రులు. 'అవ
తలిగట్టు' 'మెరుపుతీగె', 'విడదీసే రైలుబళ్ళు', 'దారిచూపిన దీపకళి
కలు', 'స్త్రీ సంక్షేమం', 'ఆణిముత్యం', 'తొణికిన స్వర్గం' వ్రాచు
రింపబడిన పుస్తకాలు.

5. ఇల్లందల సరస్వతీదేవి:

జననం 1915లో. స్వస్థలం హైదరాబాదు. జర్నలిజమ్లో
డిప్లొమా పొందియున్నారు. ఆంధ్రప్రదేశ్ శాసనమండలి సభ్యరా
లు. "పండుగ బహుమానం" "ముత్యాలమనసు" "ఆక్కరకువచ్చిన

చుట్టం" "జాతిరత్నాలు" ప్రచురితాలు. "రాగములో రంగులు"
"బాలవీరులు" "జీవన సామరస్యం" "వెలుగుబాటలు" "నారీజగత్తు"
త్వరలో రానున్న పుస్తకాలు.

6. చాగంటి తులసి:

జననం 1940లో. విజయనగరంలో. బంగారపు ఉంగరం
"మాంజాదారం" మొదలైన కథలు ప్రచురింపబడ్డాయి.

7. ముప్పాళ రంగనాయకమ్మ:

జననం 1938లో పశ్చిమగోదావరిజిల్లా బొమ్మిడి గ్రామంలో.
తాడేపల్లి గూడెం హైస్కూలులో విద్యాభ్యాసం. వీరి "కృష్ణవేణి"
"అండాల్ ముగారు" ఆంధ్రప్రభలో సీరియల్ గా ప్రచురింపబడి
పాఠకుల అభిమానం చూరగొన్నాయి.

8. యస్. యస్. ప్రసూన:

జననం 1934లో. పుట్టింది విజయవాడ మెట్టింది నూజివీడు.
ప్రస్తుత నివాసం తణుకు. వీరికథలు అనేకం వారపత్రికలలో
ప్రచురితం.

9. తురగా జానకీరాణి:

జననం ఆగష్టు 31, 1936లో మచిలీపట్నంలో. మచిలీపట్నంలో
బి.ఎ. తర్వాత ఉస్మానియా విశ్వవిద్యాలయం యమ్.ఎ. పట్టభద్రులు.
మద్రాసు ఇండియన్ ఇనిస్టిట్యూట్ ఆఫ్ ఫైన్ ఆర్ట్స్ లో భరతనాట్యం
ఆభ్యసించారు. ప్రస్తుతం రాష్ట్ర సాంఘిక సంక్షేమ సలహా సంఘ
కార్యాలయంలో పనిచేస్తున్నారు. ప్రత్యూష ప్రచురణలను స్వంత
సంస్థ ద్వారా త్వరలో వీరి కథలసంకలనం రానున్నది.

